

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
July 2019

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਸੂਰੀ ਕਰੈਕਟਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਦੈਵੀ ਚਰਿੱਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੇ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਵੇਂ ਭੁਗਤਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਇੱਕ ਤਾਂ ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਭੋਗਦੇ ਹਨ, ਦੂਸਰਾ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾਂ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਛੁਡਾਉਣ। ਇੰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਬਣੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਅਪਰਾਧੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਅਪਰਾਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੋਵਾਂ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਅਤੇ ਗਰਭ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਅਪਰਾਧੀ ਹੋ ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਫਿਰ ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਫੇਰ ਹੋਰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਵੇਂ (ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ) ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਕਹਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਸਭ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਹ ਸੁਧਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਅਧਾ ਕਲਪ ਤੋਂ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਗੜਦੇ - ਵਿਗੜਦੇ ਬਹੁਤ ਵਿਗੜ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਹਨ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਚਰਿੱਤਰ। ਦੈਵੀ ਅਤੇ ਆਸੂਰੀ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਆਪਣਾ ਦੈਵੀ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਆਸੂਰੀ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਤੋਂ ਛੁੱਟਦੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਆਸੂਰੀ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਕਦੇ ਵਿਗੜਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਚਰਿੱਤਰ ਤੇ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਗੜਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ। ਜਗਨਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿਖਾਏ ਹਨ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ, ਪਹਿਨਾਵਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤੇ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲਿਟੀ ਹੈ ਹੀ ਇਹ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਰੰਗ ਬਦਲਦੇ - ਬਦਲਦੇ ਕਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਗੋਰੇ, ਫਿਰ ਦੇ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁੜਤਾ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਉਹ ਹੈ ਸੈਮੀ ਸਵਰਗ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੇ ਆਉਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉਪਰ ਕੱਟ ਚੜ੍ਹਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਖਿਰ ਵਿੱਚ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਕਹਾਂਗੇ। 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵਾਇਸਲੈਸ ਸਨ ਫਿਰ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁਧਰ ਜਾਵੋ, ਇਹ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ। ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਫੁਸਟ, ਕੋਈ ਸੈਕਿੰਡ, ਕੋਈ ਥਰਡ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਰਹੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਵੱਡੀ - ਵੱਡੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਬਾ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਸਦਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਫਿਰ ਦੋਵੇਂ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਥੇ ਡਬਲ ਜੇਲ੍ਹ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਾ ਕਚਿਹਰੀ ਹੈ, ਨਾ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਨਾ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਹੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ। ਸਾਰੇ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬੇਅੰਤ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਦੁੱਖ ਵਧਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਤੁੜਤਾ ਨੂੰ ਸਿਲਵਰ ਏਜ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਾਲਾ ਸੁੱਖ ਤੁੜਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਦੋ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਅਧਾਕਲਪ ਦਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨਿਕਲਣ ਵਿੱਚ ਦੇਹ ਤਾਂ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ

ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਗਏ ਉਹ ਫੇਰ ਵੀ ਵੱਡੇ ਹੋ ਆਕੇ ਕੁਝ ਗਿਆਨ ਉਠਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਮਰੇ ਫਿਰ ਆਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇ ਉਹ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਆਰਗਨਸ(ਸ਼ਰੀਰ, ਅੰਗ) ਵੱਡੇ ਹੋਣ, ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਣ ਤਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਕਰ ਵੀ ਸਕਣ। ਦੇਰ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਜਿੰਨਾ ਸਿਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖਿਆ ਇਸ ਲਈ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਝਾੜ ਵਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਂਬੇ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣ ਲਈ ਮੌਕਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ - ਇਹ ਸਾਡਾ, ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਗਦਗਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੋਂ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫਿਰ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਦੁਰਗਤੀ ਤੋਂ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਜਦੋਂ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 5 ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਵਿਕਾਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹਨ ਉਥੇ ਬਾਪ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹਨ ਨਾ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਲਟਾ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ। ਉਲਟਾ ਸਮਝਦੇ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ, ਗਾਲੀਆਂ ਦਿੰਦੇ - ਦਿੰਦੇ ਭਾਰਤ ਦਾ ਇਹ ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਸ੍ਵਰਗ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਫੇਰ ਨਾ ਇੰਨੇ ਉਚੇ ਬਣੇ ਨਾ ਇੰਨੇ ਨੀਚ ਬਣੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਸ੍ਵਰਗ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁੱਡਾਉਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਛੁੱਡਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਓ। ਇੰਨੇ ਅਪਰਮਪਾਰ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹੋਏ ਹਨ? ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਹ ਸ੍ਵਰਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਸਨ, ਹੁਣ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਹੀ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੇ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਮ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਕਿੰਨੇ ਧਰਮ ਹਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਖਾਣਾ ਵੀ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੇਗਾ! ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਥੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ, ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ ਸਾਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਬਾਰ - ਬਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਸਮਝ ਜਾਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਤਿਤਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ! ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਬੋਲਣਗੇ ਨਾ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਖੇਲੂ ਹੈ, ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਆਉਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਵਤੇ ਆਏ। ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਾਂਗੇ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਣ ਚੰਗਾ ਕਰਨਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਰਹੇ, ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਣੀ - ਸੁਣਾਈ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਸੱਚ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਦੱਸ ਦੇਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ - ਫਲਾਣੇ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਵੇਂ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ , ਸੁਣਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਖਾਕ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਕੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਕੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਲਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਪੁਛੋ ਫਲਾਣੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ ਹੈ? ਅੰਦਰ ਸਫ਼ਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਸੁਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਤੇ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਏ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਉੱਚ ਬਣਾਉਣ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਵਰੀਏ ਮਤ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪੁੱਛਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਿਸਪੈਂਡ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੀ ਮੱਤ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਮਤ ਹੈ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਰਤਬਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇ, ਮਹਾਂਰਥੀ ਬਣੇ। ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੀ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਪ ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੀ

ਗੱਲ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਏ ਹਨ ਉੱਚ ਬਣਾਉਣ ਪਰੰਤੂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਂ ਉੱਚ - ਨੀਚ ਪਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਗੋਲਡਨ, ਸਿਲਵਰ ਏਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿਥੇ ਆਇਰਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜੇ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣਕੇ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕਢ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਦੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅੱਖ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਾਇਦਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਇਜ਼ਤ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅੱਖ ਦੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਇਸਤੇ ਹੀ ਕਿੰਨੇ ਝਗੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਇਸਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ ਤਾਂ ਹੀ ਜਗਤ ਜੀਤ ਬਣਾਂਗੇ। ਦੇਵਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਨ ਨਾ। ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਸਮਝ ਹੀ ਜਾਣਗੇ। ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ - ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਾਈ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਜਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ ਲੈ ਲੈਣੀ ਹੈ।

2. ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਫਾਇਦਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਇਜ਼ਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਮੀਨੀਅਲ ਆਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣਕੇ ਦੂਸਰੇ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਸ਼ਚੇ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ: ਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਇੰਵੇਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਜੋ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਏ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਜੇਈ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਇੰਵੇਂ ਦੇ ਪੇਪਰ ਵੀ ਆਉਣਗੇ ਜੋ ਸੁੱਕੀ ਰੋਟੀ ਵੀ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਲੇਕਿਨ ਨਿਸ਼ਚੇ, ਨਸ਼ਾ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸੁੱਕੀ ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਰਮ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਯੂਜ਼ ਕਰੋ ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦਵੇ - ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਯਥਾਰਥ ਪਾਰਟ ਵਜਾਓ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਅਸਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਅਚਲ, ਅਡੋਲ ਤੇ ਇੱਕ ਰਸ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਿਹੜਾ ਇੱਕ ਗੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸਕੁਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ, ਮੁਸਕੁਰਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਕਦੀ ਵੀ ਉਦਾਸੀ ਜਾਂ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਈਟ ਤੇ ਰਾਂਗ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਦੀ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਤਾਂ 5 - 7 ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਜੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਆਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਾਂਗੇ ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਥਾਵਾਂ ਆਦਿ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਮ:। ਹੁਣ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ - ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵਤਾ ਪਰ ਸਮਝ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਵਤਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪਾਰ੍ਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਤਾਂ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਹੈ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਿਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ। ਜੇ ਵੀ ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਦੇ ਨਾਮ ਤਾਂ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਟਾਲ - ਟਾਲਿਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਡਿਟੀਜ਼ਮ ਫਿਰ ਇਸਲਾਮੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਪਰਾਏ ਅਲੋਪ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬੈਨਨ ਟ੍ਰੀ (ਬੇੜ੍ਹ ਦਾ ਰੁੱਖ) ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਖੜਿਆ ਹੈ। ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਇਸ ਬੈਨਨ ਟ੍ਰੀ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਹੈ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਾਏ ਅਲੋਪ ਹੋਵੇ ਤਦ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੇ ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤੇ ਰੱਬ ਹੈ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ, ਫਿਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਦ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਧਰਮ, ਮੱਠ, ਪੰਥ ਕਦੋਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਆਰਿਆ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਝਾੜ ਉਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਏਗਾ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰ੍ਹ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੇ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਕਿਉਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਇਹ ਸਭ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਾ ਰੱਖੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਬੋਲੇ ਨਾ। ਚੱਕਰ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਰੁੱਖ ਦਾ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ ਤੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ - ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਰ੍ਹ ਵਜਾਉਣ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਓ। ਇਵੇਂ ਉਹ ਬੁਲਾਉਣ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਹ ਨੂੰਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਗੇ ਵਿੱਚ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਜੜ੍ਹ ਝਾੜ। ਜੇ ਬੀਜ ਚੈਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਝਾੜ ਵੱਡਾ ਹੋ ਫਲ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਚੈਤਨ ਬੀਜ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ

ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਗੀਤਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਸ਼ਲੋਕ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਉੱਚਾਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਫਿਰ ਅਰਥ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਲੋਕ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ, ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੱਦ ਉਹ ਬੈਠ ਸਿਖਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਘਰ - ਬਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵੈਰਾਗ। ਉਹ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਵਾਧਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਕਿਹੜਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਈ ਧਰਮ ਹਨ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਹੈਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਰਚਤਾ ਤੇ ਰਚਣਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਆਸਤਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਨਾਸਤਿਕਪਣੇ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਿਧਨਕੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਧਨੀ ਧੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ? ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਨਿਧਨਕੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਸੀ, ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਸੀ। ਇਥੇ ਅਪਰੰਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ, ਇਹ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦੇ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮ ਯੁਗ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮ ਯੁਗ ਇਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤਰੇਤਾ ਦੇ ਸੰਗਮ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਹਨ ਅਸੁਰ, ਉਹ ਹਨ ਦੇਵਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਉਪਰ ਗਧੇ ਦਾ ਸਿਰ ਦਿਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਧੇ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਰਜ਼ੀ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਉਸ ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਰੱਖੇ, ਗਧਾ ਫਿਰ ਵੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਕੇ ਕੱਪੜੇ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਪੜੇ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਿਬੁੜ ਕੇ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਨੋਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਾ ਸਿੰਗਾਰ ਗਵਾਂ ਦਿਤਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਰੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਿੰਗਾਰੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਕਿੰਨਾ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਸੀ। ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਧੂਲ ਵਿੱਚ ਲਿਬੜ ਕੇ ਮੈਲੇ ਹੋ ਗਏ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਇਹ ਅੰਧੇਰੀ ਨਗਰੀ ਹੈ। ਰੱਬ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਉਹ ਹੁਬਹੂ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਝਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮਿੰਟ, ਘੰਟੇ, ਸੇਕੰਡ ਹਨ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢ ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿਅਰਥ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡਫਾਦਰ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਉੱਡਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਰੀਤੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਦਿ ਦੇਵ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਝਾੜ ਦਾ ਚੈਤੰਨ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸੱਤ ਹੈ, ਚੈਤੰਨ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚਲ ਫਿਰ ਵੀ ਨਾ ਸਕਣ। ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਵੀ 5-6 ਮਹੀਨੇ ਬਾਦ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਖਤਮ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਿਅਲਾਈਜ਼ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਏਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਰਿਅਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਣ ਹੈ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਤੇਜੇਮਏ ਹੈ। ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਸਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਉਹ ਗੱਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਤੇਜੇਮਏ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਤਾਂ ਫੱਟ ਜਾਵੇ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਤੇਜੇਮਏ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ - ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਸੀ, ਅੱਖਾਂ ਲਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੀ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਅੱਜ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਲਾਨੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕੀ! ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਐਸਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈ ਦੇਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਚਾਰੇ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਤਰਸ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸਕੁਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ, ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੀ ਹਨ। ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਰਿਅਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਅਚੱਲ, ਸਥੇਰੀਅਮ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਅਚੱਲ, ਅਡੋਲ, ਇੱਕਰਸ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਤੱਦ ਤੱਕ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਤੂਫਾਨ ਆਵੇ ਪਰ ਸਥੇਰੀਅਮ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਤਾਂ ਢੇਰ ਆਉਣਗੇ ਤੇ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਆਉਣਗੇ। ਅਵਸਥਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਤੂਫਾਨ ਨੂੰ ਉਡਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਜੋ ਪਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਉੱਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗਾ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਪਦ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ।

ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਤਿਮੁਰਤੀ ਗੋਲਾ ਤੇ ਝਾੜ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਇਹ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਲੈ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਹੀ ਉਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ। ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਬਾਬਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਕਪੜੇ ਤੇ ਹੋਣ, ਉਹ ਵੀ ਬਣਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਵੋਗੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝੋਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਓਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮ ਯੁਗ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਆਪਣਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਧੂਲ ਵਿੱਚ ਲਿਬੜ ਕੇ ਸਿੰਗਾਰ ਵਿਗਾੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
2. ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਰੀਤੀ ਸਮਝ ਕੇ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਅਚੱਲ, ਅਡੋਲ, ਸਥੇਰਿਮ ਬਨਾਨੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮੂਥ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋਲੀਹੰਸ ਭਵ:
ਹੋਲੀਹੰਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ - ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਅਰਥ ਜਿਵੇਂ ਪੱਥਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੱਥਰ ਦੀ ਵੈਲਿਊ ਨਹੀਂ, ਰਤਨ ਦੀ ਵੈਲਿਊ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੋਲੀਹੰਸ ਫੌਰਨ ਪਰਖ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਕੰਮ ਦੀ ਹੈ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਇਮਰਜ ਰੱਖੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰੂਲਿੰਗ ਤੇ ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ, ਤੇ ਵਿਅਰਥ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੋਲੀਹੰਸ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਨਿਰਮੋਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ, ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੀ ਉੱਚੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਪਰ (ਘਰ ਵਿੱਚ) ਕਦੇ ਜਾਵੇਗੇ?

ਉੱਤਰ:- ਜਦੋਂ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਰਿੰਚਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪਿਓਰ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਪਿਓਰ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਜਾ ਸਕੋਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਸੁਣ - ਸੁਣ ਕੇ ਜਦੋਂ ਪੂਰੇ ਭਰ ਜਾਵੇਗੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਵੋਗੇ ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਉਥੇ ਗਿਆਨ ਟਪਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਮਝ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਚਾਣ ਤਾਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਇੱਕ ਰਸ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੂਖਮ (ਸੂਖਸ਼ਮ) ਗੱਲ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ, ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਪੱਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਯੋਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ, ਮਹੀਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਦੇ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਮੈਲ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਪੂਰਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਕੇ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਧਨ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਲੈ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਬਣੋਗੇ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਰਿੰਚਕ (ਜ਼ਰਾ) ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਸਰੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਵਰਗਾ ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਵੋਗੇ ਫਿਰ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਟਪਕਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਰਿਹਾ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਟਪਕੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬਚਪਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸਾਸਤਰ ਯਾਦ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਆਏ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਆ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਸੰਸਕਾਰ ਮਰਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਲੈਣੀ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਆਰਗਨਸ (ਸ਼ਰੀਰ) ਦਾ ਲੋਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਾਉਣ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨਗੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹਨ ਨਾ। ਸਿਰਫ਼ ਮੂੰਹ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਉਹ ਮੁੱਖ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਬਾਕੀ ਸੁਣਕੇ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਉਹ ਸਦਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕਰੋ। ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਲਾਈਟ ਜਲਦੀ ਹੈ। ਲਾਈਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਛੋਟੀ ਲਾਈਟ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਪਿੰਡ ਹਨ। ਉਥੇ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਚੰਗੇ ਰਸਤੇ ਹੋਣਗੇ। 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਉਥੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਚੰਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਹੈਵਿਨ। ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ

ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਸ ਵਕਤ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਸ਼ਕਰ ਦੀ ਅਥਵਾ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਇਹ ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਚੰਦਰਮਾ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਪਲਾਟ ਆਦਿ ਵੇਖਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਫਾਲਤੂ ਸਾਂਇੰਸ ਦਾ ਘਮੰਡ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸੋ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਦਾਤ (ਦੇਣ) ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਂਇੰਸ ਵਿੱਚ ਹੰਗਾਮਾ ਹੀ ਹੰਗਾਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਕਦੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ ਹੀ ਨਾ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਸ੍ਰਰਗ ਤਾਂ ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਸ੍ਰਰਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਬੈਕੁੰਠ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੇਸਮਝ ਸੀ। ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਬੇਸਮਝ ਬਣੇ? 16 ਕਲਾਂ ਤੋਂ 12 - 14 ਕਲਾਂ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ, ਮਤਲਬ ਬੇਸਮਝ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਾਨਫਰੰਸ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਅਰੇ, ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੇ ਫੇਰ ਧਰਮ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੇ ਹੁਣ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੀਆਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਗੀਆਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ! ਜਿਥੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਈਆਂ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਇਹ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਆਦਿ ਮਾਨਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇਵਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜੇਵਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਵਾਈਸਲੈਂਸ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਖੜਾ ਹੈ, ਫਾਊਡੇਸ਼ਨ (ਨੀਂਹ) ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ। ਉਹ ਹਨ ਦੇਵਤੇ। ਮੈਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪੌੜੀ ਵਿਖਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਅਸੀਂ ਵੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਪੁਆਇੰਟ ਸੁਣਾਈ ਜਾਵੇ। ਪੁਇੰਟਸ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਸੁਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿਵੇਂ- ਜਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫਿੱਟ ਹਲਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਲਫ਼ - ਬੇ ਆਦਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਗਿਆਨ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਰੇ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਭੁੱਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਬਾਪ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਹਲਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੀ ਹੁਣ ਬਾਪ ਗਹਿਰੀਆਂ - ਗਹਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਸੁਣਾਉਂਦੇ - ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਅੱਖਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਬੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਵੇਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਮਝਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਉਹ ਉੱਚ ਪਦ ਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਔਨਰ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਕਰਮਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣ ਉਹ ਵੀ ਤੇ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ। ਇਸ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਦੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ। ਉਹੀ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਕੋਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਬਰੀਸਥਾਨ ਫਿਰ ਪਰੀਸਥਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਪੁਜਾਰੀ ਤੋਂ ਪੂਜਿਏ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਂਇੰਸ ਵਾਲੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਨਵੇਸ਼ਨ ਨਿਕਾਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹਰ ਗੱਲ ਦੀ ਅਕਲ ਉਥੇ ਸਿਖਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਉਠਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਉਥੇ ਵੀ ਆਕੇ ਇਹੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਆਦਿ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਣਗੇ। ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਾਂ ਬਣ ਨਾ ਸਕਣ, ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਇਨਵੇਸ਼ਨ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਸੁੱਖ ਮਿਲ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਪਾਸ ਹੋਕੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਜਾਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ। ਬਾਪ

ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਿਸ਼ਨ ਹੈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਬੇਧੀਆਂ ਦੀ, ਕ੍ਰਿਸਚਨਸ ਦੀ ਮਿਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦੀ ਵੀ ਰਾਸ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਜੇ ਇਹਨੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਆਦਿ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਇੰਸਲਟ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਹਨ। ਨਾ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ, ਨਾ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ। ਸਾਰੀ ਇਨਵੇਸ਼ਨ (ਕਾਢ) ਉਹ ਲੋਕ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਐਕੂਰੇਟ ਕਦੇ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਵਿਲਾਇਤ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਡਿਸ - ਅਨੇਸਟੀ(ਬੇਈਮਾਨੀ) ਨਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ, ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਝਗੜੇ ਮਾਰਾ ਮਾਰੀ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਾਈ - ਪੈਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਮਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਥੋੜੀ ਹੀ ਸਨ ਫਿਰ ਉਹ ਆਕੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਵਤ ਆਦਿ ਦੇਕੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਵੀਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਾ, ਜੇ ਫਿਰ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਹ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜਾਈ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣੋਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਰ ਹੀ ਕੀ ਸਕੋਗੇ। ਉਨੱਤੀ ਤਾਂ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਰਿਜ਼ਲਟ ਨਿਕਲ ਚੁੱਕੀ ਫਿਰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਰੋਣਗੇ, ਪਿੱਟਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਬਦਲੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਲਦੀ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੈਟਰਜ਼ ਤੇ ਭੱਜਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਜਿੰਨੀ ਦੇਰੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਟੂ ਲੇਟ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਜਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੈਸੇ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਬੈਜ਼ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਇਹ ਬੈਜ਼ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਭ ਸਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬੈਜ਼ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵਕਤ ਵੀ ਆਵੇਗਾ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬੈਜ਼ ਸਭ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਮਨਮਨਾਭਵ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਇਹ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯਾਦ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਾਲੇਜ਼ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਖ਼ਾਦ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕੱਢ ਸੰਪੂਰਨ ਵਾਈਸਲੈਸ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰਿੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਵੀ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਨਾ ਰਹੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ ... ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਿਓਰਟੀ ਦੀ ਰਾਇਲਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੰਪੰਨ ਭਵ: ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਪਿਓਰਟੀ ਦੀ ਰਾਇਲਟੀ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਇਲ ਫੈਮਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਣ ਨਾਲ ਪਤਾ ਚਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਰਾਇਲ ਘਰਾਣੇ ਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਰਖ ਪਿਓਰਟੀ ਦੀ ਝਲਕ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਿਓਰਟੀ ਦੀ ਝਲਕ ਚਲਣ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਉਦੋਂ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਚਾਰਿਆ ਵਰਤ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਮਤਲਬ ਅਸੁਧੀ ਦਾ ਅਸਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੰਪੰਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਆਪਣਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ, ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਰਵਿਸ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਨ, ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੌਂਕ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵੱਧਦਾ ਹੈ, ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਵੰਡਦੇ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਉਸ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਰਲੀ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਬਰ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਪਤਾ ਚਲੇਗਾ - ਫਲਾਈ - ਫਲਾਈ ਜਗ੍ਹਾ ਇਵੇਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਕੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਾਂ। ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਜਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਓਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਮਿਲੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵੀ ਉਤਸਾਹ ਦਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਕੋਈ ਫਾਲਤੂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਫਾਲਤੂ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੋ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਅਰੇ ਰਾਮਾਇਣ, ਭਾਗਵਤ, ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਉਮੰਗ ਨਹੀਂ ਵਧੇਗਾ। ਫਲਾਈ ਜਗ੍ਹਾ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਹੋਈ। ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਓ। ਬਹੁਤ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਇਵੇਂ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਜਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਇਸ ਵਕਤ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦਾ ਪਦ ਪਾ ਲੈਣਗੇ। ਉਥੇ ਇਹ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਇਸਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਪਦ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਭ ਇਥੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਸੀ ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਟੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲੇ ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ - ਇਹ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਜੋ ਸੈਸੀਬੁਲ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਸੀ, ਅਪਾਰ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਲਯੁੱਗ - ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹੇਗਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਕਹੀਏ ਜਦੋਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ, ਸਮਾਚਾਰ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਆਵੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਪੁਆਇੰਟਸ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਕਲਯੁੱਗ ਅਜੁਨ (ਹਾਲੇ) ਬੱਚਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸੰਗਮ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਭੇਂਟ (ਫਰਕ) ਕਰ ਸਕਣ - ਸਤਯੁੱਗ ਅਤੇ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਬੋਲੇ, ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁੱਛ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋ ਜਾਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋ ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ, ਇੰਨੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸਮਝਾਉਣ ਵਕਤ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁਣਦੀ ਤੇ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਥੀ ਵੀ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਸਭ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ, ਉਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਣ ਦਾ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬਾਪ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਉਲਟਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੁੱਖ ਦਾ

ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇਗਾ। ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਵਰਸਾ ਵੰਡਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜੇ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ। ਬਾਪ ਰਸਤਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਦ ਪਾਈਏ, ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਭਾਵੇਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ, ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਰਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਫ਼ਸਟ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਡਲ। ਸਾਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਡਰਾਮੇ ਤੇ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੋਗਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜੇ ਪਾਰ ਵਜਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਵਜਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਣਗੇ। ਸਮਝੋ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਹੁਣ 100 ਕਰੋੜ ਹਨ ਫਿਰ ਇੰਨੇ ਹੀ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਉਣਗੇ। ਨਾ ਆਤਮਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੀ, ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰ ਹੀ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ। ਧਨ ਦਿੱਤਿਆਂ ਧਨ ਨਾ ਖੁਟੇ! ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹੇਗੇ ਲੇਕਿਨ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬੇਵੱਸ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦਾ ਪਦ ਹੈ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਹਰੇਕ ਟੀਚਰ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ ਆਪਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਬਾਪ ਹੀ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣੇ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਮਝਣ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ, ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਹੁਣ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਰੁਹਾਨੀ ਕਾਲੇਜ ਆਦਿ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਰੁਹਾਨੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਵੇਖੇਗੀ। ਕਹੋ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਇਹ ਹੈ ਰੁਹਾਨੀ। ਰੂਹ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰੁਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ (ਫਿਲਮ) ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਫਿਰ 3 ਘੰਟੇ ਬਾਦ ਹੂਬਹੂ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੂਬਹੂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਠੀਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਕੀ? ਉਹ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ। ਆਪਣੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹਨ ਕੀ? ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੀ ਵੰਡਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਠਹਿਰੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਬਣੇ ਸੀ, ਫਿਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੰਨਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਅਡੋਪਟਿਡ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਨਣਗੇ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਂਦੇ, ਕੋਈ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚਟ ਹੋਈ, ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਅੰਦਰੋਂ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਜੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਪੜ੍ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵੀ। ਕੋਈ ਡਲ ਬੁੱਧੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਪ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੋਰ ਮਰਤਬਾ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਪਦ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਈ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਪੜਾ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਣਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜ਼ਰੂਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਚੇਲਾ ਛੱਡ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆ ਸਕਣਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਵੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਰੁਹਾਨੀ ਕਾਲੇਜ ਆਦਿ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਆਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਣਗੇ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਉੱਚੇ ਤਿੱਖੇ ਜਾਣਗੇ, ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਡਲ ਬੁੱਧੀ ਛੋਟੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਡਲ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਵਧੀਆ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਲਗ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਸਮਝਦਾਰ ਬੁੱਧੀ ਹੇਠਾਂ ਵੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਇਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਨਵਾਂ ਚੇਲਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਨਵਾਂ

ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਕੀ, ਕਦੇ ਕੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਗਿਆਨ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਤਾਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਮਿਲੇ। ਟੀਚਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇ। ਉਹ ਹਨ ਭਗਤ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਮੀਰਾਂ। ਨੂੰ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਪਰ ਸੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਕੀ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਥੇ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹੈ ਉਥੇ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਇਥੇ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਹੈ ਨਾ, ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਉਹ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਸੰਪੂਰਨ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁੱਖ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁੱਖ, ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁੱਖ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਜੇ ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੈ ਸਭ ਵਧਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਦੇ ਪਹਾੜ ਡਿੱਗਣਗੇ।

ਇਹ ਲੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇ ਮਿੰਟ ਦੇਣ ਤਾਂ ਵੀ ਸਮਝਾਓ, ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਸਨ ਜੇ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਕੋਲੋਂ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਾਮ ਤੇ ਜੀਤ ਪਾਓ ਤਾਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਰਾਜਾ, ਕਿੱਥੇ ਰੰਕ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਮਝਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਚੰਗੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਵੀ ਮੇਸ਼ ਅਣਕਾਮਨ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ: ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੌਣ? ਦੇਵਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹੈ - ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਪੂਰਾ ਸਮਝਇਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਏ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਕੇ ਸਬੂਤ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੰਬੇ - ਚੌੜੇ ਸਮਾਚਾਰ ਨਾ ਲਿਖੋ, ਉਹ ਫਲਾਣਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਕਹਿਕੇ ਗਿਆ ਹੈ ... ਇਹ ਲਿਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਲਿਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ, ਆਇਆ, ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ? ਸਮਝਕੇ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਮਾਚਾਰ ਲਿਖੋ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਸ਼ੋ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ, ਫਿਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਰੇ। ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਇਦਾ, ਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ। ਤੁਹਾਡੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵਾਧਾ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬੇਵੱਸ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਵਕਤ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਆਵੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੇ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡਣੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਨਾਦਿ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਨੀ ਭਵ: ਆਪਣੇ ਅਨਾਦਿ ਅਤੇ ਆਦਿ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਪੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੇਗੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾ ਸਕੋਗੇ। ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਲੋਗਨ ਹੈ - ਪਾਣਾ ਸੀ ਉਹ ਪਾ ਲਿਆ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ, ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ, ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਨੀ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ - ਸਮਝਣਾ, ਚਾਹਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਹੋਵੇ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਤੁਸੀਂ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ, ਪੂਜਾ ਬਣਾਓ, ਸੰਗਮ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। "

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹੜਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰੋ, ਇਸ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਨਪ੍ਰਸ਼ੂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਰਥ ਨਾਟ ਪੈਣੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਮਤਾਵ ਕੱਢ ਦਿਓ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਮਦਿਲ ਬਣ ਆਪਣਾ ਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰੋ। ਅੰਨਿਆ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹੋ ਇੱਕ ਗੱਲ ਲਈ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਈ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੇ ਪਾਸਟ ਹੋਈ, ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ, ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ? ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ - ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਪੱਕਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਉਮਰ ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੱਚਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਸ ਦੀ ਉਮਰ ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਤੱਕ ਚਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਜੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਕੇ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਸਤਯੁਗ ਜਿਸਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ, ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਰਪੀਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੱਛ - ਮੱਛ ਅਵਤਾਰ ਜਾਂ 84 ਲੱਖ ਯੋਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਤਾਂ ਸਮਝਣ। ਜੇ ਪੱਥਰ - ਠਿੱਕਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਵਰਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ। ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਲ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਚਿੰਤਰਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖ ਵਿਚਾਰੇ ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਰਚਨਾ ਕਿਵੇਂ ਰਚੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਸੀ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚਲੀ, ਫੇਰ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਚਲੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਰਪੀਟ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਰਪੀਟ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਓ, ਪੈਗਾਮ ਦਿਉ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਥੇ ਬੈਠ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਂ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਯੱਗ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਬੱਚਾ ਆਇਆ ਤੇ ਉਹ ਸਮਝੇਗਾ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੀ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਹਾਫ਼ ਪਾਟਨਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਸਤੇ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਥੇ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਤੇ। ਓਥੇ ਤਾਂ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸੂਰਗ ਸੀ, ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਚੱਕਰ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਡਾਇਨੋਸਟੀ 2500 ਸਾਲ ਚੱਲੀ। ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੜੇਦਾ ਦੇ ਰਾਜਭਵਨ ਵਿੱਚ ਰਾਮਾਇਣ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਕਦੇ ਭਗਵਾਨ ਰਾਜੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਖੁਦ ਹੀ ਉਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਖ਼ਲਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ ਜੇ ਬੱਚੇ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਖ਼ਬਰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਹੀ ਸਭ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਅਥਾਹ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ ਫੇਰ ਉਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਇੰਨੇ ਕੰਗਾਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਹੁਣ ਮੈਂ ਫੇਰ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜੇ ਫੇਰ ਪੈਸੇ ਹਨ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਆਉਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿੰਨੇ ਮੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਫੇਰ ਦੀ ਫੇਰ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ, ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਅਥਾਹ ਧਨ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋਗੇ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿਨਾਂ ਸੋਨਾ, ਕਿੰਨੀ ਚਾਂਦੀ, ਨੇਟ ਆਦਿ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਬਜ਼ਟ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਅਨਾਉਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਜ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਰਚ ਹੈ। ਬਾਰੂਦ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਰੂਦ ਤੇ ਇੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨਾਲ ਆਮਦਨੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋਨਾ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਹੈ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਲਵਰ ਏਜ਼ਡ ਵਿੱਚ ਚਾਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਕੀ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ! ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਨੇਟ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਨਿਕਲੇ ਹਨ। ਕਾਗਜ਼ ਤਾਂ ਕੰਮ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਕੀ ਰਹੇਗਾ? ਇਹ ਵੱਡੀਆਂ - ਵੱਡੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਆਦਿ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਇਹ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਇੰਨੇ ਸਮਝੋ ਇਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਵਰਥ ਨੇਟ ਏ ਪੈਣੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸੋਹਣਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਠਿਕਾਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਰਟ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕਾਇਆ ਕਲਪੰਤਰ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕੀ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਘਰ। ਪਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੂਸਰੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ। ਇਹ ਸਮਝ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਬਾਬਾ ਦਾ ਸਟੂਡੈਂਟ ਬਣ ਜਾਏ, ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਜਾਏ, ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਏ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤਾਂ ਝੂਠੀ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੂ ਲੋਕ ਦਾ ਹੁਣ ਅੰਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਇਥੋਂ ਭਰ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਇਸ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਸ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਝੋਲੀ ਭਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣੇ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਆਦਿ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸ੍ਵਰਗ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਨਰਕ ਕਿੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਪੋਜ਼ੀਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਕਮਾਂਡਰ ਚੀਫ ਐਰੋਪਲੇਨਸ ਦੇ ਹਨ, ਕਮਾਂਡਰ ਚੀਫ ਲੜਾਈ ਦੇ ਹਨ, ਸਟੀਮਰ ਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹਨ! ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਸਭ ਤਰਫ ਮਾਰਾ ਮਾਰੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਰੋਪਲੇਨਸ ਅਤੇ ਲਸ਼ਕਰ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਬੱਤੀਆਂ, ਐਰੋਪਲੇਨ ਰਹਿਣਗੇ ਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਰਹੇਗੀ, ਭਾਰਤ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਮਾਡਲ ਛੋਟਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਮੌਤ ਅਖੀਰ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਬੰਬ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਜਿੱਥੇ ਡਿੱਗਣਗੇ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕੋਈ ਲਸ਼ਕਰ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਐਰੋਪਲੇਨ ਵੀ ਕਰੋੜਾਂ ਖਰਚਾ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸੋਨਾ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਟੰਨ ਦੇ ਟੰਨ ਸੋਨਾ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਸਾਰਾ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਇੱਕ ਆਈਲੈਂਡ ਹੈ। ਅਣਗਿਣਤ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿੱਥੇ ਬਾੜ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਆਦਿ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜਲਮਈ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਪਾਣੀ ਹੀ ਪਾਣੀ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਂਬੇ - ਕਰਾਚੀ ਤੇ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਜਾਕੇ ਰਹੇਗਾ, ਸੇ ਵੀ ਮਿੱਠੇ ਪਾਣੀ ਤੇ। ਉੱਥੇ ਖੂਹ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਪਾਣੀ ਬੜਾ ਸਾਫ ਪੀਣ ਲਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਖੇਲਪਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੰਦਗੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਵਰਗ, ਅਮਰਲੋਕ। ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਵਰਸਾ ਲਈਏ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤੇ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਈਏ। ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਲੈਣਗੇ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਚਾਰੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਮਿਲੇਗਾ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਗੇ। ਬੇਲੇ, ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਤੁਸੀਂ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ, 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਇੱਕ ਜਨਮ ਮੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੇ। ਰਕਸ਼ਾ ਬੰਧਨ ਵੀ ਇਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਸਨੂੰ ਸੁੱਖ ਧਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਸੀ, ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਇੱਕ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਓਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਸਮਝਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਟਾਈਮ ਆਦਿ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਏਗਾ। ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। 15 - 20 ਮਿੰਟ ਦੇ ਬਦਲੇ ਘੰਟਾ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਪਰ ਉਹ ਤਾਕਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਤਦ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਕਿੱਥੇ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਬਾਪ ਥੋੜੇ ਹੀ ਮੱਥੇ ਤੇ ਪੱਗ ਰੱਖ ਦੇਣਗੇ। ਪ੍ਰਜਾ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਹੈ ਡਬਲ ਸਰਤਾਜ ਬਣਨ ਦੀ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਯੋਗਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੱਟ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਪਾਪ ਕਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਆਦਿ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਜਨਮ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਕਿਰਪਾ ਆਦਿ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਸਾਧੂਆਂ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਭਰਨਾ ਹੈ। ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਕੇ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰਚ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਗੱਲਾਂ ਰੂਪੀ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਘਬਰਾਉਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਕਰਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ: ਕਈ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਸੁਰਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਗੱਲਾਂ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਹਾਸਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ, ਵਿਅਰਥ ਰਜਿਸਟਰ ਦਾ ਰੋਲ ਬਣਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਉਡਾਨ ਭਰੋ, ਇਨੇਸੈਂਟ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਬੱਦਲ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਕਰਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਤੋਂ ਸਿਧੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਵੈਸ਼ਚਨ ਮਾਰਕ ਉਠਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਵਿਅਰਥ ਦਾ ਖਾਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਭਟਕ ਗਏ, ਪਵਿੱਤਰ ਬੂਟੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਗਏ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਕਿਹੜਾ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਕਿਹੜਾ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ।
- ਉੱਤਰ:-** ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਕਿਸਦੇ ਬੱਚੇ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ। ਰਾਵਣ ਆਇਆ ਇੰਨੀ ਫ਼ਾਗੀ (ਧੁੰਦ) ਆ ਗਈ ਜੇ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣਾਇਆ, ਰਾਜ ਭਾਗ ਦਿੱਤਾ ਉਹ ਹੀ ਬੱਚੇ ਮੇਰੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਨ ਲਗ ਗਏ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਗਵਾ ਲਿਆ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ? ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਤੇ ਵੰਡਰ ਖਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਕਿਸਦੇ ਬੱਚੇ ਸੀ ਅਤੇ ਬਰੇਬਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ! ਅਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਸੀ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਪੇੜੀ ਉਤਰੇ। ਰਾਵਣ ਆਇਆ ਗੋਇਆ ਇਹਨੀ ਫ਼ਾਗੀ ਆ ਗਈ ਜੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ। ਫ਼ਾਗੀ (ਧੁੰਦ) ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਰਸਤਾ ਆਦਿ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸਾਡਾ ਘਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਕਿੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ- ਭਾਗ ਦੇਕੇ ਗਏ ਸੀ, ਬੜੇ ਆਨੰਦ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਫੇਰ ਕੀ ਹੋ ਗਈ! ਕਿਵੇਂ ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ! ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦੁੱਖ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਿੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਭਟਕੇ! ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ ਪਰੰਤੂ ਮਿਲੇ ਕਿੱਥੇ। ਜਿਸਨੂੰ ਪੱਥਰ - ਠਿੱਕਰ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗਾ ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ। ਅੰਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਭਟਕ - ਭਟਕ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਫ਼ਾਂ (ਥੱਕ) ਹੋ ਗਏ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਨਾਲ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਭੁਗਤਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਗ਼ਰੀਬ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਵਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਭਟਕੇ ਹਨ! ਅੰਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਿਸ ਲਈ? ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਉਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬੁੱਧੂ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਰਾਜ- ਭਾਗ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਪੇੜੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਰਾਵਣ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੱਝਦੇ ਗਏ। ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਦੁੱਖ ਸਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਖ ਸੀ ਫੇਰ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਭੁਗਤਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੁੱਖ ਭੁਗਤਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਸੀ, ਕਿਸਦੇ ਬੱਚੇ? ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਕੜੇ ਗਏ। ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖ ਵੇਖੇ, ਕਿੰਨੇ ਗੰਦੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਡਿੱਗਦੀ ਹੀ ਗਈ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਹੁੰਦੇ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਬੂਟੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦਿੱਤਾ ਉਹ ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ (ਕੰਮ) ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਗਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਰੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕਿਵੇਂ ਕੱਟਣਗੇ? ਇੱਕ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਫੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਗਾਲੀ ਦੇਣ ਲੱਗੇ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਡਿੱਗ ਗਏ ਜੋ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਸਮਾਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਉਸ ਨੂੰ ਠਿੱਕਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕਦਮ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਪੁਆਇੰਟਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।

ਜਿਵੇਂ ਬਾਂਮਬੇ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਂ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤੇ ਹੈਵਿਨ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਏ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਠ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਇੱਥੇ ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿਤੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਿਤੇ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਰਾਏ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਏ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਤੋਂ ਕੱਢਣ, ਤਾਂ ਵੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਚਲੇਗੇ ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਇਹ ਵਿਸ਼

ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਥੋਂ ਦਾ ਗੰਦਾ ਖਾਣਾ - ਪੀਣਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ ਨਾ। ਫੇਰ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਐਕੂਰੇਟ (ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਪੁਰਾਣੀ ਜਦੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਬਿਨਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਗਵਾਨ ਇਸ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਫੇਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕੇ ਆਪ ਸਮਾਨ ਵੀ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਸੀ, ਜੋ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੁਧਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨੇਲਟੀ ਨਿਕਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਕਾਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨੇਲਟੀ ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਛੁੱਟਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਨਾਲ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ। ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨੇਲਟੀ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਭੂਤ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨੇਲਟੀ ਹੋਈ। ਸਿਵਲਾਇਜ਼ਡ ਤਾਂ ਹੋਏ ਨਹੀਂ। ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਸੈਂ ਗੁਣਾ ਪਾਪ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। 5 ਵਿਕਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਾਕਲਪ ਡਿਗਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡਿੱਗੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਇਹਨਾਂ 5 ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਿਗਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਤੋਂ ਦਿਲ ਹਟਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੋ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੋਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮੈਂ ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਵਰਸਾ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਕਿਉਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਭਾਵੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹਾਲੇ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵਾਸੀ ਹਾਂ।

ਭਾਵੇਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਇੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਰਹਿਣਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸੂਦਰ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਚੋਟੀ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਲਈ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਦੁੱਖੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਫੇਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਝਾੜ ਆਏ, ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਰਹੇ, ਬਾਕੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫੇਰ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਆਏ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹੋ, ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਫਲਾਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਰੈਗੂਲਰ ਸੀ ਫੇਰ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੇ। ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਨੱਤੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦਾ ਪਦ ਪਾ ਲੈਣਗੇ। ਕਿੱਥੇ ਰਾਜਾ, ਕਿੱਥੇ ਛੋਟੀ ਪਦਵੀ! ਭਾਵੇਂ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦਾ। ਵੱਡਾ ਰੁਤਬਾ ਕੌਣ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਹਾਲੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੰਗ ਮਹਿੰਦਰ (ਭੋਪਾਲ ਦੇ) ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿੰਗ ਤਾਂ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ - ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਿਤੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਜੇਕਰ ਸਿਵਲਾਈਜ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ ਪਰੰਤੂ ਕੁੱਝ ਨਾ ਕੁੱਝ ਅੱਖਾਂ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਨ ਹੈ ਕਾਮ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਬੜੀ ਖਰਾਬ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ - ਆਈਜ਼, ਸਿਵਲ ਆਈਜ਼। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਤੇ ਹਨ ਨਾ - ਇਹ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ - ਆਈਜ਼ ਹਾਲੇ ਗਈਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਗੁਪਤ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਹੋਰ ਵੀ ਐਕੂਰੇਟ ਲਿਖਣਗੇ। ਖੁਦ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ, ਡਿੱਗਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਪੂਰਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜੋ ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਬਣੀ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਜਨ ਤੋਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਲੁਕਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੱਚ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਇਸ ਵਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵਧਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸੁੱਖੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੁਜਿਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾਰੀ ਦੁੱਖੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ! ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਤਾਂ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ। ਕੀ ਰਾਮ - ਸੀਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ! ਲੇਕਿਨ ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਅਰੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਮ ਰਾਜ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ

ਕੀਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਰਾਵਣ ਨੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਰੇ ਕਦੋਂ ਤੋਂ? ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਤਾਂ ਦੱਸੋ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ, ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਹੋਣਗੇ ਜਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਨਵੇਂ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੀ। ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਗੋਰੇ ਸੀ ਫੇਰ ਸਾਂਵਲੇ ਬਣੇ। ਸਾਂਵਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖ, ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਝੁਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਂਵਲੇ ਨੂੰ ਝੁਲਾਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਰਾ ਕਦੋਂ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਰਾਧੇ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸੱਚੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਬਾਹਰ ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ, ਗਜ਼ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਹ ਹਪ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੁਣੇ ਭੱਜੇ ਕਿ ਭੱਜੇ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੋਰ ਹੀ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੰਕ (ਨਾਰਾਜ਼) ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ, ਸਾਡੀ ਇੱਜ਼ਤ ਗਈ! ਅਰੇ ਇੱਜ਼ਤ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਚੱਟ ਹੋ ਹੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਪਦ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ ਵੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਲੋਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਬਗੀਚਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ - ਕਿਸ-ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਇਥੋਂ ਜਾਕੇ ਉਸ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਵੀ ਬਰੇਬਰ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਨਿਰਕਾਰ ਚੈਤਨ ਫੁੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਅਜਿਹਾ ਫੁੱਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਜੇ ਕੁਝ ਬੀਤਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਸਮਝੋ। ਸੋਚੋ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੀ ਮੋਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਠਹਿਰਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਰੇ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਤੇ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਜਾ ਹੋ ਗਈ। ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਢੇਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਸੁਣਿਆ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਬਸ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਫੇਰ ਤੋਂ ਹੁਣ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਐਕੂਰੇਟ ਸਰਵਿਸ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਤੋਂ ਦਿਲ ਹਟਾਉਂਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੂਦਰਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਹੈ।

2. ਜੇ ਕੁਝ ਬੀਤਿਆ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਸਮਝ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਫੰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਭਵ:
ਨਿਸ਼ਚੇ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੰਪੰਨਤਾ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਹੈ ਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਤਮ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ, ਮੰਨਣਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਣਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਜੋ ਹੈ ਜੈਸਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਜਾਨਣਾ। ਅਜਿਹੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ, ਸੁੱਖਾਂ ਨੂੰ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਭਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਮਹਾਦਾਨੀ ਹਨ।

*****

ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਸੂਰ੍ਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਅੱਜ ਖਾਸ ਦੇ ਸੱਤਾਵਾਂ (ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਦੂਜੀ ਹੈ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੱਤਾ। ਦੋਵੇਂ ਸੱਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖਾਸ ਪਾਰਟ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੱਤਾ ਸਦਾ ਅਚੱਲ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੱਤਾ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੱਚਾ ਬਾਪ, ਸੱਚਾ ਟੀਚਰ, ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਤਯੁਗ, ਸੱਚਖੰਡ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸੱਚ ਅਰਥਾਤ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਸਾ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਤੁਹਾਡੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਾਇਨ ਅਤੇ ਪੂਜਨ ਕਰਦੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਮਤਲਬ ਗਾਇਨ ਪੂਜਨ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚ ਅਰਥਾਤ ਸੱਚਾਈ। ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕੀ ਜਾਣਿਆ? ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚ ਆਤਮਾ ਜਾਣਿਆ। ਸੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਸੱਚ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ। ਇਸ ਸੱਚ ਪਹਿਚਾਣ ਨਾਲ ਸੱਚ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਸੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਝੂਠ ਰੂਪੀ ਹਨੇਰਾ, ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹਨੇਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਸਦਾ ਝੂਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸੱਚ ਹੈ, ਸੱਚਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ " ਸਤਿਅਮ ਸ਼ਿਵਮ ਸੁੰਦਰਮ "। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਜੀਤ, ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਸੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ?

ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਉਹ ਸਦਾ ਨਿਡਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ "ਸੱਚ ਤੇ ਬਿਠੇ ਨੱਚ" ਮਤਲਬ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ ਸਦਾ ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਨਿਡਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਜਿਥੇ ਡਰ ਹੈ, ਫ਼ਿਕਰ ਹੈ ਉਥੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਣਾ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਫ਼ਿਕਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ ਤਾਂ ਸੱਚੀ ਰਾਹ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਚਲਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਲੁਕਾਈਏ ਜਾਂ ਆਰਟੀਫਿਸ਼ਲ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਹਰੋਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਵੀ ਰਹੇ ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਛੁਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਦੁਜਿਆਂ ਤੋਂ ਛੁਪ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਲਬੇਲੋਪਨ ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਚਲਾ ਲਵੇ ਫਿਰ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਲਝਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੂਠ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਸਾਗਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੱਪ ਦੇ ਉਪਰ ਨੱਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੈ ਸੱਪ ਲੇਕਿਨ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਸੱਪ ਵੀ ਨੱਚਣ ਦੀ ਸਟੇਜ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ, ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਹੋਵੇ, ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਾਲਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਣ ਦੀ ਸਟੇਜ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਕਿਸਦਾ ਹੈ? ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਰਾਮ ਦੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਵਿਯੋਗ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਰੂਪੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਦਾ ਨੱਚਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਕੁਦਰਤ ਜਾਂ ਮਾਇਆ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵੈਭਵ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸੇਜ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਸੱਪ ਨੂੰ ਛਾਇਆ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਜੇਈ ਬਣ ਗਏ। ਤਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੱਚ ਤੇ ਨੱਚ, ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਕਦੇ ਵੀ ਡੁੱਬ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸੱਚ ਦੀ ਨਾਵ ਡਗਮਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਡੁੱਬ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਡਗਮਗਾਨਾ ਵੀ ਖੇਡ ਅਨੁਭਵ ਕਰਣਗੇ। ਅੱਜਕੱਲ ਖੇਡ ਵੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉੱਪਰ ਹੇਠਾਂ ਹਿਲਣ ਵਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਡਿੱਗਣਾ ਪਰ ਖੇਡ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਜੇਈ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਹਲਚਲ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਸਮਝੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ। ਅਜਿਹੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਜਿੱਤ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਆਪਣਾ ਵਿਜੇਈ ਸਵਰੂਪ ਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਕੋਈ ਹਲਚਲ ਹੈ, ਡਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸੱਚ ਦੇ ਨਾਲ ਝੂਠ ਹਾਲੇ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਸੰਕਲਪ, ਨਜ਼ਰ, ਦ੍ਰਿਤੀ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਚੱਲ ਹੈ? ਅੱਛਾ - ਅੱਜ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੰਪੰਨ ਚਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਫਿਰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਸਮਝਾ?

ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਮਨਾਈ ਕਿ ਅੱਜ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਹੈ? ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੀ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਯੁਗ ਹੈ। ਤਾਂ ਰੋਜ ਨੱਚੇ, ਗਾਵੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵੇ। ਕਲਪ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਤੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਲਈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਹਰ ਦਿਨ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸਾਰੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ, ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ, ਸੱਚਾ ਵਰਦਾਨ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਜੇਈ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸਦਾ ਕੁਦਰਤ ਜੀਤ, ਮਾਇਆ ਜੀਤ, ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਡਾਂਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਸੱਚੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਬਾਪ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਕਾਰ।

ਦਾਦੀ ਚੰਦਰਮਨੀ ਜੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਪੰਜਾਬ ਜਾ ਰਹੀ ਹਨ:-

ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸੇ ਮਧੁਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਹੀ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿਉਂ? ਯੋਗਯੁਕਤ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਛਤਰਛਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਯੋਗੀ ਬੱਚੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਛਤਰਛਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੋਣ ਲੇਕਿਨ ਛਤਰਛਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਸੇਫ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਸੱਟ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਅਚੱਲ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਸੱਟ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਵਾਲ ਵਾਂਕਾ (ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਿਗੜਨਾ) ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ, ਨਾਲ ਹਨ ਤਾਂ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਕੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜਿਹੇ ਅਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਫੈਲਾਓ। ਨਾ ਉਮੀਦ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਆਸਰੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਦਿਲਵਾਓ। ਹਲਚਲ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਹਾਰੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਵਾਓ ਅਚੱਲ ਬਣਾਓ। ਇਹੀ ਸੇਵਾ ਪੰਜਾਬ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਖਾਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਪੰਜਾਬ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਸਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ ਕਿ ਦਿਲ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਦਿਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਇਹ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਵਕਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਇਹ ਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਮਿਤ ਅਧਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਕਿ ਹੋਰ ਸਭ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰਕੇ ਪਲੈਨ ਬਣਾਓ ਜੋ ਅਸ਼ਾਂਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਓ। ਇੱਕ - ਦੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਇਆ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੇ ਤੋਂ ਲਹਿਰ ਫੈਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੀਟਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਹਿਮੰਤ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਹੁਲਾਸ ਵਾਲੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਸਨੇਹੀ ਸਾਥ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਦਾ ਰਹੇਗੇ। ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਨੰਬਰ ਪਿਛੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸ਼ੇਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੇਰ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਅੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਾ ਮਿਲੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਜੀ, ਹਾਂ ਜੀ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਅਸੰਭਵ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਦ 5.30 ਵਜੇ ਸਵੇਰੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂਵਾਰ ਦੀ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤੀ।

ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਸੱਚ ਬਾਪ, ਸੱਚ ਸਿੱਖਿਅਕ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਤਿ ਨੇੜੇ, ਸਨੇਹੀ ਸਦਾ ਸਾਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ- ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਅੱਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਰਹੇ, ਸਦਾ ਹਿੰਮਤ ਹੁਲਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੀ ਛਤਰਛਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੇਫ਼ ਰਹੇ, ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਸਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਰਹੇ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨੇਹ ਭਰੇ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸਮਰੱਥ ਰਹੋ, ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸਦਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਅੱਛਾ - ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਡ ਮੋਰਨਿੰਗ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹਰ ਦਿਨ ਦੀ ਵਧਾਈ। ਅੱਛਾ!

"ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਅਵਿਅਕਤ ਮਹਾਵਾਕਿਆ - ਯਾਦ ਨੂੰ ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਓ"

ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਕਟੇਸ਼ਵਰ ਤੇ ਪਾਪ ਹਰਣ ਵਾਲੇ ਉਦੋਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਯਾਦ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਵੰਯ ਦਰਸ਼ਨੀ ਮੂਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕਤ ਸਧਾਰਣ ਯਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ, ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਕੰਮਬਾਈਨਡ ਹੋਵੇ।

ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਦੇ ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਬਣਾਏਗੀ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨਗੀਆਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਅੱਗ ਭੜਕੇਗੀ।

ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਮਹਾਨ ਤਪੱਸਵੀ ਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਓ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲੋਂ ਜਮਾਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਵਧਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਫੈਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਰੂਪੀ ਕਿਰਨਾਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੈਲਦੀਆਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ।

ਜਵਾਲਾ ਰੂਪ ਬਣਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ - ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਧੁੰਨ ਰਹੇ ਕਿ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਆਪੇ ਹੀ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧ, ਸਾਰੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਅਰਥਾਤ ਸਾਕਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਾਕਸ਼ੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ ਯਾਦ ਅਰਥਾਤ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਇਸੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੋ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਝ ਵਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਤੜਫਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਭਟਕਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਪੁਕਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਨੰਦ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਗੁਣ, ਸਭ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੀ ਲਗਨ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਜਾਂਦੇ, ਫੇਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਕੱਚੀ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਸਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਢਾਲ ਕੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਟ ਬਣ ਜਾਂਦੀ, ਇਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਯਾਦ ਨੂੰ ਹੀ ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਹੋ, ਸਨੇਹੀ ਹੋ, ਇੱਕ ਬਲ, ਇੱਕ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੀ ਸਟੇਜ ਅਰਥਾਤ ਲਾਈਟ ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੀ ਸਟੇਜ, ਸਟੇਜ ਤੇ ਆ ਜਾਵੇ, ਯਾਦ ਜਵਾਲਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਪਰਵਾਨੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਲਗ ਜਾਣ।

ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਂ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬ੍ਰੇਕ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੋੜਨ ਦੀ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਰਜਾ ਵੈਸਟ ਨਾ ਹੋਕੇ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿੰਨੀ ਜਮਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਉਤਨੀ ਹੀ ਪਰਖਣ ਦੀ, ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਧੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਹੁਣ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਬਿਸਤਰ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਚਲੋ ਅਰਥਾਤ ਸਮੇਟਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ।

ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ, ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਚਲਦੇ ਹੋਏ ਕਰਮ ਨੂੰ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਕੇ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਿੰਦੂ ਰੂਪ ਦੀ ਪਾਵਰਫੁਲ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸਕਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਬਿੰਦੂ ਰੂਪ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਟਾਣੂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਡਾਕਟਰ ਲੋਕ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਰੇਜ਼ (ਕਿਰਨਾਂ) ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਯਾਦ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਿਰਨਾਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਵਿਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ ਕੀਟਾਣੂ ਭਸਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਕਰਮ ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਨਿਰੰਤਰ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਤਾਂ ਹੋ ਸਿਰਫ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਸਟੇਜ ਨੂੰ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਾ ਫੋਰਸ ਭਰਦੇ ਰਹੋ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਜਦੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਗਨ ਦੀ ਅੱਗ ਬਾਲੇਗੀ। ਉਸ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਚਿੱਕੜ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਜੇ ਸੋਚੋਗੇ ਉਹ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਵਿਹੰਗ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸੇਵਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਜਿਵੇਂ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਵਾਲਾ ਨਾਲ ਅਸੁਰਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੁਰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਆਸੁਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਹੁਣ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੀ ਜਵਾਲਾਮੁਖੀ ਬਣ ਆਸੁਰੀ ਸੰਸਕਾਰ, ਆਸੁਰੀ ਸੁਭਾਅ ਸਭ ਕੁਝ ਖ਼ਤਮ ਕਰੋ। ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਤਮੋਗੁਣ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣੋ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਸਪੀਡ ਨਾਲ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੋਈ ਵੀ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਜਨਮ ਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦਾ, ਲਗਨ ਦੀ ਅਗਨੀ - ਸਵਰੂਪ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭਸਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਦਾ ਅਗਨੀ - ਸਵਰੂਪ ਸਥਿਤੀ ਅਰਥਾਤ ਜਵਾਲਾ ਰੂਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ, ਬੀਜਰੂਪ, ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ, ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ।

ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਯਾਦ ਉਦੋਂ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਦਾ ਲਿੰਕ ਸਦਾ ਜੁੜਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਲਿੰਕ ਟੁੱਟਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਵੀ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਲਗਦੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਯਾਦ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਖਾਓ - ਪਿਓ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਲੇਕਿਨ ਨਿਆਰੇਪਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੋ। ਸਾਧਨਾ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ। ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦਾ ਸੰਬੰਧ। ਸਾਧਨਾ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ ਲੇਕਿਨ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਬੈਠਦੇ ਹੋ, ਉਵੇਂ ਦਿਲ, ਮਨ, ਬੁੱਧੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਵਲ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਬੈਠ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਹੀ ਜਵਾਲਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਜਵਲਿਤ ਕਰੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:-

ਆਪਣੇ ਬੋਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਉਸਦੀ ਇਕਾਨਾਮੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸੱਤ ਵਚਨ ਮਹਾਰਾਜ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੋਲ ਸਦਾ ਸੱਤ ਵਚਨ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਚਨ ਹੋਣ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਇਸਲਈ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦਾ ਬੋਲੋ। ਬੋਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਸਮਝੋ। ਸੁਭ ਅੱਖਰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅੱਖਰ ਬੋਲੋ, ਹਾਸੇ ਮਜ਼ਾਕ ਦੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਬੋਲੋ, ਬੋਲ ਦੀ ਇਕਾਨਾਮੀ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਹੱਥ ਸਦਾ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਹੀ ਯੁਗ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਦੇਕੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇਗੇ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਫੁੱਲ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਬਾ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਫਾਲਤੂ ਝਰਮੁਈ, ਝਗਮੁਈ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮੁਹਲੂਰਾ ਪਾ ਲਵੋ ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਵੇਂ ਵਰਦਾਨ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਕਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਫੇਰ ਉਹ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ- ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਸਮਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯੋਗ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਤੁਸੀਂ ਦੁਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਮੰਜ਼ਿਲ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਿੰਦਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਸਮਝੋ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਧ ਆਇਆ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ੍ਹਦੇ - ਝਗੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਈ ਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਅਜਿਹੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੀਏ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਬਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਜਿਹੇ ਸਤਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਠੈਰ ਪਾ ਨਾ ਸਕਣ ਇਸ ਲਈ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਭ ਨਿਕਲ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਕੰਮ - ਕਾਜ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਕਰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੀ ਉੱਥੇ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਹਰਮੁਖਤਾ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਭਵ। ਉਹ ਵੀ ਵਕਤ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਰਭ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਹਨ, ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਵੀ ਏਦਾਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਸਮਾਂ ਪਿਆ ਹੈ ਪਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ, ਕਲੇਸ਼ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ। ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਕੰਡਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋਗੇ। ਕੋਈ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬੋਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਫਾਲਤੂ ਝਰਮੁਈ - ਝਗਮੁਈ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿੰਦਾ ਜਾਂ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਅਸ਼ਾਂਤ ਨਾ ਖੁਦ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਰਿਪੋਰਟ ਲਿਖਦੇ ਹਨ- ਬਾਬਾ, ਇਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਧਮਚਕਰ ਮਚਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਹਾਤਮਤਾਈ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ ਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮੁਹਲੂਰਾ ਪਾ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਬੜੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ - ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਦੂਸਰੇ - ਦੂਸਰੇ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੰਗਾਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਘਰ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਇਵੇਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਆਤਮਾ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕੋਈ ਚਾਹੇ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ 63 ਜਨਮ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਆਉਣਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਵੇਗਾ। ਆਪਣਾ ਪਾਠ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਜਾਕੇ ਫੇਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਭ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕੰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਹੈ। ਇਹ ਝੱਟ ਸੁਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ! ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਜੋ ਵੀ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਬੈਠ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਜੋ ਵੀ ਸਭ ਰੂਹਾਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਨ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਸਨ। ਸਭਨੂੰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਵਰ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਧਨਵਾਨ ਭਵ, ਆਯੁਸ਼ਮਾਨ ਭਵ। ਨਹੀਂ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੀ ਪਰ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਕਿਰਪਾ ਜਾਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ - ਇਹ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਓਹੋ! ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਆਲਰਾਉਡਰ ਚੱਕਰ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਸਿਰਫ਼ ਲੰਕਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਲੰਕਾ। ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਪਾਣੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਲੰਕਾ ਰਾਵਣ ਦੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਰਾਮ ਦੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਲੰਕਾ ਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਸੋਨਾ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦੀ ਇੱਟ ਵੇਖੀ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਖ਼ਿਆਲ ਕੀਤਾ ਸੋਨਾ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਨਾਟਕ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਨਾਮੀ ਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਖੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਗਾਈਡ ਬਣ ਕਰਕੇ। ਚਲੇ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਹੋਏ ਬਿਗਰ ਘਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹਨ। ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦੇਹ- ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਯੁੱਧ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ (ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ) ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਮੋਡਕ ਟਰਾਂ - ਟਰਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਰਥ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ।

ਬਾਪ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਸ਼ਿਕ ਸੀ, ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਝੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹਾਏ ਰਾਮ! ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਰਹਿਮ ਕਰੋ! ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ ਫੇਰ ਮਿਲੇਗੀ ਦੈਵੀ ਮਤ। ਇਸ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਭਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਲਯੁਗ ਹਜੇ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਪਏ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਘੇਰ ਹਨੇਰਾ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੋਝਰਾ (ਰੋਸ਼ਨੀ) ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਤੀ ਦੀ ਵੀ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਫੇਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭਟਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਅਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਹੱਥ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਗਜ਼ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਹ ਹੱਥ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਸ਼ਚਰਿਆਵਤ ਸੁਨੇਣਤੀ... ਪੁਰਾਣੇ ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜੇ। ਅਰੇ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ

ਚਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਸੂਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਹਿਰਾ ਬਹੁਤ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਨਾਮ ਬੰਦਰ ਸੈਨਾ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਬੰਦਰ ਵਰਗੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ, ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਲਈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਕਥਾਵਾਂ ਵੀ ਅਨੇਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਅਮਰਕਥਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਪਹਾੜ ਆਦਿ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੰਕਰ ਨੇ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਸ਼ਿਵ ਸੰਕਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਭ ਤਮੋਪਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਤੋਪਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੇ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣਕੁਲ ਅਤੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਕੁਲ ਦੇਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਮਚੰਦਰ ਨੂੰ ਕਸ਼ਤਰੀਏ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਸ਼ਤਰੀਏ ਹੋ ਨਾ, ਜੇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਘੱਟ ਨੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਾਣ ਆਦਿ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਿੰਸਾ ਤੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜਾ, ਰਾਮ ਪੁਜਾ ... ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਕਸ਼ਤਰੀਏਪਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਕਟਾਰੀ ਆਦਿ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਹੀ ਸਾਗਰ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਹੀ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਲਵ ਹੈ, ਉਹ ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਲਵਲੀ ਬਾਪ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ! ਕਿੰਨਾ ਲਵਲੀ ਹੈ ਬਾਪ, ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਬਿਗਰ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਰੇ, ਸਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸਿਰਫ ਅਲਫ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਜਾਂ ਕਿਰਪਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਆਪੇ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਅੱਖਾਂ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਹਨ, ਇੰਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਫ਼ਾਲਤੂ ਝੁਰਮੂਈ - ਝਗਮੂਈ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮੁਹਲੂਰਾ ਪਾ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਵੀ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ ਹੈ। ਨਾ ਆਪ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਭਵ:
ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟ ਪਰਮਾਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ, ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਭਵਿੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਗੀਤ ਹੈ ਜੇ ਪਾਉਣਾ ਸੀ ਉਹ ਪਾ ਲਿਆ... ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਰਹੋ ਤਾਂ ਚਲਨ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਵਾਨ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਟਾਈਮ ਤੇ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਸਪੀਡ ਨੂੰ ਵਧਾਓ, ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ "

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਭੇਦ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਮੱਚ ਜਾਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਭੇਦ ਦੱਸੋ ਕਿ ਆਤਮਾ ਇਹਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਫਾਰ ਏਵਰ (ਸਦਾ ਲਈ) ਪਾਰੁ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਥਕਦੀ ਨਹੀਂ। ਮੇਕਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦੇਖਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਕਸ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਪਾਰੁ ਵਜਾਏ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਲਚਲ ਮੱਚ ਜਾਵੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹਨ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ। ਬਾਪ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਹੁਣ ਇਹ ਫਲੱਡਸ (ਹੜ) ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਆਦਿ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਵੀ ਬੀਮਾਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਮੌਤ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਅੱਜ ਫਲਾਣਾ ਮਰਿਆ, ਅੱਜ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਅੱਜ ਪੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਹੈ, ਕਲ ਗੱਦੀ ਛੱਡਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਘੇਰਾਵ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲਿਸਟ ਕੱਢੋ, ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਹਨ - ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਦੁਨੀਆਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੀ ਭੇਟ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਮੰਨਣਗੇ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੱਚ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜਿਸਦੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਕਾਨ ਹਨ, ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਹਨ, ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਨੇ ਹਜੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਸਤਿਯੁਗ ਆਵੇਗਾ। ਘੇਰ ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲੈ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਘੱਟ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਬਾਦ ਚੱਕਰ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਕਈ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਜੋ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਆਦਿ ਸਭ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮੁਖ ਥੋੜ੍ਹਿਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖ ਦੇਵੋ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੌਤ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਐਪੀਸੋਡ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਬਣਾਏਗਾ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਲਿਜਾਣਾ ਪਵੇ। ਜੇ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਦੀ ਸਪੀਡ ਵਧਾਓ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਛੇਤੀ - ਛੇਤੀ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਜੋਗੇ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਛੇਤੀ - ਛੇਤੀ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਨੂੰਧ। ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਕਿੰਨੇ ਜੀਵ ਜੰਤੂ ਆਦਿ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਅੰਦਰ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਉੱਥੇ ਇਹ - ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੇ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਿੱਛੋਂ ਸਾਰਾ ਨਟਸ਼ੇਲ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੀਜ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਜੜ੍ਹ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਚੈਤਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਲੰਬੀ - ਚੌੜੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਭਾਰਤ ਹੀ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਵੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਆਦਿ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮੱਛਰਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਮਰ ਘੱਟ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵਿਲਾਇਤ ਦੇ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਕਾਢ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਗੁਪਤ - ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪਤਾ ਸੀ, ਬਾਬਾ ਇਹਨੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਪਾਰੁ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਾਰ ਏਵਰ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦਸੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਪਾਰੁ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ, ਕਦੇ ਥੱਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ! ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਪੈਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਵੇਖਕੇ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਮੇਕਸ ਪਾ ਲਈਏ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੋਗੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਇਵੇਂ ਕਰੋਗੇ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹਾਲੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਬੀਜ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਝਾੜ ਦਾ ਮਾਡਲ ਰੂਪ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਵੱਡਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਬਾਦ ਫੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹਿਊਮਨ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਤਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਵੇਖ ਵੀ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੈ। ਦਿਵੱਧ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਣੇਸ਼, ਹਨੂਮਾਨ ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਪਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਨਰਜਨਮ ਤਾਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਲੈਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਪੈੜੀ ਕਿਵੇਂ ਉਤਰੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਖੁਦ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੁਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਲਗ ਜਾਣਗੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਮਿਉਜ਼ੀਅਮ ਬਣਾਕੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਗਲੀ - ਗਲੀ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਬੋਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ ਵੱਡਾ ਕਿਹੜਾ ਠਹਿਰਾ? ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੰਗਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ। ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਨਾ ਰੱਖੇ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦੇਵੇ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਇਹ ਬੈਜ਼ ਹੀ ਬਸ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੈਜ਼ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਤਾ ਚਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਰਭ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਗ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਫੇਰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਗੇਤੇ ਕਿਵੇਂ ਖਾਣਗੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਤ ਲੋਕ ਇੰਨਾ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦ ਹੀ ਸ਼ਾਦੀਆਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਮਹੀਨੇ - ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ। ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਗੰਧਰਵ ਵਿਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਖੇਲੂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਇਸ ਟਾਈਮ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਹੈ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਖਿਆਲਾਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਾਵਣ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਲਾਸ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਭ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਬਣਾਓ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਸਾਧਾਰਨ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬ ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਹਮਜਿਨਸ ਠਹਿਰੇ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਸਤਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਰਮ ਆਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਨਾ ਜਾਦੂ ਹੈ, ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਾ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਬਖੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਵੀ ਅਪਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਲਿਸਟ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। 25- 30 ਮੁਖ - ਮੁਖ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੱਢੋ।

ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਸ ਰੱਥ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੈ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਸਭ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਦੇਹੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡਦੇ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਮਿਲਣਾ ਹੈ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਸ ਤਰਫ਼ ਵਿਨਾਸ਼ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਐਟਮ ਬੰਬਜ਼ ਨਾਲ। ਇੱਥੇ ਲਈ ਹਨ ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਮੌਤ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ, ਨਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋਗੇ ਇਹ ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਨੁੱਕਰ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਮੁਤਾਬਕ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਰ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਬਜ਼ ਵੀ ਲੇਨ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਬੰਬਜ਼ ਜੋ ਸੁੱਟਣ ਨਾਲ ਹੀ ਦੁਨੀਆ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਥੋੜੇ ਹੀ ਲੇਨ ਤੇ ਦੇਣਗੇ। ਹਲਕੀ ਕੁਆਲਟੀ ਦੀਆਂ ਦੇਣਗੇ। ਕੰਮ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਹੋ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਇਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ। ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਬੱਚਣੇ ਹੀ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਮਰ ਜਾਣ ਫੇਰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਲਯ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਰਿਗਰਡ ਰਹੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਇੰਨਾ ਰਿਗਰਡ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਘੱਟ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਭੁਗਤਨੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ ਫੇਰ ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ। ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਕਮਾਈ ਚੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਲੇ ਦੇ ਕਾਲੇ

ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਫੇਰ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਕਿੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹਨ। ਆਪ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਗਤੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪਦ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਭਨੂੰ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਫੇਰ ਦੁੱਖ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦਸੋਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੂਰ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸੁਨਿਆ - ਅਣਸੁਨਿਆ ਕਰ ਦੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਿਫ (ਭੇੜ) ਕਿ ਜਾਣੇ ਸਾਜ਼ ਸੇ .... ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਗੁਲਗੁਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਸ਼ਾਂਤੀ, ਗੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਠਹਿਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਛੁਹਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਵਿਦੇਹੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਣ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਣ ਛੱਡਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਿਵਿਲ ਆਈ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਫੈਲਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਰੂਪ ਭਵ:-

ਜੇ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਮੁੱਲਵਾਨ ਹੀਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਲਾਈਟ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੰਗ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਰੂਪ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਅਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹਿਣਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਫੀਲਿੰਗ ਆਵੇਗੀ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਫੀਲਿੰਗ ਆਵੇਗੀ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕੀ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਫੀਲਿੰਗ ਆਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੋਲਸੇਲ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖੇ ਹੋਲਸੇਲ (ਬੇਕ) ਵਪਾਰ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਰਿਟੇਲ (ਪ੍ਰਚੂਨ) "

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਗੇ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਬੱਚੇ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੇਹ ਸਮੇਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜਕੇ ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਸੀਵ (ਸਵਾਗਤ) ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਹਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਗੁਲ (ਫੁੱਲ) ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਫੁੱਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੈਲਕਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਮਿੱਠਾ ਸੰਬੰਧ। ਇੰਨਾਂ ਮਿੱਠਾ ਸੰਬੰਧ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਾਪ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੰਬੰਧ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨਾਲ ਫੇਰ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਇੱਕ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਘੁੰਮੋ - ਫਿਰੋ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੈਰਖ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇੱਕ ਅੱਖਰ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੁੱਖਧਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੋਵੇਂ ਵਰਸੇ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇ ਨਾਮੀ ਗ਼ਾਮੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਵੈਲਕਮ ਕਰਨਗੇ, ਰਸੀਵ ਕਰਨ ਗੇ, ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਗੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸ੍ਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਕਰੋ, - ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਿਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ, ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੇ ਆਦਿ- ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਪਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਹੁਣ ਗਏ ਕੇ ਗਏ। ਬਾਪ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇਨਵਾਈਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰਸੀਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਲਗੁਲ ਬਣਾਕੇ ਫੇਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਸੀਵ ਕਰਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪਿੱਛੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਗਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਵੋਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦਾ ਹੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੰਤੀ। ਜਿੱਤ ਪਾਉਣਗੇ ਰਾਵਣ ਤੇ। ਫੇਰ ਆਉਣਾ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਈ ਰਾਵਣ ਤੇ। ਰਾਮਰਾਜ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਅਤੇ ਰਾਮਰਾਜ ਤੇ ਹੱਕ ਹੋਇਆ। ਬਾਕੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦਾ। ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲੇਗਾ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਖਾਂਦੇ, ਜੋ ਕੁਝ ਭੰਡਾਰੇ ਵਿੱਚ ਬਣਦਾ ਉਹ ਸਭ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ 36 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਦਮਪਤੀ ਵੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਪਦਮਪਤੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਉਥੇ ਧਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨਾ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਰਸਤਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਵਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਰਿਸ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਰੀ ਜਾਣਾ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਵੋਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਮੇਤ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਬਾਬਾ 21 ਵਾਰ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਬੱਚੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਭਾਗ ਲੈਣ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਾਡੀ ਜਗੀਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਲਵੋ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੇਗੇ ਉਹਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਨੰਬਰਵਨ ਸੇ ਨੰਬਰ ਲਾਸ਼ੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਕਾਮ ਅਗਨੀ, ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਅਗਨੀ। ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚ ਜਲਦੇ - ਜਲਦੇ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਬਿਲਕੁਲ ਖ਼ਾਕ ਹੋਏ ਪਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦਸਦਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੰਪਲ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਐਨਾ ਸਮਾਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਉਲਟਾ ਲਟਕ ਪਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਲੈਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਵਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਪੰਡਾ ਬਣਾ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪਾਂਡਵ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੌਰਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਰਜਾਈ ਵੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਜਯ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਹੁਣ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛੋ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਦੋਂ ਹੋਈ ਹੈ? ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੱਸੋ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਦੋਂ ਹੋਈ ਸੀ ? ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ? ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਫੇਰ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਨਿਊ ਵਰਲਡ ਨੂੰ ਹੈਵਿਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੈਵਿਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਹੇਲ ਅਤੇ ਹੈਵਿਨ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰਿਟੇਲ। ਹੇਲਸੇਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸੱਤ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ, ਤੀਜਰੀ ਦੀ ਕਥਾ, ਅਮਰਕਥਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਤੀਜਰੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਿਟੇਲ ਅਤੇ ਹੇਲਸੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਇੰਨਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਸਿਆਹੀ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਅੰਤ ਨਾ ਆਏ - ਇਹ ਹੋਇਆ ਰਿਟੇਲ। ਹੇਲਸੇਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਅੱਖਰ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਕੋਈ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਿੰਦੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਫੇਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਕਿਉਂ ਸਿੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬੋਲੋ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੈਠਕੇ ਸਮਝੋ। ਬਾਕੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਲਫ਼ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਲਫ਼ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਫੇਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਖਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਣਨਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਗਰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਰਗਤੀ ਕੌਣ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਰਾਵਣ। ਦੁਰਗਤੀ ਅਤੇ ਸਦਗਤੀ ਦੀ ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ। ਕੋਈ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਫੇਰ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫੇਰ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਇਹ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਸਮਝਦਾਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਬੇਸਮਝ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੰਡੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਵੀ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁੱਲ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਐਸਾ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ ਖੁੱਦ ਆਕੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਬਣਾਉਣ। ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਦੌਲਤ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਮਹਿਮਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਜਨਮ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਘਰ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਪੱਕਾ ਵਪਾਰੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਅਜਿਹਾ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ। ਹੋਲਸੇਲ ਵਪਾਰੀ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋਲਸੇਲ ਵਪਾਰੀ ਹੋ ਨਾ! ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਈ ਰਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਸੈਂਦਾ ਕਰ ਫੇਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਫੇਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਲੇਕਿਨ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਵੀ ਸਹਾਇਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਮਲਕੀਅਤ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਡਾਕੇ ਖਲਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੱਥ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਗ਼ਰੀਬੀ ਦਾ, ਸ਼ਾਹੂਕਾਰੀ ਦਾ ਸਭ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਰੱਥ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੇ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਬਦਲੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੋਲਸੇਲ ਅਤੇ ਰਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਕੇ ਫੇਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮਧਿਆਜੀ ਭਵ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ, ਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਵਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ੀ (ਗਵਾਹ) ਹੋ ਕੇ ਡਰਾਮਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦਾ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮੈਂਕਸ਼ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਾ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਵਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਸਮੇਤ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਬਾਪ ਤੇ ਪੂਰਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਕੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਜੋ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਨਮੇਲ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਨਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹਾਂ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪੱਕੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ:
ਜਿਹੜੇ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੀ ਜਿੱਤ ਕਦੇ ਟਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਪੰਜੇ ਤੱਤ ਜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਪਰ ਉਹ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਟੱਲ ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਮਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਮੁਕਾਬਲੇ ਨੂੰ ਸਮਾ ਲਵੋਗੇ। ਕਦੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਅਚੱਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜੇਤੂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਹਨ। ਸਨੇਹੀ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰਵ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਚਾਬੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣੋ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਦਾ ਖੇਡ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮ ਯੁਗ ਤੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਕਿਹੜਾ ਵਰਸਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ?

ਉੱਤਰ:- ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਬੁੱਧੀ ਦਾ। ਈਸ਼ਵਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਗੁਣ ਹਨ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸੇ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੀਰੇ ਵਰਗੀ ਪਾਰਸ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਰਵ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅੱਜ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂਵਾਰ, ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਵਾਰ। ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਉੱਤਮ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦਾ ਦਿਨ ਉੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਡੇ ਤੇ ਸਕੂਲ ਤੇ ਕਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦਾ ਬੀਜ ਰੂਪ ਹੈ ਬਾਪ ਤੇ ਉਹ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਬਾਪ ਦੇ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਬੱਚੇ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਿਰਫ਼ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਤੇ ਦੂਜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ। ਬਾਪ ਹੈ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ। ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਕਲੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਸੱਤ - ਚਿੱਤ - ਅਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ....। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਹੋ, ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਤਖਤ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਚੈਤਨ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਹਨ। ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਤਾਰਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਬੀਜ ਰੂਪ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਪੂਜਾ ਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਅਡਾਪਟਿਡ ਚਿਲਡਰਨ। ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਮਮਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਖੇਡਦੇ ਹਾਂ ਨਾ। ਉਸਦਾ ਵੀ ਮਤਲਬ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਬੀਜ ਰੂਪ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਫਿਰ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਚੇ ਗਏ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ....। ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸੂਦਰ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਾਪ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਪੂਜਾ ਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਅਡਾਪਟੇਡ ਬੱਚੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਈਸ਼ਵਰ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਹਨ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਭੁੱਲੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨੰਬਰ ਵਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਦਗਤੀ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਰਾਜਯੋਗ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਇਰਨ ਏਜ ਤੋਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਯੋਗ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਹੈ ਹੱਠ ਯੋਗ ਤੇ ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਉਹ ਹੱਦ ਦਾ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੇ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ। ਉਹ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੂਜਾ ਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ, ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸੈਪਲਿੰਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਰਾਬਰ ਅਸੀਂ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਖੇਡਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫਿਰ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। "ਸੇ" ਅੱਖਰ ਜ਼ਰੂਰ ਲਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਸੂਦਰ ਸੀ ਅਸੀਂ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ.... ਇਹ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਬਿਲਕੁਲ ਭੁਲਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਸੀੜੀ ਕਿਵੇਂ ਉਤਰਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ।

ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕੋਈ ਸੰਕਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਝੋਲੀ ਨਹੀਂ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਚਿੰਤਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੰਕਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਲੱਛਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਯੁਗਲ ਰੂਪ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ) ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੀ, ਫਿਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਬਣਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ ਨਾ। ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਲ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਬਹੁਤ ਰਮਣੀਕ ਨਾਮ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਇਸ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਅਕਾਲ ਤਖਤ

ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਖਤ ਦਾ ਉਹ ਲੇਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤਖਤ ਤਾਂ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ ਸਿਰਫ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਮੈਂ ਵੀ ਆਵਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਕੌਣ ਬਣਾਏਗਾ? ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਇਵੇਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਉ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੁਕਾਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਖਾਸ ਬੁਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁੱਖੀ ਸੀ, ਕਦੀ ਵੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੇ ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾ ਕੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪਾਰੂ ਹੈ ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਪਾਰੂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਨਹੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਨ....। ਸਤਿਯੁਗ - ਤੁੜਾ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਹੀ ਸੰਗਮ ਤੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਫੇਲ੍ਹ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਯੁੱਧ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਰੱਬ ਤੇ ਬਾਪ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਜਿੱਤ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਅਨਨਿਯ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕੁਮਾਰਕਾ ਹੈ, ਫਲਾਣੀ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰ ਜਿੱਤ ਪਾਏਗੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ - ਇਹ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਜਾਸਤੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਥੋੜਾ ਵੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਆ ਜਾਏਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਾਈਸਟ ਦਾ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਧਰਮ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਜੇ ਦੇ ਯੁਗ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਦੀ ਸੰਖਿਆ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ 33 ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ। ਫਿਰ ਹਿੰਦੂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ! ਮਾਇਆ ਨੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਕਲਪ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸੈਨਾ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਹਿਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ।

ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੀ ਦਸ਼ਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਰਿਆਂ ਤੇ ਰਾਹੁ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਭਾਰਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੇਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰੋਗੀ ਕਾਇਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਥੇ ਮੌਤ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਮਰਲੋਕ ਹੈ ਨਾ। ਏਦਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਮਰਿਆ। ਮਰਨ ਦਾ ਨਾ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣ ਤੇ ਛੱਡਣ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਮ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਤੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ - ਹੇ ਬੱਚਿਓ! ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸਬੰਧ ਛੱਡ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਐਪੀਸੋਡ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾ ਨੇ ਅਗ਼ੜਮ - ਬਗ਼ੜਮ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਮਕ ਹੈ। ਗੱਲ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਜੇ ਬੱਚਾ ਵੀ ਸਮਝ ਜਾਏ। ਫੇਰ ਵੀ ਭੁਲਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਉਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਣ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਦੇ ਹੀ ਹਾਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਲਈ। ਅਡਾਪਟ ਹੁੰਦੇ ਹੈ, ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਡਾਪਟ ਹੋਏ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਵਿੱਚ ਮੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਾਂਗੇ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਦਾ ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਕਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਰਕੇ ਲੱਖ ਡੇਢ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਂਦੇ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਝੂਠੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਐਸੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਮ ਸੇ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਕੁੱਤੇ - ਬਿੱਲੀ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਤੇ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਏਦਾਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗਲਾਂ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਖੇਲਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਫੇਰ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਵੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਖੇਲ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਫੇਰ ਕਥਾਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਏਮ ਆਬਜੇਕ੍ਟ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਡਿੱਗਣ ਲਈ। ਉਸ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੈ, ਫੇਰ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਲਈ ਏਮ ਹੈ। ਪੰਡਿਤ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਲਈ ਬੈਠ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲੋਕੀ ਉਹਨਾਂ ਅੱਗੇ ਪੈਸੇ ਰੱਖਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਅਤੇ ਸਭ

ਨਵੇਂ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਫ਼ਕੀਰ ਲੋਕ ਵੀ ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਖੇਡ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪੈਦਲ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੋਟਰ ਆਦਿ ਵੀ ਨਿਕਲ ਪਏ ਹਨ। ਗਰੀਬ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬੜੇ ਸ਼ਰਦਾ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪੈਦਲ ਵੀ ਚਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਾਇੰਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦਾ ਸੁੱਖ, ਡਿਗਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੈ ਅੱਧਾਕਲਪ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਫਾਈਨਲ ਮੈਂਤ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਇੰਸ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਰੋਗ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈ, ਨਿਰੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਐਵਰ ਹੈਲਦੀ ਸੀ। ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗਲਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚਮਾਟ ਮਾਰੀ ਹੈ। ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸੂਦਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਪ ਸਾਹਿਬ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇ ਮਤਲਬ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਦੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਪੂਰਾ ਰਸਤਾ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਿਮਰ - ਸਿਮਰ ਸੁੱਖ ਪਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਆਇਰਨ ਏਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਹੈ, ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਰਾ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ। ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਹੈ ਹੀ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ, ਸਹਿਜ ਯਾਦ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਕੀ ਤਕਲੀਫ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਤਕਲੀਫ ਲੀਤੀ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗਲਾ ਕੱਟਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ, ਜੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹੋਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੇਰ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ। ਬਾਕੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾਕਿ ਜੀਵਘਾਤ ਨਾਲ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਤਾਂ ਬੁੱਢਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹਿਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸਵਰੀਏ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਲਈ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੇ ਵਿਜਯੀ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਸਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸਮਝਦਾਰ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਕਈ ਬੱਚੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪ ਅਲਬੇਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ... ਚਲਦਾ ਹੀ ਹੈ... ਕਿ ਇੱਕ ਨੇ ਠੇਕਰ ਖਾਧੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਪ ਵੀ ਠੇਕਰ ਖਾਣਾ - ਇਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਹੈ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਰਹਿਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੇਂ ਅਲਬੇਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪਛਤਾਤਾਪ ਦੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਠਿਨ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਇਸਲਈ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਮਨ ਤੋਂ ਵਿਦਾਈ ਦਿਉ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਾਰਿਸ ਕਵਾਲਿਟੀ ਤਿਆਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਨਗਾੜਾ ਵਜੇਗਾ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਟਿਕ - ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਸਮਝ ਕੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੰਝ ਕਹੋਗੇ ਤਾਂ ਲੋਕ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣਗੇ, ਬਹਿਸ ਕਰਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਕਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿਓ। ਇੱਕ ਹੱਦ ਦਾ, ਦੂਸਰਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਇਥੇ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਮੂਲ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਸਥੂਲ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਖੀਰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਨੂੰ ਖੀਰਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਖੀਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇਥੇ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਤਲਾਬ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਗਦੀਆਂ ਸਨ, ਗਊਆਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਦੀਆਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗਊਆਂ ਵੀ ਕਦੇ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ, ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਹਨ ਕੋਈ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਗਾਡ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਚੰਗਾ - ਮਾੜਾ ਜੇ ਆਇਆ ਉਹ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਮਝਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਕੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਕੋਈ। ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਹਾਂ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੱਚੇ ਕੋਈ ਸਾਕਾਰ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੰਡਣਗੇ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਾਂ ਉਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ! ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵੀ ਉਪਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ। ਫਿਰ ਇਸ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਕਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਚੈਤਨ ਤਖ਼ਤ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਲੱਕੜੀ ਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਕਾਲ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਦੇ ਕਾਲ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਕਾਲ - ਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਰੱਬ ਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਬ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਗਿਆਨਏਸ਼ੂਰ। ਹੁਣ ਗਿਆਨਏਸ਼ੂਰ ਨਾਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਨਾਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨਏਸ਼ੂਰ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੀ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਗਲਾਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਗ਼ਰੀਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਿਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਗ਼ਰੀਬ - ਨਿਵਾਜ਼ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੈਸੇ ਕਦੇ ਗਿਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਇਥੇ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ਇੰਨੇ ਅਰਬ ਖਰਬ ਖਰਚਾ ਹੋਇਆ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਅਥਾਹ ਧਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਤ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਮਾਇਆ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੋਖਣਤੀ, ਮੇਰਾ ਬਨੰਤੀ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਵੰਤੀ, ਓਹੋ ਮਾਇਆ ਤੂੰ ਕਿਤਨੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੋ ਜੇ ਫੇਰ ਵੀ ਭਾਗੰਤੀ ਕਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੋ। ਭਾਗੰਤੀ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਾਰਖਤੀ ਦੇਵੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾਕੇ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ! ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਜਨਮ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ। ਬਾਪ ਇੰਝ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਭ

ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਗੇ। ਨਹੀਂ, ਜੇ ਚੰਗਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਣਗੇ, ਉਹ ਪਦ ਵੀ ਅੱਛਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਚੰਗੇ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਹਨ - ਜੇ ਦੁਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਆਪੋਜਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਬਲਾਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਈਏ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਿੱਧਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਕਦੇ ਮੰਨਣਗੇ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੈ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਦੂਸਰਾ ਲੇਕਿਕ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਹ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਹੈ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦੇ ਬਾਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੱਸਦੇ ਹੋ, ਹੱਦ ਦੇ ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਅਰਥਾਤ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਸ੍ਰਰਗ, ਸੇ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਆਕੇ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਰਚਨ ਵਾਲਾ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹੋਗੇ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਤਾਂ ਕਦੇ ਮੰਨਣਗੇ ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਹੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨਗੇ। ਸੁਣਨਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਉਦੋਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖਹਰਤਾ ਸੁੱਖਕਰਤਾ। ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰ ਗਾਈਡ ਬਣ ਫਿਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਸਵੀਟ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਮ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਵਾਂਗੇ - ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨਾ ਰਚਤਾ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਘਰ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਅੱਖਰ ਰਾਈਟ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਭਗਵਾਨ, ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵਰਸੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਸ੍ਰਰਗ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਕਾ ਕਰਵਾ ਲਉ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਹਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ ਨਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਪਾਰਸ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹਨਾ ਜਰਾ ਫਰਕ ਜ਼ਰੂਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। 1250 ਸਾਲ ਵਿੱਚ 2 ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਏ ਸੈਕਿੰਡ 1250 ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਇਸ ਵਕਤ ਇੱਕਦਮ ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਮਿਸਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਫੇਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉੱਥੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਜਰਾ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਿੰਟ ਬਾਏ ਮਿੰਟ ਤੁਹਾਡੀ ਉਤਰਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢੋ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਤਨੇ ਮਹੀਨੇ, ਇਤਨੇ ਘੰਟੇ... ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ। ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਐਕੁਰੇਟ ਹਿਸਾਬ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਮਿੰਟ ਦਰ ਮਿੰਟ ਟਿਕ - ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਰੀਲ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ, ਫਿਰਦਾ- ਫਿਰਦਾ ਫਿਰ ਰੇਲ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹਿਊਜ ਰੇਲ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਮਾਪ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਜੋ ਪਾਰੂ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਟਿਕ - ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਬਣੀ - ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ... ਜੇ ਹੋਣਾ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਨੇਕਾਂ ਵਾਰੀ ਸੈਕਿੰਡ ਦਰ ਸੈਕਿੰਡ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਤਿ ਧਰਮ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਘੋਰ ਕੱਲਯੁਗ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਕਈ ਹਨ, ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਜਿਹੇ ਘੋਰ ਕੱਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ! ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦੋਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦੋਵੇਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ - ਸ੍ਰਰਗ, ਹੈਵਿਨ। ਇਹ ਹੈ ਦੇਜ਼ਖ, ਨਰਕ,

ਹੈਲ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਗ਼ਰੀਬ ਝੁਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਮਕਾਨ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੰਨੇ ਬੱਚੇ ਆਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਜਾਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਵੀ ਬਾਬਾ ਆਪੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਠੰਡੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਓ, ਫੇਰ ਭੀੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆ ਨਾ ਸਕਣ। ਬੱਚੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਮਕਾਨ ਬੱਚੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਹਿਲ ਮਿਲਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਪੈਸੇ ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਟੋਇਆ ਪੁੱਟ ਕੇ ਵੀ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਜਾਂ ਤੇ ਚੋਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਫੇਰ ਟੋਇਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਖੇਤੀ ਖੇਦਦੇ ਵਕਤ ਧਨ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਦੱਬ ਜਾਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਅਜਿਹੇ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਨ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਹੀਰੇ ਵੀ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਪੁੱਟ ਕੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹੀਰੇ ਆਦਿ ਕੱਢੋਗੇ। ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਖਾਨਾਂ ਆਦਿ ਸਭ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਕਲਰਾਨੀ ਜਮੀਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੀਜ ਜੋ ਬੋਝੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਮ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਚਿੱਕੜ ਪੱਟੀ ਅਸ਼ੁੱਧ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਵਰੀਥਿੰਗ ਇਜ਼ ਨਿਊ। ਸੂਰਗ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਬੱਚੀਆਂ ਕਰਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੋਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੀ ਨੈਚਰਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਵਕਤ ਹੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਬਣ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸਭ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ - ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾਰਸ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਸਪਸ਼ੱਟ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਭਵ: ਜੋ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਲ ਕੀ ਸਨ, ਅੱਜ ਕੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕਲ ਕੀ ਹੋਣਗੇ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਭ ਸਪਸ਼ੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਟਾਪ ਪੁਆਇੰਟ ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਕੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਟਾਪ ਪੁਆਇੰਟ ਹੈ, ਇਸਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਕੇ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਫਲਕ ਨਾਲ ਕਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ, ਇਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਸਮੇਂ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀ ਹੈ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਏਵਰੇਡੀ ਬਣੋ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਿਲ ਅਤੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣੇ, ਸਮਝਦਾਰ ਉਹ ਜੋ ਖੁਦ ਵੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਵਾਏ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਕਿਹੜੀ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਤਮ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਮਧਿਅਮ ਜਾਂ ਕਨਿਸਟ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪਾਰਟ ਉਸ ਦਾ ਕਹਾਂਗੇ ਜੋ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਤਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਰਥਾਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਵਾਧਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਉਤਾਰ ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਲੈਣ ਦਾ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਵੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜੁੱਤੀ (ਸਰੀਰ) ਮਿਲੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਾਸਿਉਂ ਕਮਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਕਮਾਈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਹੈ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕਮਾਈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਡਬਲ ਆਮਦਨੀ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਪਲ ਭਰ ਦੀ ਸਿੰਗਲ ਆਮਦਨੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਕਮਾਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਉਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਰਾਵਨ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਫਾਲੋਅਰਜ਼ ਨੂੰ ਕੁਝ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਫਾਲੋਅਰਜ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਨਾਂ ਡਰੈਸ ਆਦਿ ਬਦਲਦੇ ਨਾ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡਦੇ ਤਾਂ ਫਾਲੋਅਰਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ! ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸਭ ਹਨ। ਇਥੇ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸਰਕਾਰ ਸਮਝੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗੁਪਤ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਜੇ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਏਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰਾਜਭਾਗ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਰਾਜਭਾਗ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਉਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ- ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹੋਵੇ, ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇੱਕ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ ਕਿ ਆਉ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀਏ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ। ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵੰਸ਼ੀ। ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਗਟਿਆ... ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਗਿਆਨ ਚਲਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਅਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਰਹਿਮਦਿਲ, ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਨਾ ਬਣਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - " ਹਿਮੰਤੇ ਬੱਚੇ, ਮਦਦੇ ਬਾਪ। ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵੇਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਮਿਸ਼ਨ ਹੋ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਮਿਸ਼ਨ, ਇਸਲਾਮੀ ਮਿਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜ਼ਰੂਰ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੋਗੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਵਜਾਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ ਉੱਤਮ, ਮਾਧਿਅਮ, ਕਨਿਸਟ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪਾਰੂ ਉਹ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉੱਤਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਵੀ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਗਏ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨ, ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਸਮਝਕੇ ਫੇਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਦੁਕਾਨ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਦੁਕਾਨ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜੋ ਤਿੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਖਜ਼ਾਨਾ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਧਾਰਨਾ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਣ। ਗੱਲ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਗਈਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ ਗਏ। ਮਾਲਿਕ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਾ ਵੀ ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਕਹੇਗੀ ਅਸੀਂ ਵੀ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਵੀ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ

ਹੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਫੇਰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਜੇ ਹਨ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਕੇ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ, ਉਹ ਹੀ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨੰਬਰ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹਾਰਟ ਫੇਲ੍ਹ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸ਼ਤ ਵੀ ਹੋਵੇਗੇ, ਸਜਾ ਵੀ ਭੁਗਤਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਕਰ ਹੀ ਕੀ ਸਕਾਂਗੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਕਰੇਗੀ! ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਜੀਵਘਾਤ ਕਰਦੇ, ਡੁੱਬ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਘਾਤ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਤੇ ਘਾਤ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਘਾਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਉਤਾਰ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਲੈ ਲਈਏ। ਇਹ ਕੌਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਆਤਮਾ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸਾਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕੱਪੜਾ ਦੇਵੋ। ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਵਾਂ ਕੱਪੜਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨਵੀਂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਵਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ੇਭਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਨਵੇਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪੁਤਲੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਡਿਗਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਕੇ ਫੇਰ ਡਿਸਟਰਾਏ (ਨਸ਼ਟ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ, ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੋ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਕਾਮ ਜੋ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋ। ਜਗਤਜੀਤ ਮਤਲਬ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਬਣੋ। ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਫੇਰ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਹੀ ਟਾਈਮ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਦਾ ਵੀ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। 60 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਹੁਣੇ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 60 ਸਾਲ ਬਾਦ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫੇਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਗੁਰੂ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨਾਇਜ਼ ਕਰਵਾਉਣ ਗੇਦੀ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਕੋਈ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਭੇਦ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਅੰਤ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਦੱਸਣਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਦਸਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਅੰਤ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਆਪ ਆਕੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਭਾਰਤ ਹੀ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾ ਪਾਕੇ ਕਿੰਨਾ ਰੋਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਹਾਰ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦੀ ਖੇਡ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਹਾਰ ਖਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸੂਦਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਮ ਸੇ ਦਾ ਅਰਥ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਓਮ ਦਾ ਅਰਥ ਵੱਖ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਅਰਥ ਜੋ ਆਇਆ ਉਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੀ ਕਿਵੇਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿਗਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਫੇਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਣਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਧਰਮ ਸੰਸਥਾਪਕ ਹਨ ਉਹ ਆਕੇ ਫੇਰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਕੇ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫੇਰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਜੋ ਫੇਰ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ਲਿਖਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਕੋਈ ਗ਼ਲਤੀ ਨਾ ਕੱਢੇ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਰਤਨ, ਹੀਰੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਰਿਫਾਇਨੇਸ (ਸਮਝਦਾਰੀ) ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਅੱਖਰ ਭੁੱਲ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਝੱਟ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ। ਬਾਪ ਫਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਿਆਂ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਤੇ ਆਸ਼ਿਕ - ਮਾਸੂਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਾਸੂਕ ਹੈ ਇੱਕ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਿੰਨੇ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤੇ

ਸਹਿਜ ਹੈ, ਇੱਕ ਕਿਵੇਂ ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ! ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਅਰੇ, ਯਾਦ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ। ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਨਾ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਜੇ ਯਾਦ ਕਰਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਕੰਨ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਰਹੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦਾ ਜੋਹਰ ਚਾਹੀਦਾ। ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਸੂਝ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਤਲਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜੋਹਰ ਦਾ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਸਥੂਲ ਗੱਲਾਂ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਐਟਾਮਿਕ ਬੰਬ ਜਾਕੇ ਰਹੇਗਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸੈਨਾ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ ਕੈਪਟਨ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਜੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਬੰਬ ਛੱਡਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਵਾ ਦੇਣਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਨ ਇਕਵਲ (ਬਰਾਬਰ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਐਕਟਰਸ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਅਰਥ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਸੁਣੋ ਇਸ ਲਈ ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਲ ... ਇਸਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਂਦਰ ਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਕਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੀਰਤ ਬੰਦਰ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਭੱਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੀ ਸੈਨਾ ਹੋ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ। ਬੰਦਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੰਦਿਰ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਬੰਦਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁਲ ਆਦਿ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ। ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਬੋਲੋ ਵਾਹ! ਅਜਿਹਾ ਕਿਹੜਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹੇ ਹਾਂ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਭਗਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਕਈ ਬੰਧਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਥੇ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਫ਼ਤਾ 15 ਦਿਨ ਕੋਰਸ ਲੈ ਫੇਰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਹਨ, ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਘੇਰਾਵ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਜੇਹ ਨਾਲ ਘੇਰਾਵ ਪਾਓ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਰਿਫਾਇਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਬਣ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਓਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਭਵ:

ਗਿਆਨ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਬਣੋ। ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇ, ਵਿਅਰਥ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਜਿੱਥੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਉਥੇ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ, ਵਿਅਰਥ ਹਨੇਰਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਮਾਨਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਸਮਰੱਥ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਣੀ, ਕਰਮ, ਸੰਬੰਧ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੂਰਜਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਯੋਗੀ ਬਣੋ, ਯੋਧੇ ਨਹੀਂ।

*****

"ਨਵੇਂ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿਖਾਓ"

ਅੱਜ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਯੁਗ, ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ, ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਹਾਈਐਸਟ ਅਤੇ ਹੋਲੀਐਸਟ ਨਵੇਂ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ, ਸੁਭ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਟ੍ਰਿਜੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਭਾਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਭ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਵਧਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੀਤੀ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਲਗਾ, ਸਵਰਾਜ ਦੀ ਬਿੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਦੇ ਤਿਲਕ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਦਾਈ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਗਾਤ - "ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹੋ" "ਸਦਾ ਸਮਾਨ ਰਹੋ" "ਸਦਾ ਦਿਲਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ" ਇਹ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਦੀ ਸੰਗਾਤ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸਾਰਾ ਵਰ੍ਹਾ ਇਹ ਹੀ ਸਮਰੱਥ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ - ਨਾਲ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵਿਦਾਈ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਵਧਾਈ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਪੁਰਾਣੇ ਵਰ੍ਹੇ ਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ਉਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਸਭ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇਪਨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਵਿਦਾਈ ਦੇਵੋ। ਨਵਾਂ ਯੁਗ ਹੈ, ਨਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਸੰਸਾਰ ਹੈ, ਨਵਾਂ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਨਵਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਨਵੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਨਵਾਂ ਹੀ ਨਵਾਂ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਰੂਹ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਰੂਹਾਨੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਭ ਨਵਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਢੰਗ ਨਵਾਂ, ਪ੍ਰੀਤ ਨਵੀਂ ਸਭ ਨਵਾਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਵਧਾਈ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਵਧਾਈ। ਜੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਵਧਾਈਆਂ ਨਾਲ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਤੇ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਵਧਾਈਆਂ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਾਲ ਪਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਚਲ ਰਹੇ ਹੋ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਦਾ ਦਾ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਮਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਵਿਧਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ ਨਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਮਨਾਉਣਾ ਅਰਥਾਤ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ, ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਝੋਲੀ ਭਰਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਮਨਾਉਣਾ ਅਤੇ ਗਵਾਉਣਾ। ਇਹ ਹੈ ਝੋਲੀ ਭਰਨਾ ਇਸ ਲਈ ਹੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਹੈਪੀ ਨਿਊ ਇਅਰ ਕਹਿੰਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਏਵਰ ਹੈਪੀ ਨਿਊ ਇਅਰ ਕਹਿੰਦੇ। ਅੱਜ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਕਲ ਦੁੱਖ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੁੱਖੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ। ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਘਟਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਇੰਝ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵੀ ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਵਰੂਪ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸਾਗਰ ਦਾਤਾ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਘਟਨਾ ਦੇ ਅਸਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਏਵਰ ਹੈਪੀ ਦਾ ਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਸ ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ? ਕਾਨਫਰੈਂਸ ਕਰਣਗੇ, ਮੇਲੇ ਕਰਣਗੇ। ਹੁਣ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜਾਂ ਤੋਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਚਾਲ ਚਲਣ ਤੋਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ। ਸਾਰੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੀ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇ, ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ, ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਓ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਨਵਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਹੀ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ ਨਵਾਂ ਯੁਗ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਅਜੇ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਹਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦਾਹਰਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਝਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਨਵੀਨਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਝਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਰੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਨਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਹੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਹ ਰਿਮਾਰਕ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਕਿ ਇਹ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ, ਨਵਾਂ ਸੰਸਾਰ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਮਝਾ। ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲਾਓ। ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਈ ਕੇ ਆਈ ਅਰਥਾਤ ਸਾਡੀਆਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਫਲ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਉਮੰਗ- ਉਤਸਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦੀਵੇ ਜਗਾਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਵੱਡਾ ਦਿਨ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੀਵੇ ਵੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਰਾਇਲ ਮੇਮਬੱਤੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੀਵੇ ਜਗਾਓ। ਅਜਿਹਾ ਨਿਊ ਇਅਰ ਮਨਾਓ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਫਲ ਦੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ। ਅੱਛਾ।

ਸਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ, ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਨਵੇਂ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਏਵਰ ਹੈਪੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਸੂਫ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ ਪਰਿਵਰਤਕ, ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਬਾਪ ਦੇ ਸਦਾ ਸਾਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ - 1. ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਨਵੀਂ ਉਮੰਗ, ਨਵਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਪੱਕਾ ਸੰਕਲਪ ਸਭ ਨੇ ਕੀਤਾ? ਨਵਾਂ ਯੁੱਗ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਨਵੇਂ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਕਰਮ ਨਵੇਂ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਵਾਂ ਉਮੰਗ ਨਵਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ। ਅਜਿਹਾ ਪੱਕਾ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ? ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਾਕੇ ਇਸ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ। ਭੁੱਲਣਾ ਅਰਥਾਤ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਪੱਕਾ ਸੰਕਲਪ ਰਹਿਣਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ।

ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਜੇ ਕਦਮ ਯਾਦ ਨਾਲ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ ਉਸ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਅਣਗਿਣਤ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹੋ ਕਿ " ਵਾਹ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ" ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਦੇਖਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਹੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਜੇ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਸੇਫ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਜੇਈ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੈਲੰਸ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬੈਲੰਸ ਹੀ ਬਲੈਸਿੰਗ ਦਿਲਵਾਏਗਾ। ਹਿਮੰਤਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਮੰਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਹੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹਿਮੰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਕਦਮ ਬੱਚੇ ਚੁੱਕਦੇ ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਕਦਮ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(ਰਾਤ ਦੇ 12 ਵਜੇ ਦੇ ਬਾਦ 1.1.85 ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਰਾ - ਭੈਣਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਗੀਤ ਗਾਏ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੱਤੀ।

ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਲਵਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਮਸ਼ੂਕ ਵੀ ਅਤੇ ਆਸ਼ਿਕ ਵੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਤੇ ਬਾਪ ਵੀ ਆਸ਼ਿਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਕਿਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹਰ ਇੱਕ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?

ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਦਿਲ ਵਾ ਜਾਣ, ਸਿੱਕ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਪਦਮਗੁਨਾ ਵਧਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਗੀਤ ਗਾਏ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਗੀਤ ਮਨ ਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਤੇ ਸੁਣ ਲਿਆ, ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਨਾ?

ਇਸ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋਵੇ, ਸਧਾਰਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂ? ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ, ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋ। ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੰਖ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਉੱਡਣਾ ਚਾਹੇ ਉੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੀ ਪੰਖ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉੱਡ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵਿਘਨ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸਪੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਖਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਵੇਂ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਘਨ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਅਤੇ ਵਧਾਉਣਾ ਇਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਸੇਵਾਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।

"ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਅਵਿਅਕਤ ਮਹਾਵਾਕਿਆ- ਲਾਈਟ-ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੀ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ"

ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਸਵਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਇਸੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਰਹੋ - ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬਣਾਓ, ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣੋ।

ਮੈਜ਼ੋਰਟੀ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦੇ ਲਈ ਲਾਈਟ ਵੇਖਣ ਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨੈਨ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੈਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਦੇ ਜੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਨੈਨ, ਨੈਨ ਨਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲਾਈਟ ਦਾ ਗੋਲਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ।

ਜਿਵੇਂ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਸਿਤਾਰੇ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਤਾਰੇ ਸਿਤਾਰੇ ਸਮਾਨ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ। ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਉਦੋਂ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ ਜਦ ਆਪ ਖੁਦ ਲਾਈਟ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋਗੇ। ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਈਟ ਅਰਥਾਤ ਹਲਕਾਪਨ ਅਤੇ ਸਵਰੂਪ ਵੀ ਲਾਈਟ, ਸਟੇਜ ਵੀ ਲਾਈਟ ਹੋਵੇ, ਜਦ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਰਹੇਗੀ ਤਦ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ, ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ, ਰਮਣੀਕਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ, ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ, ਨਿਆਰੇ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਨਿਆਰਾ ਹੋਣਾ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਤਿ ਦੇ ਵਕਤ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਵੇ - ਇਹ ਹੈ ਅੰਤਿਮ ਸਟੇਜ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ। ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਅਤਿ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਉਤਨਾ ਨਿਆਰਾ। ਜਿਵੇਂ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਹਾ ਜਾਵੇ। ਇਸੇ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ, ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ ਸਥਿਤੀ ਬਣੇਗੀ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ - ਇਹ ਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ।

ਹੁਣ ਲਾਸ਼੍ਰ ਸੀਜ਼ਨ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਨਗਾੜਾ ਵੱਜੇਗਾ। ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਵੇਗੀ। ਲੇਕਿਨ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਨਗਾੜਾ ਵੱਜੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੂੰਹ ਦੇ ਨਗਾੜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਨਗਾੜਾ ਵੱਜੇਗਾ ਉਦੋਂ ਮੂੰਹ ਦੇ ਨਗਾੜੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ 'ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਉਪਰ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਜਿੱਤ', ਨਾ ਕਿ ਵਾਣੀ ਦੀ। ਅਜੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬੱਦਲ ਬਿਖਰ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਹਟੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਜਾਂ ਲਾਈਟ ਮਾਈਟ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਉਵੇਂ - ਉਵੇਂ ਇਹ ਬੱਦਲ ਬਿਖਰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਬੱਦਲ ਹਟ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨਗਾੜਾ ਵਜ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਜੇਕਰ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੁੱਕਰ ਵੀ ਸੀਤਲ ਕੁੰਡ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਉਸੇ ਪਾਸੇ ਭੱਜਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੋਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕੁੰਡ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਓ। ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕੁੰਡ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕੁੰਡ ਹੋਵੇ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਤਾਜ਼ਦਾਰੀ ਬਣ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੀ ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਫੈਲਾਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ੍ਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆਸ਼ਾ ਦੀ ਕਿਰਨ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਸਭ ਦੀ ਉਂਗਲ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਉਂਗਲ ਕਰ ਲਭ ਰਹੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ, ਵਰਦਾਨ ਭੂਮੀ ਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿਤਾਰੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸੂਰਜ, ਚੰਦਰਮਾ ਅਤੇ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਇਥੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਵਰਫੁਲ- ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ, ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਫੈਲਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕਦੋਂ ਸਾਡੇ ਰਚਤਾ ਜਾਂ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ ਸੰਪੰਨ ਜਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਵਾਉਣ। ਕੁਦਰਤ ਵੀ ਤਾਂ ਸਵਾਗਤ ਕਰੇਗੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕਰੇ -ਉਹ ਦਿਨ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਬਾਜੇ ਵੱਜਣਗੇ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਵਾਜੇ ਵਜਣਗੇ। ਵਜਣੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ।

ਭਾਰਤ ਬਾਪ ਦੀ ਅਵਤਰਨ ਭੂਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਭੂਮੀ ਹੈ। ਵਿਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਹਿਜਯੋਗ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਕਰਵਾਏਗਾ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇਗਾ। ਵਾਣੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਆਪਣੀ ਵਾਣੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਬੋਲ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਵਾਏ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾਉਣ - ਇਹ ਹੀ ਨਿਆਰਾਪਣ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹਨ, ਰਾਜਯੋਗ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ, ਕਰਤਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਡਾਇਰੈਕਟ ਆਲਮਾਇਟੀ ਹੈ - ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਸਾਕਾਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ- ਇਹ ਹੁਣ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰੋ।

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ - ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਫ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੇਜ਼ਟਿਵ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਭਾਵੇਂ ਬਣੇ ਪਰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨੈਗੇਟਿਵ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਨੈਗੇਟਿਵ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿਚੜ੍ਹਾ। ਤਾਂ ਫ੍ਰੀਤੀ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬਣਾਓ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬਣਾਓ। ਜਦੋਂ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਘਨ, ਰਹਿਮਦਿਲ, ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਵਾਲਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹੀ ਲਾਈਟ -

ਮਾਈਟ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇਗੀ। ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਤਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਬੈਲੰਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਡਾਇਲਾਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਤਪਸਿਆ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਕਰੋ ਜੋ ਸਭ ਪਤੰਗੇ ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨਾ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣ। ਪਰਵਾਨੇ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਆਉਣ ਤਦ ਕਹਾਂਗੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ।

ਮਾਈਕ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਤਿਆਰ ਕਰੋ ਜੋ ਮੀਡੀਆ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਫੈਲਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਭਗਵਾਨ ਆ ਗਿਆ, ਭਗਵਾਨ ਆ ਗਿਆ... ਉਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਦੂਸਰੇ ਕਹਿਣ, ਅਥਾਰਟੀ ਵਾਲੇ ਕਹਿਣ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤਦ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋ ਹੀ ਜਾਏਗਾ। ਅੱਛਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਯੋਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਭਵ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਬੱਚੇ ਯੋਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਯੋਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਬਿਲ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਬਿਲ ਬਣੋ ਅਤੇ ਬਣਾਓ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਬਦਲਣ ਵਿੱਚ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਬਣੇ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਕਾਰ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨੀਂਹ ਹੈ। ਨੀਂਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਆਪੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਈਆਂ ਪਈਆਂ ਨੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਜਾਂ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀਆਂ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦੇਣ, ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਾਉਣ, ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਮੁਰਲੀ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਮੁਰਲੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਤੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਕਰੈਕਟਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੋਂ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ?
- ਉੱਤਰ:-** ਵਾਈਸਲੈਸ ਬਣਨਾ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਕਰੈਕਟਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਸ਼ਵ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਵ ਮਾਨਾ ਹੀ ਕਰੈਕਟਰਲੈਸ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਵਾਈਸਲੈਸ ਦੇਵਤਾ ਕਰੈਕਟਰ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਮਿਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਮਿਸ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ? ਗਾਡਲੀ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਵੱਖ, ਬਾਪ ਦੀ ਵੱਖ, ਟੀਚਰ ਦੀ ਵੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਲਾਈਫ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਹਨ। ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਉਹ ਹੀ ਹਨ। ਤਿੰਨ ਪਾਰੂ ਆਪ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਵੇਂ ਦੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਕੇ ਦਾਖਲ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ - ਜਿਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੋ, ਇੱਥੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਚੰਗੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰੈਕਟਰ ਵੀ ਸੁਧਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਪੁਰਸ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ। ਵੇਖੋ ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ। ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ, ਸਖੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ? ਬਾਪ ਸੁਪਰੀਮ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ। ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੇ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਭੇਟ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਲ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਆਦਿ ਸਭ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਜ਼ਰੂਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਜੇ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਾਦਰ ਸਿਰਫ ਕਹੇ ਅਤੇ ਕਦੇ ਮਿਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਫਾਦਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਜੇ ਆਸ ਹੈ ਉਹ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧਾਮ ਜਾਈਏ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਯਾਦ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਥੱਕ ਗਈ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਗਾਡ ਫਾਦਰ, ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰੇ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ - ਬਣਦੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਾਲਯ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੋਰਵ ਨਰਕ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜੋ ਸੰਗਾਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਦੀ ਜਲਨ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ। ਜੇ ਕੰਮ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਉਸਨੂੰ ਜਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਜਲਾਇਆ ਜਾਏ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ ਜੋ ਜਲਾ ਦੇਣਗੇ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ - ਵਿਗਿਆਨ ਭਵਨ ਨਾਮ ਵੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਪਿਆ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਗਿਆਨ - ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿੰਨੀ ਭਾਰੀ ਹੈ! ਗਿਆਨ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਵਿਗਿਆਨ ਮਾਨਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧਾਮ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਪਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਰੱਬ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਥੋੜੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਿਆਨ - ਵਿਗਿਆਨ ਦੇਵੇਂ ਹਨ। ਜੇ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਦਾਂ ਦਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਬਹੁਤ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮ ਗੱਲਾਂ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮ ਹੈ।

ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਥੂਲ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਗਿਆਨ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਭਟਕਦੇ ਹਾਂ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਜੇ ਚੀਜ਼ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹੱਠ ਯੋਗ ਕਰਦੇ, ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। 7 ਰੇਜ਼ ਦਾ ਕੋਰਸ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 7 ਰੇਜ਼ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇ, ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਕਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਕੋਰਸ ਹੀ 7 ਰੇਜ਼ ਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ 7 ਰੇਜ਼ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪਏ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਸੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੇ ਸੀ। ਤਪੱਸਿਆ ਦੇ ਲਈ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੰਡੇ ਤੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਸੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਚੱਕਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਟੀਚਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਈਏ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਣਾ ਪਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਹੈ ਅਸਰੀਰੀ, ਦੂਜੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਓਮਨੀ ਪ੍ਰਜੈਂਟ ਹੈ। ਬਸ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਆਪਣਾ ਧੰਦਾ ਆਦਿ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ ਪਰ ਕਲਾਸ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹੋ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਰਹੋ। ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਪ ਵੀ ਕੀ ਕਰੇ। ਅਰੇ, ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਬਣਾਉਣ! ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੇ ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਕੋਲੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੇਗੇ? ਐਵੇਂ ਕੋਣ ਠਹਿਰ ਸਕਣਗੇ! ਇਸ ਲਈ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਭੱਜਣਾ ਹੋਇਆ ਵਿਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਭੱਜੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪਏ, ਜੇ ਕੋਈ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕੇ, ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਦਿਲ ਕਿਸ ਨਾਲ ਲਗਾਈਏ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਹਾਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੀਮਾਰੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਿਫਟ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਫਟ ਬਹੁਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਜਾਸਤੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਅਲਫ਼ ਤੇ ਬੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਬੁੱਧੀ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ - ਇਹ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਥੋੜੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਲੈਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ, ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੈਜ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਉੱਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰਾਧੇ ਵਰਗੇ ਬਣੀਏ। ਕਲਸ਼ ਤਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗੋਇਆ ਰਾਧੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲਸ਼ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜ ਵੀ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਰੇਜ਼ ਆਉਂਦੇ ਫਿਰ 4 ਰੇਜ਼ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇੰਨੇ ਰੇਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਸੀ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ? ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਜੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲਿੱਖ ਕੇ ਵੀ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬਦਲੀ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸੈਂਟਰ ਦਾ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਫਿਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਹੈ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾ ਭਵ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਸਵਰਗ ਗਿਆ ਪਰ ਸ੍ਵਰਗ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਨੀਚ ਤੱਕ, ਸਾਹੂਕਾਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਗਰੀਬ ਤੱਕ ਸਭ ਸੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਹੈ ਦੁੱਖੀ ਦੁਨੀਆ। ਉਹ ਹੈ ਸੁਖੀ ਦੁਨੀਆ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਬਹਾਨਾ ਦੇਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਖਾਓ ਪੀਓ, ਘੁੰਮੋ - ਫਿਰੋ - ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਟਾਈਮ ਕੱਢੋ। ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਸਮਝੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਪੜੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬਹੁਤ ਲੋਕੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਰਸੀ ਹੈ, ਹਿੰਦੂ ਹੈ, ਬੋਲੇ ਤੁਸੀਂ ਸਥੂਲ ਕਪੜੇ ਧੁਆਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਮੈਲਾ ਕਪੜਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਵੱਛ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਤਮੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਕਲਯੁਗੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਲਕਸ਼ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਕਰੋ ਨਾ ਕਰੋ, ਸਮਝੋ ਨਾ ਸਮਝੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਜ਼ਰੂਰ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਇਮਪਿਓਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਮੈਲੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗਰੰਟੀ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਸੋਲ ਇੱਕ ਦਮ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੋਨਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ, ਫਿਰ ਜੇਵਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਬਣੇਗਾ। ਮੰਨੋ ਨਾ ਮੰਨੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਹੋਈ ਹੈ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਕੋਲ ਜਾਓ, ਕਾਲਜਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਵਡਿਆਂ- ਵਡਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਉ ਕਿ ਕਰੈਕਟਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਕਰਕਟਰ ਲੈਸ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਾਈਸਲੈਸ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਵਾਈਸਲੈਸ ਦੁਨੀਆ ਸੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰੈਕਟਰਲੈਸ ਹੈ। ਕਰੈਕਟਰ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਵਾਈਸਲੈਸ ਬਣੇ

ਬਿਨਾ ਸੁਧਰਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਕਾਮੀ। ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਗੇਲੇ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵੀ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਣੇ ਬਣੋ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਕਿੰਨੀ ਗੰਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਰਾਬਰ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰਗ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਜੇ - ਜੇ ਸੈਂਸੀਬਲ ਹਨ ਉਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਫਿਰ ਬੈਠ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਅੱਖਰ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਜਾਓ ਫਿਰ ਸੁਣਾਓ, ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਪੁਆਇੰਟ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਬੇਲੇ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਹੀ ਯੁਗ ਹੈ। 4 ਯੁਗ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਲੀਪ ਯੁਗ। ਇਹ ਸੰਗਮ ਯੁਗ ਦਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮ ਯੁਗ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਏ, ਕੀ ਕੀਤਾ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ, ਫਿਰ ਰਾਮ ਜਯੰਤੀ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ, ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਨਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਾਡਾ ਬਾਪ, ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਪ, ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ, ਸੁਪਰੀਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ - ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣੀਆਂ ਹਨ। ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਅਰਥਾਤ ਅਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ 7 ਰੇਜ਼ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰਕੇ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਚੈਕ ਕਰੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਹਲਚਲ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਸਾਧਨਾਂ ਅਤੇ ਸੈਲਵੇਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਾਧਨ ਆਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਧਨ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸਾਧਨਾ ਸਾਧਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਧਾਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗਿਆਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਾਉਣਾ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦੁੱਖਹਰਤਾ ਸੁੱਖਕਰਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਧਰਮ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਦ ਅਨੇਕਤਾ ਹੈ ਤਦ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਇੱਕ ਸੱਤ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਮ, ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਮ ਸੀ। ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਫੇਰ ਤੋਂ ਉਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰਸ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਜਿੱਥੇ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਭਾਰਤੀਏ ਵਿਦਿਆ ਭਵਨ। ਹੁਣ ਵਿਦਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ। ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਜੋ ਸਕੂਲਾਂ ਕਾਲਜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਭਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਦਿਆ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਵਿਦਿਆ ਭਵਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਿਆ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਮੁੰਡੇ ਗਏ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਿਦਿਆ ਭਵਨ ਆਦਿ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਿਦਿਆ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਵਿੱਚ। ਜਿਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ - ਸ੍ਵਯੰ ਸ਼ਾਸਤਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਭਾਗਵਤ ਗੀਤਾ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ? ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਵੇਲੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਵੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੋਲੋ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਿਵ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਕੌਣ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਿਹੜਾ ਗਿਆਨ? ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁੰਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਾਚੀਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁੰਨੀ ਸੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁੰਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਤਮੇਗੁਣੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਇਸ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਘਮੰਡ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਾਇੰਸ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪੰਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਾਲ ਆਫ ਪੰਪ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਵੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪਤਨ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਉਥਾਨ ਹੈ, ਹੁਣ ਪਤਨ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸ੍ਵਰਗ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪੰਪ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਵਿਮਾਨ ਹੈ, ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ, ਬਿਜਲੀਆਂ ਹਨ - ਇਹ ਹੀ ਸ੍ਵਰਗ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਸ੍ਵਰਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸ੍ਵਰਗ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪਾਪ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੈ ਚਟਾਬੇਟੀ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ, ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ। ਇਹ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਬਹੁਤ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਸ੍ਵਰਗ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ ਭਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ। ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ। ਸੱਚ

ਮੁਖਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਕਲਯੁਗੀ ਕੁਖਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਜਦੋਂ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਭਾਰਤ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਹੀ ਸ੍ਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇਹ ਨਰਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਨਰਕ ਵਿਚੋਂ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਹੈ ਸੁੱਖ ਵੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਾਧਾ ਕਿਵੇਂ ਘੱਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਘੱਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਹੁਣ ਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਕੰਮਪਲੀਟ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ ਆਦਿ ਸਭ ਸਨ। ਹੁਣ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕੌਣ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਗੀਤਾ ਤੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ, ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਤੱਕ ਬੀ. ਕੇ. ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਧਰਮ ਹੈ। ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਂਇੰਸ ਘਮੰਡੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਂਇੰਸ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਂਬਸ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਸੰਕਰ ਕੋਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਇਨ੍ਹਾਂਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਕੁਝ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਲਈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਜੈ - ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਕਰੀਏ? ਪਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖਹਰਤਾ ਸੁੱਖਕਰਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਰਾਜਪੱਦ ਦੇ ਅਥਵਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹਨ ਉਹ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ, ਕੀ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ? ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ, ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਕਰਮ ਕਰਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਉਹ ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਰਮ, ਅਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਰੱਥ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਹੈ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਬੇਲਦਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਚੈਤਨ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਬਾਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕਾਲ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਕਾਲ ਹੈ। ਤਖ਼ਤ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਖ਼ਤ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਕਰੋੜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਹਨ। ਅਕਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਏਵਰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਯੋਗ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਖੰਡਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਹਨ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖ ਹੈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫ਼ਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ 4 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ, 8 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਤਾਂ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਗ਼ਰੀਬ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਫੇਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨਵਾਚ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੋਏ ਜਦੋਂਕਿ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਹੀ ਆਪਣਾ ਅਰਥਾਤ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ, ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਐਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਸਮਝ ਕੋਰਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਚਤਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਸਦਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਰਗ ਨੂੰ, ਦੁਰਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਰਕ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ

ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬਾਪ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਮ, ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ, ਸ਼ਿਵਾਲਾ। ਹੁਣ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਮਾਂ ਲੈਕੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬੋਲੋ, ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਐਪੀਸੋਡ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ ਇਹ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਹਰ ਗੱਲ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸੀਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਸਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੱਚੇ ਮੁਖਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕਲਯੁਗੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਧਰਨੀ, ਨਬਜ਼ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸੱਚੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਭਵ:
ਬਾਪ ਦਾ ਇਹ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ, ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਸ ਨਵੇਂ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਮਰਜ਼ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਕੇ ਉਲਝਾ ਦਿਓ। ਧਰਨੀ, ਨਬਜ਼ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਸਭ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ- ਇਹ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵੇਖੋ, ਨਬਜ਼ ਵੇਖੋ, ਧਰਨੀ ਬਣਾਓ ਲੇਕਿਨ ਅੰਦਰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਨਿਡਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇ, ਤਦ ਸੱਚੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਮੰਨਿਆ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਬਣਾਉਣਾ, ਤੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਪਹਾੜ ਵਰਗੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਰੂਈ ਬਣਾ ਦੇਣਾ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਨਿੰਦਰਾਜੀਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ, ਉਬਾਸੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਤੇ ਫਿਦਾ ਕਿਉਂ ਹੋਏ ਹੋ? ਫਿਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਫਿਦਾ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਜਾਣਾ। ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਫੇਰ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਫੇਰ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਭ ਤਾਂ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਘਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯੋਗ ਅਗਨੀ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੋਈ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨਾਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਨ ਤੱਤਵ ਯੋਗੀ, ਬ੍ਰਹਮ ਅਥਵਾ ਤੱਤਵ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਇੱਥੇ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਈਏ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖਿਟ - ਪਿਟ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਿਰਫ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮੰਤਰ ਜਪਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਅਤੇ ਘਰ ਹੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ। ਉਹ ਹੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਬਾਦ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੋਂ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੁਕਤੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਯਾਦ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਨਮ - ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਹੈ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਵਿਕਰਮ, ਜੇ ਜਨਮ - ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਸ੍ਵ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ। ਵਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ! ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਉਹ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਕਈ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਹਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ 2 - 4 ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਚੰਗਾ ਰਸਤਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ- ਹੋਰ ਗੁਰੂਆਂ ਨਾਲ। ਪਰੰਤੂ ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੇ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਾਵਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵੀ ਹੈ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵੀ ਹੈ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਘਰ ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਝੱਟ ਕਹੇਗੀ ਸਾਡੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪਰਮਧਾਮ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸਭ ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਸੁੱਖ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਫਿਰ ਇਹ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰਵਾਨੇ ਸ਼ਮਾਂ ਤੇ ਫਿਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਉਸ ਤੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਜਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਫੇਰ ਫੇਰੀ ਲਗਾਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੈਟਰੀ ਹੈ ਨਾ, ਸਭ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਉਸ ਇੱਕ ਨਾਲ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਬੈਟਰੀ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਟਰੀ

ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤੇ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇੜੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੇਝ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਮਾਮਲਾ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾਮਲੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਬਹੁਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਖਿਆਲ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਤਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖਿਆਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚਿੰਠੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਖਿਆਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਬੀਮਾਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਬਾ ਇਸ ਤਨ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਮੁਰਲੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ 2 - 4 ਦਿਨ ਮੁਰਲੀ ਨਾ ਵੀ ਆਵੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪੁਆਇੰਟਸ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵੇਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੈਜ ਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਵਧੀਆ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਝਾੜ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲੋਂ ਇੱਕ ਅਦਵੈਤ ਧਰਮ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੁੱਖ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸੀ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸੁੱਖ ਦਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਵੇਖਣਾ ਹੈ - ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਬਰੇਬਰ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਚਲਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ? ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਟਾਈਮ ਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਇਹ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸੱਚ ਬਾਪ, ਸੱਚ ਟੀਚਰ, ਸੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੱਤ ਹੈ। ਇਤਨੇ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਜੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਤਯੁਗੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਘਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫੇਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਅੰਦਰ ਟਪਕਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਅੰਗਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਥੱਕ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਭ ਥੱਕ ਦੂਰ ਕਰ ਅਥੱਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਥੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਨੀਂਦ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੌਂਦਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਵੀ ਸੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਂਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਫੇਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੋਗੇ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੋਗੀ। 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਉਬਾਸੀ ਜਾਂ ਪਿਨਕੀ (ਝੁਟਕਾ) ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਹੋ ਨੀਂਦਰ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਓ, ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਨੀਂਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਉਹ ਰਹੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਬਾਸੀ ਜਾਂ ਝੁਟਕਾ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੋਰ - ਹੋਰ ਤਰਫ਼ ਧਿਆਨ ਜਾਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਉਬਾਸੀ ਆਵੇਗੀ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਤੇ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੇ। ਧਨ ਦਿੱਤੇ ਧਨ ਨਾ ਘਟੇ ... ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ, ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕਦੇ ਘਟੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਨਹੂਸ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਧਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲੜਾਈ - ਝਗੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਂ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਨਹੂਸ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਮਾਈ ਅਜਿਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਇਨਕਾਗਨੀਟੇ ਵਾਰਿਅਰਸ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਲੜਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਣਨੋਨ ਵਾਰਿਅਰਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਦਿਆਂ ਦਾ ਲਸ਼ਕਰ (ਫੌਜ) ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਪੂਜਾ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਕੈਪਟਨ, ਮੇਜ਼ਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੈਨਾ ਹੋ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਕਮਾਂਡਰ ਹਨ, ਇਹ ਮੇਜ਼ਰ ਹੈ। ਮਹਾਂਰਥੀ ਘੁੜਸਵਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵੀ ਵਪਾਰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਚੇਲੇ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਸਬੂਲ, ਇਹ ਫੇਰ ਹੈ ਸੂਖਮ। ਕਈਆਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਮਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਉਹ ਲੋਕੀ ਕਿ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੀ - ਕੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿਥੇ, ਖਾਣਗੇ ਕਿਥੇ? ਸਾਰਾ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ, ਸਭਦੀ ਆਪਣੀ ਖੇਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਨਾਜ ਰੱਖਕੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਉੱਥੇ ਬਰਸਾਤ ਆਦਿ ਲਈ ਯੱਗ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ

ਨੇ ਯੱਗ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਯੱਗ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਹੱਦ ਦੇ ਯੱਗ ਰਚਦੇ ਹਨ ਬਰਸਾਤ ਦੇ ਲਈ। ਬਰਸਾਤ ਪੈ ਗਈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਗਈ, ਯੱਗ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਅੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਕਾਲ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਯੱਗ ਆਦਿ ਰਚਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜੇਕਰ ਮੀਂਹ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਫ਼ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਉਣੀਆਂ ਹਨ। ਮੁਸਲਾਧਾਰ ਮੀਂਹ, ਭੂਚਾਲ ਇਹ ਸਭ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਚਕ੍ਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਡਵਰਟਾਇਸਮੈਂਟ ਵੱਡੀਆਂ - ਵੱਡੀਆਂ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲਗੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਹੁਣ ਬਰੇਬਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਇੰਨੇ ਜਰੂਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮਾਨਾ ਹੀ ਸ੍ਰਾਗ ਜਯੰਤੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਯੰਤੀ। ਗੱਲ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੌਖੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਉਸਨੇ ਹੀ ਸ੍ਰਾਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਕੇ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੈਲਦੀ, ਵੈਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਦੁੱਖ, ਮੌਤ ਆਦਿ ਹੋਣਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਕਤ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੌਤ ਤਾਂ ਹੋਈ ਹੀ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੀ ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ। ਫਿਕਰਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜੇ ਪੱਕੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਹਾਏ - ਹਾਏ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਦਿ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੱਕਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੌਤਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਮਲੂਆ ਮੌਤ ਮਾਲੁਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ... ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਭੁਗਤਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਧਨ ਲੈਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਨਹੂਸ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਪੁਆਇੰਟ ਅੰਦਰ ਟਪਕਦੇ ਰਹਿਣ। ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਜਾ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਵੇਖਣਾ ਹੈ- (ਉ) ਮੈਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਿਆ ਹਾਂ? (ਆ) ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। (ਇ) ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਤੇ ਪੂਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈ?

ਵਰਦਾਨ:- ਹਰ ਵਕਤ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਫ੍ਰਿਤੀ, ਕ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੱਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਭਵ: ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਮਤਲਬ ਹਰ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ, ਫ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਸੁੱਧ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਵਾਸ ਹੀ ਸੇਵਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਹ ਨਾ ਚਲਣ ਕਰਨ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਨੇਹੀ, ਉਹਨਾਂ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਖੇਡ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਥੱਕੋਗੇ ਨਹੀਂ, ਸਦਾ ਲਾਈਟ (ਹਲਕੇ) ਰਹੋਗੇ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:-** ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬਿਗਰ ਸਜਾ ਭੁਗਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਚਲੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗਾਓ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ, ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਕੇ ਵਿਖਾਵੇ, ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਜਰੂਰ ਦੇਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ, ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣ ਨੂੰ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ? ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੁਲਾਵਾ ਦੇਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਮਤਲਬ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਲੈ ਚਲੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਹੋ ਆਤਮਾਓਂ, ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕੋਗੀ? ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਸਦੇ ਲਈ? ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ? ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ - ਬਾਬਾ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਤਾਂ ਇਤਨੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੋ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਹੁਣ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਕਰੋੜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਸਭ ਨੇ ਘਰ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਪਾਵਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਸ। ਕਿੰਨੀ ਸੌਖੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਸੁੱਖਧਾਮ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁੱਖਧਾਮ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਵਾਲੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ। ਵਾਈਸਲੈਸ ਇਨਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਸਭ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ। ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਫੇਰ ਜੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਾਵਨ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈਕੇ ਜਾਣ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸੀ, ਸੋ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮੈਂ ਇੰਨੇ ਹੀ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਹੋ ਬੱਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸੂਰ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਅਥਵਾ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚਿਓ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ। ਖਰਚ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਬਸ, ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਹਾਂ ਬਾਬਾ, ਜਰੂਰ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਸਵੀਟ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੈਮ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੋਬਰ ਹਾਲੇ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਹ ਹੀ ਪੈਗਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਇਹ ਦੇਹ ਤਾਂ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਘਰ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੀ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਜਾਂ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਚਲੇ। ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਇਤਨੀਆਂ ਕਰੋੜ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਨ, ਛੋਟਾ ਝਾੜ ਸੀ ਫੇਰ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਿਆ ਹੈ। ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਵਰੇਇਟੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਕਿਵੇਂ ਮਨੀਏ? ਅਰੇ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਸੱਚ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚੱਕਰ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੈਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਇੱਕ ਦੈਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ -ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ

ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਚਾਰ ਭਾਗ ਵੀ ਪੂਰੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਸਵਾਸਤਿਕਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦਾ ਖੈਡ ਖੇਡਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਥਾਹ ਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਖਾਸ ਦੁਕਾਨਾਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਜੋ ਇੱਕ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ। ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ, ਫੇਰ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਦਾ ਰਾਜ, ਫੇਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸਭਨੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਦਿਲ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਨਾਲ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ। ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਗਈ ਥੋੜੀ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ, ਸਮਾਂ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਗੇ, ਸਜਾ ਖਾਉਣਗੇ, ਪਦ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਚਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਹੀ ਤੇ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਲਣਗੇ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜਰੂਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਉਤਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਿਗਰ ਸਜਾ ਭੁਗਤੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਸਜਾ ਭੁਗਤਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਪਦ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਦ ਮੈਂ ਇਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਨੇਕਾਂ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਆਕੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਫੇਰ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਦ ਘੱਟ ਜੇ ਜਾਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪਦ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਓਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਤੋਂ ਸਿਲਵਰ ਏਜ਼ਡ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਖਾਦ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਛੀ - ਛੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਮੁਲੰਮੇ ਦੀ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੱਥ ਉਠਾਓ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 84 ਜੰਨਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 84 ਜੰਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਫੇਰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਸੀ, ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜੇ ਬਹੁਤ ਜੰਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਸ ਨਾਲ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਨੂੰ ਪਾਇਆ। ਬਹੁਤ ਸਨਿਆਸੀਆਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿੱਠੀ - ਮਿੱਠੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੁਣਾਏ, ਜਿਸ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਜਾਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੰਨਰਸ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਕੰਨਰਸ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਤਮਾਏ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਜੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਮੈਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਸਥੂਲ ਵਤਨ ਕਰਾਸ ਕਰ ਫੇਰ ਸੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਡੀਨੇਸਟੀ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਬੱਚਾ ਬਣ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਰੌਂਦੇ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਰੋਣ ਪਿੱਟਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ

ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਬਦਲਣਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੁਛਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਕਦਮ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ! ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਜੰਨਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ! ਇੱਥੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਫੇਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਔਰਤ ਆਦਿ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੰਦੀਆਂ

ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੀਟ ਆਦਿ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿੰਨੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੋਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਭਾਰੀ ਆਮਦਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹੋ, ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਵਿਖਾਇਆ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਠਹਿਰੇ। ਫੇਰ ਨਾਲੇਜ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬੜੀ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਨਾਲ 21 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਵਿਖਾਉਣਗੇ। ਸਮਾਂ ਹੀ ਬਾਕੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਰਿਹਾਸਲ ਤਾਂ ਵੇਖੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਐਟਮ ਬੰਬ ਨਾਲ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬੰਬ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਫੱਟ ਨਾਲ ਖਤਮ। ਹੋਰ ਇਹ ਰਿਹਾਸਲ ਹੋਕੇ ਫੇਰ ਫ਼ਾਈਨਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਵੇਖਣਗੇ ਫੱਟ ਨਾਲ ਮਰਦੇ ਹਨ ਕੇ ਨਹੀਂ? ਫੇਰ ਹੋਰ ਯੁਕਤੀ ਰਚਣਗੇ। ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਹੋਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਕੋਣ ਬੈਠ ਖਿਦਮਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਗੇ। ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿ ਖਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਬੰਬ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਫੇਰ ਖ਼ਲਾਸ। ਅਰਥ ਕੁਵੇਕ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਮੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ! ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਵੇਖਣਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ 9 ਲੱਖ ਹਨ।

ਫਕੀਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਛੱਡ ਸਭਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਝਾੜ ਹੋਵੇਗਾ। ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਐਕਟਰਸ ਹਨ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਆਪਣਾ- ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਬਣ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੰਧਾਏਮਾਨ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਇਸ ਲਈ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਂਡਵ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਜੋ? ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੂਬਹੂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰਾ ਫਕੀਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੀ ਫਕੀਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਇਨਾਮ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣ ਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿਲ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੀ ਪਾਵਰਫੁਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਮਨਸਾ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰਵਨ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਭਵ: ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਚਾਂਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਚਾਂਸ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹੈ ਹੀ। ਪਾਵਰਫੁਲ ਤੇ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਵਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਹਿਜ ਹੈ ਪਰ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬਣਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤੇ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ ਲੇਕਿਨ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਆਪਣੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਨੰਬਰਵਨ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਫੁਲ ਨੰਬਰ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਲੇਕਿਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਅਲੇਕਿਕਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋਣਾ ਹੈ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪਾਪ ਦਗਧ(ਭਸਮ) ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹੋ ਇਸਲਈ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਨਿਸ਼ਫਲ ਨਾ ਜਾਏ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜਾ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮ ਵਿਕਾਰ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਸੀਬਤ ਖੜੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜੇ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਬਚ (ਲਾਲਚ) ਦਾ ਵਿਕਾਰ ਹੈ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹਬਚ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਕੱਠੀ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਜਮਾਂ ਕਰਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਰੱਖੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮੇਟ ਕੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਟੇਵ (ਆਦਤ) ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬੁੱਧੀ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਬਾਹਰ ਭਟਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਭਟਕਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇ, ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵਚਨ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਐਸਾ ਕੋਈ ਕਾਲਜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਸਮਝਣਗੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਐਸਾ ਸਕੂਲ ਹੋਣਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਪਰ ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਗੱਲ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ? ਰੱਬ ਜੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਦੁੱਖਹਰਤਾ, ਸੁੱਖਕਰਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੱਦ ਕੋਈ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਰੱਬ ਰਹਿਮ ਕਰੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਰੱਬ, ਓ ਗਾਡ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੇ। ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਹੈ ਸੱਤਯੁਗ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਦੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਭੁੱਲਾਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣ ਦੀ ਰਸਮ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਬਾਪ ਨੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਰੀਅਲ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਆਕੇ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਤੱਦ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਜੱਦ ਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੈ। ਜੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਗਿਆ ਮਤਲਬ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਗੋਇਆ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਗਿਆ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਤਾਂ ਕਟੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਪਾਪ ਕਿਵੇਂ ਕੱਟਦੇ ਹਨ! ਇਹ ਬੜੀ ਮਹੀਨ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ, ਤਾਂ ਜੱਦ ਤੱਕ ਯਾਦ ਦੀ ਤਾਰ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਸਫਲਤਾ ਹੈ। ਜਰਾ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਹੋਇਆ, ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੋਇਆ। ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਬੱਚੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਕਿ ਹੋਵੇਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਏਗੀ। ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪ ਤਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਿੰਨ - ਚਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੰਨੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਕਿੰਮੀਨਲ ਆਈ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਦੋ ਕਲਾ ਕਿੰਨੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਵੀ ਚੰਦਰਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਗੱਲ, ਫਿਰ ਇਹ ਹੈ ਕਲਪ ਦੀ ਗੱਲ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹੋ। ਸਤਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਉਤਰਨਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਤੇ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਤਰਨਾ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੈ ਫਿਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਪਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਏਗੀ।

ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲੇ ਹੋ, ਬੈਕੁੰਠ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਬੈਕੁੰਠ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੰਬੀ ਕਰ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਕੁੰਠ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਟਾਈਮ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਮੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹਾਲੇ ਟਾਈਮ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਜਿੰਨੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੈਗਾਮ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਗਾਮ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਹੀ ਗੀਤਾ ਸਾਸਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਇਹ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਹਨ। ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਰਨ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ। ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਮੱਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਇਹ ਜਰੂਰ ਨਰਕ ਹੈ। ਇਥੇ 5 ਵਿਕਾਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਨ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਤੱਦ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ। ਜੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ 5 ਵਿਕਾਰ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ 10 ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੀ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਰਾਵਣ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ, ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ। ਸੱਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖ ਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਰੀਰਿਕ ਦੁੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਤੇ ਸਮਝਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਥੋੜੀ ਦਵੇਗਾ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਘੱਟ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਰੱਬ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ ਸਭ ਦਾ। ਤੇ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਵੀ ਸੀ। ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਕਰਾਈਸਟ ਵੀ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਸੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਚਾਹੀਦੇ ਜਰੂਰ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਣਗੇ। ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਹੀ ਤਾਂ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਅੱਛਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਕਦੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ? ਉਹ ਹੈ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ। ਉਸਦਾ ਸਾਕਾਰ ਫਾਦਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਸਕਾਰ ਬਾਪ ਕੌਣ? ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰਜਾ ਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਦਸੇ? ਫੇਰ ਸਾਕਾਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਦਸੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਐਡੋਪਟ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ। ਸੰਕਰ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪਾਰਟ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਸੰਕਰ ਫਿਰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਤਾਂ ਰਚਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਸਭ ਮਨੁੱਖ। ਸੰਕਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਸੰਕਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦੁਨੀਆ ਨਹੀਂ ਰਚੀ ਜਾਂਦੀ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੰਨੀ ਬੁੱਧੀ ਉਨੀ ਟੀਚਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪਰ ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਕੌਣ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਾਸੀਆਂ ਮਿਲਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ ਬਣੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉੱਚ ਬਣਨ ਦਾ।

ਤਾਂ ਸੱਚੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਰਾ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਗਈ ਤਾਂ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਮਾਈ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਦਿਲ ਤੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਘੁੰਮਣਾ ਫਿਰਨਾ, ਇਹ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ। ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਜੇ ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਝਰਮੁਈ - ਝਰਮੁਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਦਿਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਾਓ। ਪਾਦਰੀ ਲੋਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਦਮ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਫਿਰ ਜਬਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਕੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰੇਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਖਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਓ, ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਵੇਖੋ। ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਨੂੰ

ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਖਾਂਸੀ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਸੂਰਗ ਘੱਟ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੇ ਮੋਹਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਖਾਂਸੀ ਘੱਟ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਸੱਚ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਏ, ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਝਾਤੂ ਲਾਓ, ਖਾਣਾ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਆਵੇਗੀ। ਇਹ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਸਤੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਉਨਾ ਸੰਨਾਟਾ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ - ਦੋ ਦਾ ਅਸਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੱਚ ਹੋਕੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਲੋਭ ਕਰ 10 - 20 ਸਾੜੀਆਂ ਆਦਿ ਕਿਓਂ ਇੱਕਠਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਕਠੀਆਂ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਮਰਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਉਹ ਯਾਦ ਆਉਣਗੀਆਂ ਇਸ ਲਈ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਲਾਠੀ ਵੀ ਛੱਡ ਦਵੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਲਿਆਂਦੇ ਹੋ। ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਸੋ ਗੁਣ ਪਾਪ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਸਤੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਪੜੇ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਗੇ। ਸਿਰਫ ਫਾਲਤੂ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਓਂਕਿ ਅਬਲਾਵਾਂ ਹੀ ਮਦਦ ਕਰਦਿਆਂ ਹਨ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਇਵੇਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਹਨ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ 100 ਗੁਣਾਂ ਪਾਪ ਸਿਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਵੇਲੇ ਜਰਾ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਨਹੀਂ ਭਟਕਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਦਾ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇ। ਯਾਦ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸੰਨਾਟਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।

2. ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਘੁੰਮਣ - ਫਿਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਝਰਮੁਈ - ਝਗਮੁਈ (ਪਰਚਿੰਤਨ) ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਬਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਰੇਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਭੋਜਨ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣ ਵਾਲੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਨੀ ਭਵ: ਸੰਗਮਯੁਗ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਯੁਗ ਹੈ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਉਹ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪੀਰੇਂਦੇ ਹਨ ਕਿਓਂਕਿ ਮਾਲਾ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਦਾਣੇ ਦਾ ਦਾਣੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ ਇਸਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਈ ਬਣ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੋ। ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੀ ਹੈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਖਿੱਟ - ਖਿੱਟ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਘਨਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਆਉਣਾ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਵਿੱਘਣਵਿਨਾਸ਼ਕ ਬਣਨਾ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :-ਕਲੰਗੀਧਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਅਚੱਲ ਅਡੋਲ ਬਣਾਓ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਕਲੰਕ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਲੰਗੀਧਰ ਬਣਦੇ ਹੋ "

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕੀ ਹੈ? ਕਿਹੜੀ ਮੁੱਖ ਆਗਿਆ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਦਿਲ ਤਖ਼ਤ ਨਸ਼ੀਨ ਬਣਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਖਿਟ - ਪਿਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚੁੱਪ ਰਹੋ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਦਿਲਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਉਦੋਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਨਾ ਰਹੇ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਕੈੜੇ ਬੋਲ ਨਾ ਨਿਕਲਣ, ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ- ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਜਰੂਰ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਾਵਧਾਨੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸੁੱਧ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਧ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਇਆ ਹੀ ਹੈ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਗੁਲਗੁਲ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕਰਤੱਵ ਵੀ ਚੰਗੇ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਪੰਛੀ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਚਿੜੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਭੱਜਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪੰਛੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਉਹ ਵੀ ਕਾਇਦੇਸਿਰ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਆਉਣਗੇ, ਗੰਦ ਕਰਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਕਾਇਦੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹਾਲੇ ਮਾਰਜਿਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਈ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤੇ ਅਪਰਮਪਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਅਪਰਮਪਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਅਪਰਮਪਾਰ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਐਂਟੇਮੈਟਿਕਲੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਸਟ ਨੰਬਰ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਨੰਬਰ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ, ਗਵਰਨਰ ਆਦਿ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਗੁਣ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਗੁਣਵਾਨ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਸਦਾ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਗੇ। ਕੈੜਾ ਕਦੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਜੇ ਕੈੜਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਨ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਰ ਭੂਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਬਦਚਲਣ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਹਨਤ ਇੱਥੇ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਫੇਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਡੋਰ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ ਸਮਾਂ ਵੀ ਠੀਕ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਕਤ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਰਹਿਣ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਰੂਦ ਆਦਿ ਕੈਣ ਲਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਪਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਾਕੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਇਹ ਟੁਕੜਾ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਪੂਰਾ ਬਟਵਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਪਾਣੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਖੇਤੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਪਾਣੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਸਿਵਲਵਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਝਗੜੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੋ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗਾਲੀ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ - ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਲੰਗੀਧਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਗਾਲੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗਾਲੀ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਆਪੇ ਹੀ ਪੂਜਿਯ ਅਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਕਰ ਕੀ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰੇ ਪਰਤੂੰ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਦਬੀਰ ਤਾਂ ਕਰਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਸਮਝਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਖਿਟਪਿਟ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ- ਦਿੱਤੇ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਸੁਣਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਪਦਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਓ ਤਾਂ ਉਹ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਛੱਡ ਦੇਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੁੱਦ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਖ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਹਾਰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਵੀ ਮਹਾਰਥੀ ਹੋਕੇ ਲੜਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫ਼ਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ, ਇੱਕਦਮ ਜਿਵੇਂ ਅਚੱਲ ਅਡੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਹੈਰਾਨ ਕਰੇਗੀ। ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲੰਗੀਧਰ ਬਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਹੋਣਗੇ। ਅਕਾਸੁਰ - ਬਕਾਸੁਰ ਨਾਮ ਵੀ ਹਨ। ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਪੂਤਨਾ, ਸੂਪਨੱਖਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲੋਂ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਇਹ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅਲੰਕਾਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਹਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਲੰਕਾਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ, ਨਿਕਲ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂਦੀ, ਕਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ, ਕਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭ੍ਰੂਕੁਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ, ਕਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੱਥੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਆਤਮਾਏ ਸ਼ਰੀਰ ਇੰਨੇ ਛੱਡੇਗੀ, ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਦੇਹ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਅਕਲ ਹੈ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਭ੍ਰਮਰੀ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਰੂਪੀ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵਾਪਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੂਰ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਵਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਲਫ਼ - ਬੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੋਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ - ਹੱਦ ਦਾ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ। ਕਿੰਨੇ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਜਨਮ ਹੀ ਮੱਖਣ ਮਿਸਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਰਗ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਦੁੱਖ, ਪਿੱਛੋਂ ਹੈ ਸੁੱਖ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੁੱਖ ਫੇਰ ਸੁੱਖ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਮਕਾਨ ਕਦੇ ਕੋਈ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯੁਕਤੀਆਂ ਹੋਣ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਉ ਤਾਂ ਸਮਝਾਈਏ। ਕਹਿਣ ਦੀ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖਯਾਮ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਓ। ਕਿੰਨੇ ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਅਪਰਮਪਾਰ ਹਨ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੁੱਖਯਾਮ। ਇਸਨੂੰ ਸੁੱਖਯਾਮ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸੁੱਖਯਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਖਯਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੁੱਖਯਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਬਾਬਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਓਹੋ! ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਫਿਰ ਸੈਕਿੰਡ ਥਰਡ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਨੇਰਾ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਲਗਿਆ ਸੀ, ਜਲਦੀ ਕੁੱਝ ਵੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਹੁਣ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਕੋਈ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ। ਉਹ ਹੈ ਦੈਵੀ ਪਰਿਵਾਰ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਨਮਕ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਭੁੱਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾਕੇ। ਬੋਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕੌਣ ਹੈ? ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਇੰਨੇ ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਵੀ ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਜੋ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਸਭਨੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੋਆਇੰਟਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੈਜ ਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ - ਵਧੀਆ ਪੋਆਇੰਟਸ ਨਿੱਕਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸੁਣੋਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੁਣਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕੋਗੇ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਥੀ ਇੱਧਰ - ਉਧੱਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੁਰਲੀ ਮਿਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ। ਪੇਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੁਪਤ - ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਸੁਣਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕੱਚੇ ਰਹਿ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੱਥਨ ਕਰ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪੋਆਇੰਟਸ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ

ਜਿਵੇਂ ਅਵਸਥਾ ਉਵੇਂ - ਉਵੇਂ ਦੇ ਪੋਆਇੰਟਸ ਨਿਕਾਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਦੇ ਇਸਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਉਹ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਨਿਕਾਲਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਹੀ ਲਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗੀ ਪੋਆਇੰਟਸ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ।

ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਗਡੋਰ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜਪਦ ਪਾਇਆ ਕਿਵੇਂ? ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ 5 ਭੂਤ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹਨ। ਇੱਕ -ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ 5 ਭੂਤ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਇਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਮਝਾਉਣੀ ਮਿਲਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

2. ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪੋਆਇੰਟਸ ਨਿਕਾਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ ਜੇ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਦੇ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰੈਕਟਿਕਲ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਭਵ: ਮਾਸਟਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਜਿਸ ਵਕਤ ਅਵਾਹਣ ਕਰੇ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸੇ ਵਕਤ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਾਜ਼ਰ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਰਡਰ ਕਰੇ ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਵੇ ਸਾਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਸਟਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰੋ ਕਿ ਜਿਸ ਵਕਤ ਜੇ ਸ਼ਕਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਇਸ ਵਕਤ ਉਹ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੌਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਵੀ ਫਰਕ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜਿੱਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਨਿਮਰਤਾ ਹੋਵੇ।

*****

“ਸਰਵੇਤਮ ਸਨੇਹ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸੇਵਾ”

ਅੱਜ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਨੇਹ ਭਰੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਨੇਹ ਸੰਪਨ ਯਾਦ ਸੰਗਾਤ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ, ਅਨੇਕ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਅਨੇਕ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਅਤੇ ਇੰਨੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਹ ਸਨ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਦਿਲਾਰਾਮ ਨੂੰ। ਹੋਰ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਥੂਲ ਸੁਗਾਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਚਿੱਤਰ ਸੁਗਾਤਾਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸੁਗਾਤ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਜਿਸਦੀ ਸੁਗਾਤ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ ਹੋਵੇ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਮੁੱਲ ਦੀ ਜਰੂਰ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੱਧ ਮੁੱਲ ਦੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਘੱਟ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਅਟੁੱਟ ਅਤੇ ਸ੍ਵ ਸਬੰਧ ਦਾ ਸਨੇਹ ਸੀ ਉਨੇ ਮੁੱਲ ਦੀ ਸੰਗਾਤ ਸੀ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦੀ ਸੁਗਾਤ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਬਾਪ ਸੁਗਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕੀਮਤ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਚੈਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮੁੱਲ ਦਾ ਫਰਕ ਖਾਸ ਕਿਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਿਆ? ਸਨੇਹ ਸਭ ਦਾ ਹੈ, ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਸਭ ਦਾ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਵੀ ਸਭ ਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵੈਭਵ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਇੱਕਰਸ ਅਟੁੱਟ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹੋਣ। ਸਦਾ ਸਨੇਹ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਜੋ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਇਸ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹੇ ਅਟੁੱਟ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸੁਗਾਤ ਨੰਬਰਵਾਰ ਵੈਲੁਏਬਲ ਸੀ। ਜਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਬੀਤੇ ਹਨ ਉਨੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਕੀਮਤ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਸੁਗਾਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਈ। ਤਿੰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖੀ -

1. ਸਨੇਹ ਅਟੁੱਟ ਹੈ :- ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਮੁਤਾਬਿਕ ਲੋੜ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ- ਅਜਿਹਾ ਸਨੇਹ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ? 2. ਸਦਾ ਸਨੇਹ ਸਵਰੂਪ ਇਮਰਜ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇਮਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਮੇਂ ਮਰਜ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? 3. ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਗਰੀ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ? ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਚੈਕ ਕੀਤੀਆਂ।

2. ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ:- ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਸ੍ਵ ਸਬੰਧ ਹਨ? ਇੱਕ ਵੀ ਸਬੰਧ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਜੇਕਰ ਘੱਟ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਪਨਤਾ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਉਹ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਵੀ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਸਤਗੁਰੂ ਇਹ ਖਾਸ ਸੰਬੰਧ ਤਾਂ ਜੇੜ ਲਿਆ ਪਰ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੰਬੰਧ ਪੇਤਰਾ ਦੇਤਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸੰਬੰਧ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵ ਸਬੰਧ ਹੈ?

ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ:- ਬਾਪ ਨਾਲ ਹਰ ਸਬੰਧ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੈ, ਕੋਈ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੈ? ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੁਲ ਹੈ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਲੇਕਿਕ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਲੇਕਿਕ, ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?

ਤੀਸਰਾ:- ਸ੍ਵ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਦਾ ਰੁਹਾਨੀ ਰਸ ਸਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ? ਸਦਾ ਸ੍ਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਰਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਦੇ - ਕਦੇ?

3. ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ:- ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਕੀ ਚੈਕ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ - ਜੇ ਮੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੈਕਿੰਗ ਹੈ - ਮਨ, ਵਾਣੀ, ਕਰਮ ਜਾਂ ਤਨ- ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਖਾਤਾ ਜਮਾਂ ਹੈ? ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ - ਤਨ- ਮਨ - ਧਨ, ਮਨ- ਵਾਣੀ - ਕਰਮ ਇਨ੍ਹਾਂ 6 ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਉਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਨਾ ਨਾ ਕਰ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਅੱਜ ਸਥਿਤੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਵੀ ਚੰਗੀ, ਕਲ ਕਾਰਨ ਆਕਾਰਨ ਸਥਿਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਤੀਸਰੀ ਗੱਲ:- ਜੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮੇਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਸੁੱਧ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ -

ਕੋਈ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਮੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਫਰਾਖਦਿਲ ਹੋ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਕਰ ਲਿਆ ਮਤਲਬ ਕੰਜੂਸੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ!

ਚੌਥੀ ਗੱਲ:- ਦਿਲ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਡਿਊਟੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਦਾ ਵਗਦੀ ਗੰਗਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵਗਣਾ ਕਦੇ ਰੁਕਣਾ। ਮੂਡ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਮੂਡ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅਜਿਹੇ ਰੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਤਾਲਾਬ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ।

ਇੱਥੋਂ ਤਿੰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚੈਕਿੰਗ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਰੇਕ ਦੀ ਵੈਲਿਯੂ ਚੈਕ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਇੱਥੋਂ - ਇੱਥੋਂ ਤਰੀਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰੇ ਕਿ ਕਮੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਖਤਮ ਕਰ ਸੰਪੰਨ ਬਣ, ਨੰਬਰਵਨ ਕੌਮਤੀ ਸੁਗਾਤ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖਾਂਗੇ। ਚੈਕ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਦਲਣਾ ਆਵੇਗਾ ਨਾ। ਨਤੀਜੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਹਾਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮੈਜ਼ੇਰਟੀ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਸੰਪੰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਬੀਤੀ ਨੂੰ ਬੀਤੀ ਕਰ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਸੰਪੰਨ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇ।

ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਸੁਗਾਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿਹੜੀ - ਕਿਹੜੀ ਵੈਲਿਊਬਲ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਹ ਹੀ ਖੇਡ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੁਗਾਤਾਂ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਸਨ। ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰਿਆ ਸੰਕਲਪ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਕਲਪ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ - ਇਹ ਬਦਲਾਵ ਕਰਨਾ। ਸਮਝਾ। ਅੱਛਾ!

ਸਾਰੇ ਸਦਾ ਦੇ ਸਨੇਹੀ, ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹੀ, ਸੂਝ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਨੇਹੀ, ਰੂਹਾਨੀ ਰਸ ਦੀਆਂ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸੂਝ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਸਦਾ ਸੇਵਾਦਾਰੀ, ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨੇਹੀ ਅਤੇ ਸਮੀਪ ਸਬੰਧੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਦਾਦੀ ਜਾਨਕੀ ਜੀ ਨਾਲ - ਮਧੁਬਨ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਭਲੇ ਪਧਾਰੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਤੇ ਮਧੁਬਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਹੋ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਚਮਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਤੇ ਮਧੁਬਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹਰਸਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਤਾਂ ਸਦਾ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਸਮੇਂ - ਸਮੇਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਨੇਹੀ ਸੂਰਤ ਨਾਲ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕੀਤਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਨੇਹੀ ਬਣਾਉਣਾ ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ। ਜੇ ਸਦਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਕਿੰਨੇ ਪਤੰਗੇ ਵੇਖੇ, ਸ਼ਮਾ ਤੇ ਫਿਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਪਰਵਾਨੇ ਵੇਖੇ? ਹੁਣ ਨੈਨਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵਾਨਿਆ ਨੂੰ ਸ਼ਮਾ ਵਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੀ ਖਾਸ ਵਕਤ ਹੈ। ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਉਡਦੇ - ਉਡਦੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਖਾਸ ਸੇਵਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਹੈ ਨਾ। ਚੰਗਾ ਹੈ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਿੰਨੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ? ਤਾਂ ਜਿੰਨੇ ਕਦਮ ਉਨੀਆਂ ਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ। ਚੰਗਾ ਚਕਰ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਹਾਲੇ ਸੀਜ਼ਨ ਹੈ। ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਮੁਰਬੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਦੀ ਰੇਖਾ ਨਾਲ ਕਈਆਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਦੀ ਰੇਖਾ ਨਾਲ ਕਈਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੀ। ਚਲਣਾ ਅਰਥਾਤ ਤਕਦੀਰ ਖਿੱਚਣਾ। ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ - ਜਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਕਲਮ ਨਾਲ ਕਈਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਕਦਮ ਅਰਥਾਤ ਕਰਮ ਹੀ ਮੁਰਬੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਅੰਤਿਮ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ - "ਇਹ ਹੀ ਹਨ, ਇਹ ਹੀ ਹਨ" ਜਿਸਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ ਇਹ ਹੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਲਕੀਰ ਲੰਬੀ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਜੇ ਜਰਾ ਜਿਹਾ ਤਾਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ। ਚਾਬੀ ਤਾਂ ਲਗਾਈ ਹੈ, ਖੁਲਿਆ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਹਾਲੇ ਜਰਾ ਜਿਹਾ ਅਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਦਿਨ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਟੀਚਰਜ਼ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ:- ਟੀਚਰਜ਼ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ। ਤਾਂ ਸੰਪੰਨਤਾ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਖੁੱਦ ਸੂਝ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇਗੇ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਵੇਗੇ। ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਸੂਝ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ। ਸਦਾ ਭਰਪੂਰਤਾ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ। ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਗੁਣ ਨਹੀਂ। ਗੁਣ ਹਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ - ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ, ਸੂਝ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ। ਜਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਜਿਸ ਵਕਤ ਅਵਾਹਣ ਕਰੀਏ, ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਈਏ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੰਨਤਾ। ਅਜਿਹੇ ਹੋ? ਜੇ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬੈਲੈਂਸ

ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਯਾਦ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ, ਕਦੇ ਸੇਵਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ - ਨਹੀਂ, ਦੇਵੇਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ, ਬੈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਉਹ ਹੀ ਸੰਪੰਨਤਾ ਦੀ ਬਲੈਸਿੰਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਹੋ, ਕੀ ਲਕਸ਼ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹੋ? ਸੂਵ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ, ਇੱਕ ਵੀ ਗੁਣ ਘੱਟ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸੰਪੰਨ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋਈ ਤਾਂ ਵੀ ਸੰਪੰਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਣ। ਅਜਿਹੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯੋਗ ਸੇਵਾਦਾਰੀ। ਸਮਝੋ। ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨਤਾ। ਅਜਿਹੀ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ।

ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ :- ਸਦਾ ਲੱਕੀ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਸਿਤਾਰਾ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮਸਤਕ ਵਿੱਚ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨਾ ਅਰਥਾਤ ਸਿਤਾਰਾ ਚਮਕਣਾ। ਤਾਂ ਬਣ ਗਏ ਜਾਂ ਹਾਲੇ ਸੈਂਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੋਚ ਰਹੀ ਹੋ? ਸੋਚਣ ਵਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੋ? ਕੋਈ ਸੈਂਦਾ ਤੁੜਵਾਉਣਾ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਟੁੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੈਂਦਾ ਕਰ ਫੇਰ ਦੂਸਰਾ ਸੈਂਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਫੇਰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਲੱਖਪਤੀ ਦਾ ਬਣਕੇ ਗ਼ਰੀਬ ਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਗ਼ਰੀਬ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਵਾਲਾ ਗ਼ਰੀਬ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਕਿਤੇ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ - ਅਜਿਹੇ ਪੱਕੇ ਹੋ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗ ਪੱਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਗ ਕੱਚਾ ਤਾਂ ਰੰਗ ਵੀ ਕੱਚਾ ਇਸ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਚਾਹੀਦਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਪੱਕੇ ਅਚੱਲ ਰਹੋਗੇ। ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਪੱਕਾ ਰੰਗ ਲਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਹੈਂਡਸ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਹੀ ਸੈਂਟਰ ਖੁਲ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ ਹੀ ਨਿਰਬੰਧਨ। ਦੁਸਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਬੰਧਨ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨਗੀਆਂ ਨਾ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪੱਕਾ ਸੈਂਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ। ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਵੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਹਿੰਮਤ ਘੱਟ ਤਾਂ ਮਦਦ ਵੀ ਘੱਟ। ਅੱਛਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਲਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਣ ਦੇ ਸੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਰਾਜਦੁਲਾਰੇ ਭਵ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚੇ ਹੀ ਦਿਲਾਰਾਮ ਦੇ ਦੁਲਾਰ ਦੇ ਪਾਤਰ ਹੋ। ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਦੁਲਾਰ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਿਵਿਯ ਦੁਲਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਦੁਲਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਰਾਜਦੁਲਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਹੁਣ ਵੀ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵੀ ਰਾਜੇ। ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁਣ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਭਵਿੱਖ ਰਾਜ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਇੱਕ ਰਾਜ, ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇਵੇਂ ਹੁਣ ਸੂਵ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇੱਕ ਛੱਤਰ ਰਾਜ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੀ ਸੂਰਤ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸੀਰਤ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸਨੇਹੀ ਹਨ।

*****

ਸੂਚਨਾ:- ਅੱਜ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਤੀਜਾ ਐਤਵਾਰ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮ 6.30 ਤੋਂ 7.30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਕੇ, ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਕਾਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪੂਰਵਜ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਇਸ ਸਵਾਮਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਭੈਣ - ਭਰਾ ਦੇ ਵੀ ਭਾਣ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਸਿਵਿਲ ਆਈ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ, ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਬਣੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। "

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਆਪਣੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਯੁਕਤੀ ਰਚਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖੋ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਪੇਤਾਮੇਲ ਨੋਟ ਕਰੋ। ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਚਲੇਗਾ ਫਿਰ ਸਹਿਜ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਸਕਾਂਗੇ। ਖਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੱਢਦੇ - ਕੱਢਦੇ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੂਸਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਰਹੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਮੱਤਵ ਨਾ ਰਹੇ। ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਤਮੰਨਾ ਨਾ ਰਹੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇੱਕ ਹੈ ਮਾਨਵ ਬੁੱਧੀ, ਦੂਸਰੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੁੱਧੀ, ਫੇਰ ਹੋਵੇਗੀ ਦੈਵੀ ਬੁੱਧੀ। ਮਾਨਵ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਬੁੱਧੀ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅੱਖਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਿਵਿਲ - ਆਈਜ਼ਡ, ਦੂਸਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ। ਦੇਵਤੇ ਹਨ ਵਾਈਸਲੈਸ, ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਕਲਯੁਗੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ - ਆਈਜ਼ਡ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਹੋਣਗੇ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ - ਆਈਜ਼ਡ ਮਨੁੱਖ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਹਨ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ - ਆਈਜ਼ਡ, ਇੱਕ ਵੀ ਸਿਵਿਲ - ਆਈਜ਼ਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਕੋਈ ਸੈਮੀ, ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਦੇ। ਜਦੋਂ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਉਦੋਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ - ਆਈਜ਼ਡ (ਭਰਾ - ਭਰਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ) ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਦੇ ਭਾਣ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਦੇ ਜਾਵੇ। ਭਰਾ- ਭਰਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਦਾ ਅਰਥ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਲੈਣ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਵੀ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਦੇਹ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ੁਰਰ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਮੰਜਿਲ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੰਗੇ- ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਵੀ ਕੁੱਝ ਨਾ ਕੁੱਝ ਭੁੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਉਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਲਵ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ - ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ। ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤਾਂ ਕਮੀ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਚਲੇਗਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਰਜਿਸਟਰ ਨਾ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਵੀ ਸੁਧਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇ ਕੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੱਚੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਲਿਖਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਵਸਥਾ ਤੁਹਾਡੀ ਇੰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਆਈ, ਹੁਣ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ - ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਸੋਟੀ ਵੀ ਨਾ ਚੁੱਕੋ, ਉਹ ਵੀ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਮੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਮਮੱਤਵ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਠੀਕਰੀਆਂ, ਕਿੱਥੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ। ਮੰਗਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੇ ਘੱਟ 6 ਘੰਟੇ ਸਰਵਿਸ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੈਕਰੀ 8 ਘੰਟੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪਾਂਡਵ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦੀ ਸਰਵਿਸ 5- 6 ਘੰਟੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਮਨੁੱਖ ਕਦੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਵਾਈਸਲੈਸ ਦੁਨੀਆ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ...ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਕਿੰਨੀ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਮੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਮੱਤਵ ਨਾ ਰਹੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਅਜਿਹੇ ਯੋਗੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਫਰੈਸ਼ (ਤਾਜਾ) ਰਹਿਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਵੇਗੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ, ਫੇਰ ਇਹ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੋ ਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਦੀ ਮਤ ਹੈ ਫੇਰ ਗਤੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਦੁਖਹਰਤਾ, ਸੁਖਕਰਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਭਨੂੰ

ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ, ਜਦੋਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸਤੋਪ੍ਰਥਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਵੀ ਨੌਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਵਧੀਆ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਬੱਚਾ ਯੋਗੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਵਾਈਸਲੈਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਜਰਾ ਵੀ ਐਸੇ - ਵੈਸੇ ਖਿਆਲਾਤ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੇ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਪਾਪ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਤਾਂ ਸਮਝਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਫੁਰਸਤ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਆਵਾਂਗਾ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਏਗਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਇੰਸਲਟ ਹੋਈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਲ ਤੇ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਕਲ - ਕਲ ਕਰਦੇ ਕਾਲ ਖਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੁਭ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਾਲ ਤਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣੇ ਬੰਬ ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਭੁਚਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਵੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਸਰਕਾਰ ਗੱਡੀਆਂ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਆਦਿ ਵੀ ਵਧਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਹੀ ਪਵੇ। ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਿਵੇਂ ਆਮਦਨੀ ਵਧਾਈਏ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਕਣ। ਅਨਾਜ ਕਿੰਨਾ ਮਹਿੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਮੇਹਨਤ ਹੈ, ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇਥੇ ਆਏ ਹੋ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਗਿਆਨ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਉਹ ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਬਣੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ੱਤ ਸੇਲ ਕੋਨਸੀਅਸ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਤਲਬ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ। ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਦੀ ਵੀ ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਵੀ ਪਿਛੋਂ ਆਕੇ ਬਾਕੀ ਲਕੀਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਨਿਲ (ਖਤਮ) ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿੱਖਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਜੇਤ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਲਾਈਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬੈਟਰੀ ਤੋਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਖੁੱਦ ਹੀ ਆਕੇ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਯੋਗ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਜੇ ਮਤ ਦੇਣਗੇ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਟੀਚਰ ਅਥਵਾ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਪਾ ਜਾਂ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਹਾਂ, ਕੋਈ ਹਰੀ ਓਮ ਜਾਂ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਇੱਜ਼ਤ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਾਸਤਿਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਸਤਿਕ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਨਾਸਤਿਕ, ਨਿਧਨ ਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਲੜ੍ਹਦੇ - ਝਗੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਝਗੜ੍ਹਾ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਕੋਧ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਅਸ਼ਾਂਤੀ। ਉੱਥੇ ਕਿੰਨੀ ਅਪਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਹੈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ। ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਧਨੀ ਤੋਂ ਨਿਧਨ ਦੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ ਫੇਰ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੁੱਖ ਦਾ, ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਦਾ ਵਰਸਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸਮਝੋਗੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਆਵੋਗੇ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਸਨ, ਦੋਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਿਲ ਆਈਜ਼ਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ ਹਨ। ਤਾਂ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅਜਿਹੇ ਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਨਾ ਰਹੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਛੀ - ਛੀ ਵਿੱਚ ਆਸਕਤੀ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਅਵਸਥਾ ਅਜਿਹੀ ਉਪਰਾਮ ਰਹੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।

2. ਕਾਲ ਸਿਰ ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸੁਭ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਿਮਾਰੀ ਕੋਨਸੀਅਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੋਲ ਕੋਨਸੀਅਸ ਭਵ: ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਸਭਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ ਹੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਛੋਟੀ - ਵੱਡੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤਨ ਦਾ ਅਸਰ ਮਨ ਤੇ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਡਬਲ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਬੀਮਾਰੀ ਕੋਨਸੀਅਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੋਲ ਕੋਨਸੀਅਸ। ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਕਦੇ ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦਵਾਈ ਰੂਪੀ ਫਰੂਟ ਖਾਕੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਦੇਵੇ। ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਗੁਣ, ਹਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਅਨੁਭਵੀ ਮੂਰਤ ਬਣਨਾ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋਵੇਗੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਦਿਓ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, 2. ਉਹ ਪੂਰਾ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਹੋਵੇਗੀ, 3. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਪਸੰਦ ਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਫਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, 4. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਛੂਠਖੰਡ ਦੇ ਛੂਠੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ, ਬਸ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਤ ਪਿਤਾ... ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਹੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਲਈ ਪਿਆਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਭ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਨੀ ਧੇਨੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਾਇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵੀ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅੱਧਾਕਲਪ।

ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਥਾਟ ਰੀਡਰਜ਼ (ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ) ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਇਹ ਵਿਧਿਆ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਇਹ ਸਾਰਾ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਛੀ - ਛੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਗੁਲ- ਗੁਲ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਮੋਹਜੀਤ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਮੋਹਜੀਤ ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਦਾ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਰੋਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ ਅਤੇ ਹੈਪੀਨੈਸ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇ, ਰਹਿਮ ਕਰੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਰਹਿਮਦਿਲ। ਰਾਵਣ ਹੈ ਬੇਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਣ ਵਾਲਾ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ ਤਾਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਜਗਤਜੀਤ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਰਚਕੇ ਖੂਬ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਵਾਕੇ ਭੋਗ ਆਦਿ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਦੇਵੀਆਂ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਖਾਂਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕ। ਕ੍ਰਿਏਟ ਕਰ (ਬਣਾਕੇ) ਫੇਰ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹੇ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਰਸਮ ਰਿਵਾਜ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਕੱਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਵਿਅਭਚਾਰੀ ਰਾਈਟਅਸ ਪੂਜਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਵਿਅਭਚਾਰੀ ਪੂਜਾ। 'ਬਾਬਾ' ਅੱਖਰ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਤੁਮ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ...ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲੋਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਥੋਂ ਇਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ। ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲੋਂ ਅਸੀਂ ਦੈਵੀ ਚੇਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵਤਾ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਕਸ਼ਤਰੀਏ, ਵੈਸ਼, ਸੂਦਰ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਨੇ ਆਕੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਵੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਪਣੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ - ਸੁੰਦਰ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਅਤੇ ਰਾਧੇ ਸੈਕਿੰਡ ਨੰਬਰ ਤੇ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਭ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸਭ ਸੁੰਦਰ ਹੀ ਸਨ। ਹੁਣ ਸ੍ਰਰਗ ਕਿਥੇ ਹੈ!

ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੰਕਾ, ਦਵਾਰਕਾ ਹੇਠਾਂ ਚਲੀ ਗਈ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪੂਜਾ ਵੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਨਾਮ ਹੈ। ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਨਾਮ ਰਾਂਗ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ- ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਧਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ, ਕਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਪਹਿਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਇਸ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਬਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ - ਹੇ ਸਾਜਨ, ਕਦੋਂ ਆਕੇ ਸਜਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲੋਗੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਹੋ ਭਗਤੀਆਂ। ਭਗਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਹੋਇਆ ਭਗਵਾਨ। ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫੁਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਖੇਲੂ ਹੈ। ਰਚੈਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫਾਦਰ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਰਚੈਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੇਸ਼ੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ- ਗਿਆਨੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼ਵਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਹਠਯੋਗ। ਹਠਯੋਗੀਆਂ ਦੇ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਸਨਿਆਸੀ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਕੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹਠਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਵਾਧਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ, ਆਕੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਥਾਪਨਾ ਇਥੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਤੇ ਰਾਜਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸਭ ਪੂਜਾਰੀ, ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਪੂਜਿਯ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਪੂਜਿਯ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਾਵਣ। ਇਹ ਸਭ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਇਸ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁੱਦ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਫੇਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਲਵ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲਵ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਝੂਠਖੰਡ। ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ... ਭਾਰਤ ਹੁਣ ਝੂਠਖੰਡ ਹੈ ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਸੱਚਖੰਡ। ਭਾਰਤ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ। ਜਿੱਥੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ। ਪੁੰਤੂ ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਭਾਰਤ ਹੈ ਵੰਡਰ ਆਫ ਵਰਲਡ। ਉਹ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੇ 7 ਵੰਡਰਜ਼। ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਵੰਡਰ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਇੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਸ੍ਰਰਗ ਵੀ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਹੈਵਿਨ, ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਰਗ, ਇਹ ਹੈ ਨਰਕ। ਆਲਰਾਊਂਡਰ ਚੱਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹਮ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ..। ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ। ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸੂਵ ਦਾ ਭਲਾ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸੁੱਖ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀ ਰਾਜ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਫੇਰ ਸੈਕਿੰਡ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਹਨ ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਆਸਤਿਕ, ਉਹ ਹਨ ਨਾਸਤਿਕ। ਤੁਸੀਂ ਧਨੀ ਦੇ ਬਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਪਤ ਲੜਾਈ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਤ੍ਰੀ ਨੂੰ। ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਰਾਈਟ ਕੌਣ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਪਤਿਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਰਾਜ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਰਾਜ। ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਨੇਉਂਦਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰ ਕੱਟਣ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾਉਂਦਾ ਭਗਤੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਦੇ ਕਰਮਕਾਂਡ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਆਸ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣਾਏ, ਕੀ - ਕੀ ਬੈਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ? ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਅਤੇ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ ਵੀ ਵਿਖਾਏ ਹਨ। ਸਭ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਸੌਰਸ ਆਵ ਇਨਕਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 21 ਜਨਮ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ

ਹੈ ਵੰਡਰ ਆਫ ਦੀ ਵਰਲਡ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼। ਉਸਦਾ ਬਾਪ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਵੰਡਰਜ਼ ਵਿਖਉਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਬਾਪ ਉਸਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰੰਤਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਿਮਰ - ਸਿਮਰ ਸੁੱਖ ਪਾਓ, ਕਲਹ ਕਲੇਸ਼ ਮਿਟੇ ਸਭ ਤਨ ਦੇ, ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਦ ਪਾਓ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ, ਅਤੇ ਫੇਰ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ। ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਥੇ। ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਅਗੋਸਟ(ਵਿਰੁੱਧ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੁਰਗਤੀ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਲਵ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਨਮੁੱਖ ਆਕੇ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੰਨੇ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਮੋਟਰ ਹੈ ਇਸਦੀ ਬੈਟਰੀ ਡਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਮਿੱਠੀਆਂ - ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਜਨਮ ਜਨਮਾਨਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਵਾਲੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸਭ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਕੇ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਆਪੇ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਸਭ ਨਾਲ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਮੋਹਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ:
ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਬੈਠਣ ਦਾ, ਚਲਣ ਦਾ, ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਤੇ ਜੇਕਰ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮਨ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਚੰਗਾ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਹਿਲਣਾ ਡੁਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਸੈੱਟ ਹੁੰਦੇ ਕਦੇ ਅਪਸੈੱਟ। ਲੇਕਿਨ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈੱਟ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਯੂਜ਼ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੇ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਸਵੱਛ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਕਿੰਨੇ ਆਏ ਹਨ?"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਅਸੁਰੀ ਅਵਗੁਣ ਕਿਹੜੇ ਹਨ, ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ?

ਉੱਤਰ:- ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਅਸੁਰੀ ਅਵਗੁਣ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਰੱਫ - ਡੱਫ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕੋੜੇ ਬੋਲ ਬੋਲਣਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਭੂਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੱਦ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭੂਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ - ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਣਾ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਹੈ। ਜੱਦ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਖਿਟ - ਪਿਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭੁੱਲਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਵੇਰ ਨੂੰ। ਬਸ, ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਾਸਤੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਉਸੀ ਧੁਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਅਭਿਆਸ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਜਾਣਾ ਹੈ ਘਰ, ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਹੈ ਜਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਹੈ। ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਕੁੱਝ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਥੋਂ ਦੀ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਜੋ ਰੋਗ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਆਟੋਮੈਟੀਕਲੀ ਠੰਡੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਜਿਹੀ ਖੁਰਾਕ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਘਰ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਹੁਣ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਬਾਦ ਫਿਰ ਮਿਲਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਸੁਣੋਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਗ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਾਰਗ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਪਰ ਨਾਲ ਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਜੋ ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਹਨ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਲ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਦੀ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉੱਚ ਬਣਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਉੱਚ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ। ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸੰਕਲਪ - ਵਿਕਲਪ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਣਗੇ। ਇਹ ਖਾਸੀ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਗਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਦਾ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ। ਸਾਨੂੰ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਦਿ ਕਰਮ ਭੋਗ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਰੱਥ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੀਲਿੰਗ ਆਏਗੀ ਕਿ ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਪਤਿਤ ਤਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਵੀ ਹਾਂ। ਦਾਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੈ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪੂਜਾ ਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਪਦ ਪਾਉਣ ਲਈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੋ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਵੀ ਹੈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸੰਕਰ ਨੂੰ, ਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸੰਕਰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਪਸਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਸਫੇਦ ਡਰੈਸ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ ਅਡਵਾਂਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਬਾਬਾ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਕੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾਂਗੇ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਜੱਦ ਤੁਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੱਦ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਲੜਾਈ ਲਗੇਗੀ। ਮਰੂਆ ਮੌਤ.....ਇਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੱਕਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਲਈ ਬਾਪ ਯਾਦ

ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹੋ, 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਓ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ ਦੈਵੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਛੱਡ ਦੇਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਭਰਾ - ਭਰਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਸਤਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸ੍ਵਰਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬੜਾ ਅਕੂਰੇਟ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ " ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ " ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤੱਦ ਤਾਂ ਕਿੱਚੜਾ ਨਿਕਲੇਗਾ।

ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਲਫ਼ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ - ਕੁਬਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਪਦ ਪਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਤਾਂ ਮਿਲੀ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਘਰ ਜਾਣਗੇ ਫਿਰ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਪੁਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਠਦਾ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਯਾਦ ਕਰੀਏ, ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਹੋ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਨੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੁੱਖ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਡਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ! ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਯੰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੀ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ, ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਬੱਚੇ ਖੁੱਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਸਹਿਜ ਹੈ। ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ 100 ਗੁਣਾ ਪਾਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਉੱਚ ਠੋਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਪਦ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੱਫ - ਡੱਫ ਗੱਲ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਹ ਆਸੂਰੀ ਅਵਗੁਣ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਕੱਲਯੁਗ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮ ਯੁੱਗ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਜੀਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਹੋਰ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਇਵੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣੋਗੇ ਇਸਲਈ ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਹਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ। ਪਾਠ ਆਤਮਾ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਉੱਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਹੋ। ਫ਼ੀਚਰ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹਨ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਪ ਉਥੇ ਹੀ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋ, ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਅਸੂਰ ਬਣ ਪਏ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਆਏ, ਆਪਣੇ ਅਵਗੁਣ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਆਏ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੇ ਹੁਣ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਓ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ, ਪੜ੍ਹੋ। ਚੰਗੇ ਨੰਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਨਾਮ ਵੀ ਬਾਲਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਵੇਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਿਕਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਓਗੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸ਼ੈਭਨਿੱਕ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਲ ਰਾਉਂਡਰ ਪਾਰੂ ਹੈ ਪਰ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੁੱਖ ਸਭ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇ ਨਸੀਬ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ, ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮੱਤ ਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ ਖੁੱਦ ਰਾਜਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮੱਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਕਦੀ ਕੋਈ ਨੇ ਨਾ ਤੇ ਸੁਣੀ ਨਾ ਵੇਖੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ

ਇਸ ਸ਼ੀਮਤ ਤੇ ਬੈਕੁੰਠ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰੀ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਰਦੇ ਤੇ ਗੁਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਦਰੀ ਲੋਕ ਜੱਦ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਕਰਾਈਸਟ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝ ਹੈ ਨਾ। ਕਰਾਈਸਟ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਕਰਾਈਸਟ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਸਭ ਪਾਦਰੀ ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਐਸੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਟਰਾਈ ਕਰਕੇ ਵੇਖੋ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦਿਨ, ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਰਾਤ - ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਬਾਕੀ ਜੋ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਆਕੇ ਇਹ ਮੰਤਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜੇ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਕੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਅਤੇ ਕਾਲੇਜ ਖੋਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਲਿੱਖ ਦੇ - ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਸਕੋਡ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਬੈਕੁੰਠ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਰਵੇ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ ਇਵੇਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਆਏ ਹਨ?

2. ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕਰਤੱਵ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ - ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵਾਰਥ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਤੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰੇ ਬਣ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਧਾਰੀ ਭਵ: ਜੇ ਸੇਵਾ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਡਿਸਟਰਬ ਕਰੇ ਉਹ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ, ਸਵਾਰਥ ਹੈ। ਨਿਮਿਤ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਵਾਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਦ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਣਾ ਭਾਵੇਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਸਵਾਰਥ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਡਿਸਟਰਬੰਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਸਵਾਰਥ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਤੇ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤਦ ਕਹਾਂਗੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਧਾਰੀ। ਸੇਵਾ ਖੂਬ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਰੋ ਪਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੋਝ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਦੀ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਨਾ ਕਰੇ ਇਹ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੁਭ ਵਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨੈਗਟਿਵ ਸੀਨ ਨੂੰ ਵੀ ਪੋਜੇਟਿਵ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦੇਵੋ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :-ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਅਪਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖੇ, ਨਿੰਦਕ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਮਿੱਤਰ ਬਣਾਓ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੱਕੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹੜੀ ਪੱਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਪ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਸਭ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੱਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਾ ਸਾਡਾ ਭਰਾ ਹੈ। ਭਰਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਭਰਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਪਿਆਰ ਰਹੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਖਿਆਲਾਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਮਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਾਂਗੇ ਸ਼ਿਵ। ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੇ ਆਕਾਸ਼ਵਾਣੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਆਕਾਸ਼ਵਾਣੀ ਕਿਸਦੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ। ਇਸ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਤੱਤਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਤੱਤਵ ਨਾਲ ਵਾਣੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਇਥੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਉਥੇ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਬੜੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਰਸਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਯੱਗ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਦਾ ਯੱਗ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੀਂਹ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਕਿਤੇ ਫੈਮਨ (ਸੂਖਾ) ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਯੱਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਯੱਗ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਆਫ਼ਤਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਮਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿ ਬਰਸਾਤ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਯੱਗ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਇੱਕਦਮ ਮੁਸਲਾਧਾਰ ਬਰਸਾਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਯੱਗ ਕਰਨਗੇ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੀ ਜਾਨਣ।

ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗਾਲੀ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ? ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗਲਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੇ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਡਿੱਗ ਪਏ ਹਾਂ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਸਾਡੀ ਜੇ ਕਰੇ ਮਿੱਤਰ ਸਾਡਾ ਸੇ। ਹੁਣ ਸਭਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਗਲਾਨੀ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਮਿੱਤਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਂਵੇ ਤਾਂ ਗਲਾਨੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਭਤੋਂ ਨੇੜੇ ਵਾਲੇ ਮਿੱਤਰ ਹਨ ਬੱਚੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਨਿੰਦਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਪਕਾਰੀ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਅਰਥ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਯਦਾ - ਯਦਾਹੀ... ਭਾਰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਖੇਲ੍ਹ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ! ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਅਥਵਾ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਵਤਾਰ ਇੱਕ ਹੈ। ਅਵਤਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਠੀਕਰ - ਭੀਤਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਉਲੂਮਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਸ਼ਲੋਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੱਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਬੱਚਾ ਅੱਖਰ ਨਿਕਲੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਮਰਤਬੇ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਕੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਗਮ-ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਭ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਹਤਰ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਫਲਾਣੇ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਗ਼ਰੀਬ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਲਗਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਬਹੁਤ ਗਲਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਦੇ ਗਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗਲਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਵੱਡਾ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਗਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿੰਨਾ ਅਟਪਟਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ। ਉਹ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਵੀ ਯਥਾਰਥ ਯਾਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਯਾਦ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ

ਆਉਣਾ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ - ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ। ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਦੁੱਖ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਦਿ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਵੀ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ, ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਕਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਲਵੇ। ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਜਤਿਲਕ ਦੇਵੇ। ਯੁਕਤੀ ਦਸਦਾ ਹਾਂ - ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚੱਲਣਾ। ਟੀਚਰ ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਸੀਰਵਾਦ ਕਰੇ। ਜੇ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਦੌੜਨਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ, ਜਿੰਨੀ ਦੌੜ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ ਉਹ ਲਗਾਏ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੀ ਦੌੜੀ ਹੈ।

ਇੱਕ - ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਇੰਡੀਪੈਂਡੈਂਟ ਹੈ। ਭਰਾ - ਭੈਣ ਦਾ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਛੁੱਡਾ ਦਿੱਤਾ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਫੇਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਛੂਟਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅੰਗ ਸਭ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਤ ਮਾਰੀ, ਘਸੁੰਨ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅੰਗ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਅੰਗ - ਅੰਗ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਗ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਅੰਗ - ਅੰਗ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅੰਗ ਕਿਹੜਾ ਹੈ? ਅੱਖਾਂ। ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਹੱਥ ਚਲਾਉਣ ਲਗ ਜਾਂਦੇ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਹਨ ਅੱਖਾਂ। ਤਾਂ ਸੂਰਦਾਸ ਦੀ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਰੱਥ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ ਨਹੀਂ ਫੜ੍ਹਦਾ। ਮੈਂ ਤੇ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹਾਂ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਰਚੇਤਾ ਹੈ ਬਾਪ, ਬੀਜ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਾਂ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਸੈਸੀਬੂਲ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਤਾਂ ਝਟ ਪੁੱਛੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ - ਅਲ੍ਹਾ ਸਾਈਂ ਹੋ? ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਸੈਸੀਬੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਲ੍ਹਾ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਖੁੱਦ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਲ੍ਹਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓਮਨੀ ਪ੍ਰੇਜੇਂਟ। ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣ। ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਜੇਯੰਤੀ ਸੋ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਜੇਯੰਤੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ - ਸੁਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਕੁਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ, ਸੋ ਦੁਸ਼ਹਿਰਾ ਜੇਯੰਤੀ। ਸ਼ਿਵਜੇਯੰਤੀ ਸੋ ਦੀਪਮਾਲਾ ਜੇਯੰਤੀ, ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਸੋ ਸੂਰਗ ਜੇਯੰਤੀ। ਸਭ ਜੇਯੰਤੀਆਂ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਸੋ ਸ਼ਿਵਾਲਿਯ ਜੇਯੰਤੀ, ਵੇਸ਼ਲਿਆ ਮਰੰਤੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਸੋ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਜੇਯੰਤੀ। ਚਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਜਾਗਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਗਿਆਨ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੋਏ ਪਏ ਹਨ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸੀੜੀ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸਭਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸੂਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਦਾ ਰਾਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਨਿੰਦਾ ਸਾਡੀ ਜੋ ਕਰੇ ਮਿੱਤਰ ਸਾਡਾ ਸੋਈ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਸਦਗਤੀ ਅਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਾਂਗੇ, ਜਿਤਨੀ ਚਾਹੀਏ ਉਤਨੀ ਗਲੀ ਦੇ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਅਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਨਹੀਂ ਚਾਹੇਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਡਰਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬੀ. ਕੇ. ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਸਗਦਤੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਤਾਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਬੱਚੇ ਭੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਭ ਸਾਡੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਮਿੱਤਰ ਬੱਚੇ ਹੀ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਚੁੰਮਦੇ ਹਨ, ਮੱਥੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਹ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਪਾਰ੍ਹ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਗ ਤਾਂ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕਣ। ਸਭ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸੂਰਗ ਵੇਖਣਗੇ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਾਪ ਖੂਬ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਹੁਤ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਰਾਜ ਵੀ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਂਰਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਝਟ ਗੁਸਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਚਿੱਠੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇ। ਅਜਿਹੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦੇਣ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਹੀ ਕੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਭੁੱਲ ਹੋਈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਤਨੀ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਫੇਰ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਹਰਦੱਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਫਲਾਣੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਯਾਦ ਸੱਚੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਝੂਠ ਚੱਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਅੰਦਰ ਦਿਲ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੇਇੰਟਸ ਤਾਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਬਾਬਾ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਹਾਲੇ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਮੈਸੂਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਵੀ ਰਵਨ ਆਦਿ

ਬਣਾ ਕੇ ਦੁਸ਼ਹਿਰਾ ਬਹੁਤ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਦੀ ਸੀਤਾ ਚੇਰੀ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਉਹ ਤਾਂ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਠਹਿਰਿਆ, ਉਸਦੀ ਚੇਰੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਝੂਠ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯਦਾ ਯਦਾਹਿ ...। ਮੈਂ ਆਕਰ ਸੱਚਖੰਡ, ਸੱਚਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸੱਚਖੰਡ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ, ਝੂਠਖੰਡ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਝੂਠਖੰਡ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਗੁਪਤ ਵਾ ਅਟਪਟੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਸੈਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਰੇਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚਲਕੇ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਆਪੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਨੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰਾਜਤਿਲਕ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਨਿੰਦਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਿੱਤਰ ਸਮਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਰਾਇਲ ਅਤੇ ਸਿੰਪਲ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਬੈਲੈਂਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਧਾਰਨ ਰਹੇ, ਨਾ ਬਹੁਤਾ ਉੱਚਾ ਨਾ ਬਹੁਤਾ ਨੀਚਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਦਾ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਬਹੁਤ ਰੀਅਲ ਹੋਵੇ। ਵਿੱਚ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਸਾਧਨ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਸਾਧਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾ ਕਰੇ। ਇੰਜ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਕਿ ਇਥੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਠਾਠ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਤਨਾ ਸਿੰਪਲ ਉਤਨਾ ਰਾਇਲ - ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਹੋਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - "ਜੇ ਕਰਮ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਸਾਨੂੰ ਵੇਖ ਦੂਸਰੇ ਕਰਨਗੇ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸੱਚਾ ਬਣੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਸਨੇ ਆਲਰਾਉਂਡ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੇ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਚ ਪਦ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਬੋਲੋ ਜਿੰਨੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਤਨੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸੂਰਗ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੇਖ ਕਿਵੇਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ - ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹਾਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਗੁਲਗੁਲ ਫੁੱਲ ਬਣਾਕੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। 'ਯੋਗ' ਅੱਖਰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਗੁਰੂ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਖੰਡ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਸਭ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸੱਚਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਝੂਠ ਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਭ ਛਡਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜਾਣਗੇ ਪਰੰਤੂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਵੀ ਵਿਕਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਫੇਰ ਪਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲੇਗਾ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਨਾ ਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸਤਿਯੁਗ ਜਾਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਯੁਗ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਆਉਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਇਹ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ... ਤਾਂ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਣਗੇ। ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਪਰਾਏ ਬੱਚੇ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣਾ ਵੀ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ।

ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੋ, ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ। ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਤਿਤ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸੁਖਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਮਾਨਾ ਬਾਬਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲ੍ਹਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਕਿਵੇਂ ਰਚਦੇ ਹਨ? ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਟੀ ਹਨ ਨਾ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਫੇਰ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਖੇਲਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵਤਾ ਕਸ਼ਤਰੀਏ... ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਚੋਟੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਹੀ ਸਰਵੋਤਮ ਕੁਲ ਹੈ, ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸੂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣੋ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕੌਣ ਰਚੇਗਾ? ਬਾਪ ਹੀ ਰਚੇਗਾ। ਇਹ ਭੁੱਲੇ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਤੇ ਧੰਦਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਤਨਾ ਇੰਟਰਫੇਅਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਿਚੜਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਬਿਨਾਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਠ ਯੋਗੀਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਸਨਿਆਸੀ

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਤੱਤਵ ਤਾਂ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਲੰਬਾ - ਚੌੜਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਆਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਟਾਰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੰਨੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਆਸਮਾਨ ਤੋਂ ਪਾਰ, ਜਿੱਥੇ ਸੂਰਜ ਚੰਦਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਰਾਕੇਟ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਪਰੰਤੂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕੁਦਰਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਦ ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ। ਉਹ ਲੋਕ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੜੀ ਪ੍ਰਲਯ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅੰਗੂਠਾ ਚੁਸਦਾ ਹੋਇਆ ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇੰਨੇ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਕਾਇਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਪ੍ਰਲਯ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਮੁੱਖ ਤਿੰਨ ਧਰਮ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਸਪੀਸਿਅਸ (ਸੂਭ) ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਕਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਅੱਜ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਕਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਜਿਸ ਧਰਮ ਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਧਰਮ ਦੀ ਹੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਫੇਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣਗੇ! ਮੇਸੂ ਬਿਲਵਰਡ ਬਾਪ ਹਨ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਦੁੱਖਹਰਤਾ ਸੁੱਖਕਰਤਾ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ! ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੋਡ ਇਜ਼ ਵੰਨ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ, ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਤਾਰੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰੂਦਰ ਮਾਲਾ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸੂਤਰ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਰਾ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂਨੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫ਼ਲ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫ਼ਲ ਭਗਵਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਫ਼ਲ ਦੇਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਫ਼ਲ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫ਼ਲ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ੍ਰੰਗ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫ਼ਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ - ਉਹ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ। ਸੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਆਤਮਾਏ ਬਾਪ ਨੂੰ ਉਪਰ ਵੇਖ ਬੁਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਬੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਾ ਘੱਟਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਵਧਦੀ, ਨਾ ਕਦੇ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਖੇਲੁ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਖੇਲੁ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਆਸਤਿਕ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਆਸਤਿਕ - ਨਾਸਤਿਕ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਬਾਪ ਹੀ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਸਤਿਕ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਆਦਿ - ਮੱਧ- ਅੰਤ ਨੂੰ, ਨਾ ਡਿਊਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਆਸਤਿਕ ਬਣੋ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਖੇਲੁ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਗੱਲ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ ਦੂਸਰੇ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਟਿਕ - ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋਇਆ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਈਸਕੋਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਘੰਟੇ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਉਹ ਹੀ ਬਾਈਸਕੋਪ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਤੇੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੇਖਣਗੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਰੂਬਰੂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਲਗ ਰਹੇ ਬਹੁਕਲ....ਅਲਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਵੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਲਰਾਉਂਡ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ। ਸਭਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਭਗਤੀ ਜਿਸਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਤਿੱਖੇ ਜਾਣਗੇ, ਪਦ ਵੀ ਉੱਚ ਪਾਉਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ। ਫੇਰ 5 ਤਤਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ, ਵਿਅਭਚਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਫੇਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦੇ ਅਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਫੇਰ ਵੀ ਇਥੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਪਛਚਾਤਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਹੀ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਅਤੇ ਅਭੁੱਲ ਦਾ ਖੇਲੁ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਅਡੋਪਟਿਡ ਬੱਚੇ ਬਣੋ ਹੋ।

ਸਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਪਰਮਧਾਮ। ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸੰਗਤ ਲੈ ਆਉਣਗੇ। ਹਥੇਲੀ ਤੋਂ ਬਹਿਸ਼ਤ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣੇ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਰੱਬ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਰੱਬ? ਕਿਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਦਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਅਰੇ! ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ! ਝਾੜ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕਦਮ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਜਦੋਂਕਿ ਝਾੜ ਸਾਰਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਜੇ ਆਕੇ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਛੁਡਾਇਆ। 60 ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਦ ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਮਤ ਤੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਲਿਖਦੇ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਕਰਮਕਾਂਡ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਬੇਲੇ, ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਬੱਚੇ, ਹੀਅਰ ਨੇ ਇਵਲ, ਸੀ ਨੇ ਇਵਲ...ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਿੰਪਲ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਅਲ੍ਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੀ ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੀ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰਚੈਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਸਮਝ ਆਸਤਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਹੱਦ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਸੂਖਮ ਵਤਨਵਾਸੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਿਚੜਾ ਭਰਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਕੱਢ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਤਮਿਕ ਮੁਸਕਾਨ ਦੁਆਰਾ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ। ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਿਕ ਮੁਸਕਾਨ। ਜੇਰ- ਜੇਰ ਨਾਲ ਹੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਮੁਸਕੁਰਾਉਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਗਾਲਾਂ ਵੀ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨਾ ਆਵੇ, ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਬੋਲਿਆ ਮੈਂ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਬੋਲਿਆ। ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂ ਸੋਚਿਆ, ਸ਼ਕਲ ਤੇ ਅਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਆਈ ਤਾਂ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਗੁਬਾਰੇ ਵਿਚੋਂ ਗੈਸ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲੱਛਣ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਇੰਵੇਂ ਗੈਸ ਦੇ ਗੁਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ਼ੀਤਲ ਕਾਯਾ ਵਾਲੇ ਯੋਗੀ ਖੁੱਦ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ, ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਸਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹਲਕੇਪਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਛੀ - ਛੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਚਲਣ ਤੋਂ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ। ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਉਹ ਫੁੱਲ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਣਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖ਼ਿਆਲ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਏ ਸੀ। ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੁਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਥੇ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣਗੇ। ਕੋਈ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੰਨੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ, ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂਗੇ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਚਿੰਤਨ ਹੀ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੇ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਲੋਕ ਕਦੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖ਼ਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਉਤਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਯਥਾਯੋਗ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਆਏ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹਾਲੇ ਇਹ ਸਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਿਗਰ ਅਸੀਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਇੰਨੇ - ਇੰਨੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ, ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਖ਼ਿਆਲ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਏ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਕੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਹੋ ਸਕੋਗੇ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਭਗਤੀ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਟਪਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਿਗਰ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਜਾਂ ਆਕਾਸ਼ਵਾਣੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਖ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਰਥ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਧੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਰਥ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਦੇ ਸੀ ਕਲਯੁਗ ਹਾਲੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਰ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੋਏ ਪਏ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਗਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਨੂੰ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਖ਼ਿਆਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ, ਉੱਚ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਈਏ? ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਕੇ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਫੇਰ ਉੱਚ ਰੁੱਤਬਾ ਪਾਈਏ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਿੱਪਲ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਇੰਨੀ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਾਵਨ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸਨਿਆਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤੇ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹੈ ਨਾ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਤਿਯੁਗ ਵਰਗਾ ਪਾਵਨ ਕੋਈ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਘੁੰਮਦੇ -

ਫਿਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚਿੰਤਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਗਿਆਨ ਟਪਕਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਦੀਆਂ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਐਵਰ ਸਾਗਰ ਹੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਏਵਰ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਦੀਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨਦੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਆਦਿ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹਾਲੇ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਥੋਂ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਮੱਥੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ, ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ...ਮੁੱਖ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਜੜ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਦੇ ਹੱਥ ਸਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਬਜੈਕਟ ਵੀ ਬੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਬਜੈਕਟ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਚਲਦਾ ਰਹੇ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ ਬਾਕੀ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣ। ਧੰਦੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਪਣੇ ਧੰਦੇ ਦੀ ਖਿਆਲਾਤ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਰਹੇਗਾ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਗਾ ਰਹੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਕੱਲ ਇੱਕ ਨਿਮੰਤਰਨ ਪੱਤਰ ਆਇਆ ਸੀ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਯੋਗ ਕਾਨਫਰੈਂਸ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਡਾ ਤੇ ਇਹ ਹੈ ਹਠਯੋਗ। ਇਸਦੀ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕੀ ਹੈ? ਇਸ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਹ ਰਚੈਤਾ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਇਹ ਹੈ ਸਦਾ ਮੰਤਰ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜੇ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਇਸਦੀ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਹਠਯੋਗ ਨਾਲ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਅਜਿਹਾ ਰਿਸਪੌਂਡ ਨਟਸੈਲ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਨਿਮੰਤਰਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਕਾਨਫਰੈਂਸ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾਵਾ ਆਵੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲਣ - ਤੁਹਾਡਾ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਬੋਲੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਪਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂ? ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਬੋਲੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਅਜਿਹੀ ਲਿਖਤ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਛਪਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦੇਵੋ। ਫੇਰ ਜਿਥੇ - ਜਿਥੇ ਕਾਨਫਰੈਂਸ ਆਦਿ ਹੋਵੇ ਉਥੇ ਭੇਜ ਦੇਵੋ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਕਾਇਦੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਦ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇੰਨੇ - ਇੰਨੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਫਸਟਕਲਾਸ ਲਿਖਤ ਬਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ, ਸਾਡੀ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਇਹ ਹੈ। ਇੰਜ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਟੈਮਪਟੇਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਠਯੋਗ ਜਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਥ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਥ ਦਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਜਾਰੀ ਹਨ ਅਥਾਰਟੀ ਤਾਂ ਪੁਜਿਯ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਤਾਂ ਇਹ ਕਲੀਅਰ ਕਰਕੇ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਬੀ. ਕੇ. ਦਾ ਨਾਮ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਯੋਗ ਤਾਂ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਹੈ ਹਠਯੋਗ, ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਸਹਿਜਯੋਗ। ਉਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਸਿਖਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਰਾਜਯੋਗ ਇੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਮਤ ਤੇ। ਉਥੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਤ ਦੀ ਵੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਦੇਵਤਾਏਂ ਅਰਥਾਤ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਅਸੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਫੇਰ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲਏ? ਸੀਤੀ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੀਤੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਸੀਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਦੀ ਬੈਸਟ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕੀ ਦੀ ਬੈਸਟ ਕਿਹੜੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਡਬਲ ਕ੍ਰਾਉਣ (ਤਾਜਧਾਰੀ) ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕੋਈ ਕੀ ਬਣਦੇ, ਕੋਈ ਕੀ! ਵੰਡਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਰਾਜਾ ਵੀ ਬਣਦੇ ਅਤੇ ਰੰਕ ਵੀ ਬਣਦੇ। ਬਾਕੀ ਉਥੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਕਈ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਫੈਮਨ, ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਅਨਾਜ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਫਲੱਡ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਲਖਪਤੀ, ਕਰੋੜਪਤੀ ਹਨ, ਜਨਮ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਧੱਕਾ ਖਾਇਆ, ਮੱਛਰ ਨੇ ਕੱਟਿਆ, ਇਹ ਸਭ ਦੁੱਖ ਹਨ ਨਾ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਰੈਰਵ ਨਰਕ। ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਫਲਾਣਾ ਸ੍ਵਰਗ ਸਿਧਾਰਾ। ਅਰੇ, ਸ੍ਵਰਗ ਤਾਂ ਅਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕੋਈ ਸ੍ਵਰਗ ਗਿਆ ਕਿਵੇਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਨੇ ਐਸੇ (ਨਿਬੰਧ) ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਲਿਖਣਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਧਾਰਨਾ ਹੋਏਗੀ ਤਾਂ ਲਿਖਣਗੇ ਵੀ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪੇਆਇੰਟਸ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸਾਡੇ ਕੁੱਲ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਟਣਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਰਹੋ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੀ - ਛੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਘਰ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਓ। ਬਹੁਤ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਪੁੱਛਣਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਲੋਕ ਚੋਰਾਂ ਨੂੰ ਫੜਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਕੇਸ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਫੇਰ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦਾ ਪਦ ਪਾਂ ਲੈਣਗੇ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਹਿਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਨਾਪਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਯੋਗ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ - ਅਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਲੀਲਾ... ਮਹਿਮਾ ਕਰਕੇ ਮਰਣਗੇ ਪਰ ਪਾ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਉਲਟੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਚਾਹਣ ਜਾਂ ਨਾ ਚਾਹਣ, ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਆਵੇਗਾ ਜਦ ਦੁਨੀਆਂ ਬਹੁਤ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹਾ ਖਿਆਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ। ਫੇਰ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ? ਧਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕਿਉਂ ਆਏ? ਪੈਸਾ ਵੇਖਿਆ। ਪੈਸੇ ਬਹੁਤ ਸਨ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪੈਸੇ ਲੈਕੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਗਏ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੈਸਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਹੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਟਪਕਦਾ ਰਹੇ। ਇਹ ਦੀ ਬੈਸਟ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਡਬਲ ਕ੍ਰਾਉਣ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਲਟੇ ਕੰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਡਾਇਮੰਡ ਬਣ ਡਾਇਮੰਡ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਬੇਦਾਗ ਡਾਇਮੰਡ ਭਵ:
ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਕਿ ਡਾਇਮੰਡ ਬਣ ਡਾਇਮੰਡ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਕਾਲਾ ਕੋਇਲਾ, ਇੱਕਦਮ ਤਮੇਗੁਣੀ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੈਣ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਕਾਲਾਪਣਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਰਾਤ ਤੱਕ ਜਿੰਨਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਸੰਪਰਕ - ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਓ ਸਿਰਫ਼ ਡਾਇਮੰਡ ਬਣ ਡਾਇਮੰਡ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਘਨ ਅਥਵਾ ਸਵਭਾਵ ਦੇ ਵਸ਼ ਡਾਇਮੰਡ ਤੇ ਦਾਗ ਨਾ ਲਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਘਨ ਆਉਣ ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬਣੋ ਜੋ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਨਾ ਪਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਮਨਮਤ ਤੋਂ ਸਦਾ ਖਾਲੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹਨ।

*****

“ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਕਲਪ” - “ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੋ”

ਅੱਜ ਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹਨ। ਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਹਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਚਾਰਟ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਧਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਤਾ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੇ ਹੋ? ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਹੋ? ਯਾਦ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਹੋ? ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੇ ਹੋ? ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੇ ਹੋ? ਰੂਹਾਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੇ ਹੋ? ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੇ ਹੋ? ਕਮਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਗ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ, ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੇ ਹੋ? ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੇ ਹੋ? ਇਹ ਚਾਰਟ ਹਰ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ।

ਵਿਧਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਵਕਤ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਵਿਧਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਫ਼ਰਾਖ ਦਿਲ। ਸਾਗਰ ਵਾਂਗੂੰ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ। ਵਿਧਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਲੈਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ, ਸਹਿਯੋਗ ਦਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਪਦਮਗੁਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਲੈਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕੱਪੜਾ ਦਿੰਦਾ ਵੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਐਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲੈਣਾ, ਦੇਣਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਮਹਾਨ ਦਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਧਾਤਾ। ਸਦਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਦਾ ਨਿਸਵਾਰਥੀ ਹੋਣਗੇ। ਸਵੈ ਸਵਾਰਥ ਤੋਂ ਸਦਾ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸੂਝ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਣਗੇ। ਵਿਧਾਤਾ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਸੂਝ ਦੇ ਰਿਗਾਰਡ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਧਾਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਸੂਝ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਦਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਹਾਨ ਹੋਣਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਵਿਧਾਤਾ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬਣੇ ਹੋ? ਵਿਧਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜਵੰਸ਼ੀ। ਵਿਧਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪਾਲਣਹਾਰ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਦਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਵਿਧਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਹੋ?

ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮੀਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਲੈਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਵਿਧਾਤਾ ਕਦੋਂ ਬਣੇਗੇ? ਹੁਣ ਦੇਣਾ ਹੀ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਵਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣੋ। ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਸੂਝ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੋਗੇ? ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਨਾਮ ਚਾਹੀਦਾ, ਮਾਨ ਚਾਹੀਦਾ, ਰਿਗਾਰਡ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਨੇਹ ਚਾਹੀਦਾ, ਸ਼ਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਵਾਰਥੀ ਅਰਥਾਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਰਥ ਇਹ ਇੱਛਾਵਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਦਿਆ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਦੋਂ ਕਰੋਗੇ? ਇਹ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਚੰਗਾ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਇੱਛਾ ਵੀ ਰਾਇਲ ਭਿਖਾਰੀਪਨ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਚਾਹੀਏ - ਚਾਹੀਏ ਦਾ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਗਾਉਂਦੇ। ਮਿਲ ਗਿਆ, ਬਣ ਗਿਆ ਇਹ ਹੀ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਖੁੱਦ ਦੀ ਪਰਛਾਈ ਸਮਾਨ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਪਾਉਣਾ ਸੀ ਉਹ ਪਾ ਲਿਆ ਫਿਰ ਇਹ ਹੱਦ ਦਾ ਨਾਮ, ਮਾਨ, ਸ਼ਾਨ ਪਾਉਣਾ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੀਤ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੋ। ਜਦੋਂ ਪੰਜ ਤੱਤਵ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦਾਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਜੀਤ ਮਾਯਾਜੀਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੀਵਾ। ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਵਿਆਂ ਦੀ ਕਿ ਲੋੜ ਹੈ? ਚਾਹੀਏ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਚਾਹੀਦਾ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿੰਦੇ ਜਾਵੇ। ਮਾਨ ਦੇਵੇ, ਲਵੇ ਨਹੀਂ। ਰਿਗਾਰਡ ਦੇ, ਰਿਗਾਰਡ ਲੈ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੇਣਾ ਹੀ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਰਿਵਾਜ ਚਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਉਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ, ਸੰਪਤੀ ਦੇਵਾ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੇਵਾ ਕਹਿ ਕੇ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਇਹ ਚਾਰਟ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲੇਵਤਾ (ਲੈਣ ਵਾਲੇ) ਕਿੰਨੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਕ ਆਸ਼ਾਵਾਂ, ਇੱਛਾਵਾਂ ਤਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਹੁਣ ਅਲੇਕਿਕ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਈਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਲੇਕਿਨ ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਚਾਹਨਾ ਵਾਲਾ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੰਗਣ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹੋ ਮੈਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ

ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਰੀਗਾਰਡ ਦਵਾਓ। ਮੰਗਣ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਇਹ ਰਸਤਾ ਹੀ ਗਲਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੰਜਿਲ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੇ। ਤਾਂ ਖੁੱਦ ਹੀ ਸਭ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣ ਆਉਣਗੇ। ਸ਼ਾਨ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਮੇਰਾ - ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਸਭ ਤੇਰਾ - ਤੇਰਾ। ਤੁਸੀਂ ਤੇਰਾ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕਹਿਣਗੇ ਤੇਰਾ - ਤੇਰਾ। ਮੇਰਾ - ਮੇਰਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਜੋ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਗਵਾ ਦੇਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਸ੍ਰਵ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇਰਾ - ਤੇਰਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਗੁਬੰਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਗੁਬੰਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਉਹੀ ਮੇਰਾ ਦੀ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹੋ!

ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹੋਗੇ ਮੇਰਾ, ਉਹ ਵੀ ਕਹੇਗਾ ਮੇਰਾ ਇਸ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ (ਮਤਲਬ ਨਾਲ ਨਹੀਂ) ਤੇਰਾ ਕਹਾਂਗੇ ਉਤਨਾ ਹੀ ਮਨ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਾਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇਰਾ ਕਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ - ਮੇਰੇ ਦੀ ਹੱਦ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਲੇਵਤਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਸਾਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਕਲਪ ਕਰੋ ਕਿ ਸਦਾ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਮਝਾ।

ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਜ਼ੋਨ ਆਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਹਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਮਹਾਨ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਣਨਾ। ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਰਾਸ਼ਟਰ। ਦੇਸ਼ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਅਰਥਾਤ ਮਾਹਦਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ।

ਦੂਸਰੇ ਯੂ.ਪੀ. ਦੀ. ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਗੰਗਾ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੋ, ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਯੂ. ਪੀ. ਵਾਲੇ ਵੀ ਪਾਵਨਤਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਹਨ। ਸਦਾ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਾਵਨਤਾ ਦੀ ਅੰਜਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਹਨ। ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਮਹਾਨ ਹੋਏ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਸ੍ਰਵ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਤਾਂ ਹੈਂ ਹੀ ਡਬਲ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਇੱਕ ਯਾਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾ, ਦੂਸਰਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਮਿਜ਼ੇਰਟੀ ਇਸ ਡਬਲ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਡਬਲ ਨਸ਼ਾ ਹੀ ਅਨੇਕ ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚੇ ਵੀ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਚੰਗਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਗੀਤ ਸਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗਮ ਹੈ। ਗੰਗਾ, ਜਮੁਨਾ, ਸਰਸਵਤੀ ਤਿੰਨੋਂ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਸੱਚਾ ਅਲ੍ਹਾ ਦਾ ਆਬਾਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸਥਾਨ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਮਧੁਬਨ ਹੈ ਨਾ। ਇਸੇ ਅਲ੍ਹਾ ਦੇ ਆਬਾਦ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਥਾਨ ਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗਮ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸਾਰੇ ਸਦਾ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ, ਸਦਾ ਸ੍ਰਵ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਤੇਰਾ - ਤੇਰਾ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਤੇਰਾ - ਤੇਰਾ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਤਾ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਟੀਚਰਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ:- ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖੁੱਦ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਭਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਅਰਥਾਤ ਪਹਿਲੋਂ ਖੁੱਦ ਸੁਣਦੇ, ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ ਨਾ। ਸੁਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸੁਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਡਬਲ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣਾ ਅਰਥਾਤ ਸਹਿਜ ਮਾਯਾਜੀਤ ਬਣਨਾ। ਬਿਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਉਦੋਂ ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਸੇਵਾਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਫੁਰਸਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਦ ਫੁਰਸਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕਿਵੇਂ ਆਵੇਗੀ। ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਬਣਨਾ ਅਰਥਾਤ ਸਹਿਜ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨਾ। ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਹਿਜ ਵਿਜੇਈ ਹਨ। ਤਾਂ ਵਿਜੇਈ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਤਾਜਾ ਮੇਵਾ ਖਾਣ ਵਾਲੇ। ਤਾਜਾ ਫਲ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੈਲਦੀ ਹੋਣਗੇ। ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਜਾ ਫਲ ਤਾਜ਼ੀ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਖਾਓ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਮਾਨਾ ਵਿਟਾਮਿਨ ਮਿਲਣਾ। ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਹੋ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਸੇਵਾ ਦਾ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰਨਾ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਈ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ - ਸੇਵਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਹੋਵੇ ਸੇਵਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇੰਜ ਨਹੀਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਨਹੀਂ। ਬੀਮਾਰ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੇਵਾਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਬੰਧ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਗੀ ਤਪਸਵੀ ਤਾਂ ਬਣੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਤਪਸਿਆ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਹਨ।

2..ਸਾਰੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਸਮਝ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਮੈਂ-ਪਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਿਮਿਤ ਹਾਂ। ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸਦਾ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਰਹੇਗੇ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਸਦਾ ਪਿਆਰੇ ਬਣਨ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਇਸ ਨਾਲ ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵੀ ਸਹਿਜ। ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ। ਕਦੇ ਮੈਂ-ਪਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਖੁੱਦ ਵੀ ਕਦੇ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ, ਕਦੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਕਦੇ ਚਲਦੀ ਕਲਾ। ਬਦਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਣਗੇ। ਸਦਾ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਸਦਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਿਮੰਤ ਅਤੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਨਾਲ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਉਡਣ ਵਾਲੇ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਦੋ ਖੰਭ ਹਨ - ਹਿਮੰਤ ਅਤੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹਿਮੰਤ ਅਤੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਉੱਥੇ ਥਕਾਵਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਕਦੇ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਆਪੇ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰਵ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਕਾਮਯੋਗ ਹਨ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੁੰਨ ਅਵਸਥਾ ਅਰਥਾਤ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਹੁਣ ਵੇਲਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਵਲਾਇਜ਼ਡ ਬਣਨਾ, ਇਹ ਹੀ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਚਲਾਇਮਾਨੀ ਨਾ ਆਵੇ ਤਦ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਵਲਾਇਜ਼ਡ ਬਣੇ। ਜਦ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਚੱਖੇ ... ਅਰਥਾਤ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ। ਹੁਣ ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਮੇਰੀ ਟ੍ਰਿੱਤੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ? ਕੋਈ ਵੀ ਭੁੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ? ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਰ - ਬਾਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ, ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਨਵਾਂ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਨਵਾਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਮਿਸਾਲ ਦੇਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਭੂੰ - ਭੂੰ ਕਰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਗਿਆਨਵਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਿਸਤਾਨ ਨਿਵਿਕਾਰੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਣ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣਾ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਏ....ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੇ? ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪਰਚਾ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਰਚਾ ਦੇ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸਮਝ ਜਾਣ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਕੱਲਯੁਗੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਅਪਰੰਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗੀ ਪਾਵਨ ਮਹਾਨ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹਾਂ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਅਦੈਤ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਲੋਕ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਅਦੈਤ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਅਦੈਤ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਅਦੈਤ ਨਾਲੇਜ਼ ਲਿਖਣਾ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਕੇ ਦੱਸਣਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਲਿਖਤ ਛਪੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਜੋ ਝਟ ਸਮਝ ਜਾਣ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਹੈ? ਕੱਲਯੁਗੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢ ਸਤਿਯੁਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਇਹ ਐਸੇ (ਨਿਬੰਧ) ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਲਿਖਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਐਸੀ ਤੁਹਾਡੀ ਲਿਖਤ ਰੱਖੀ ਹੋ, ਝਟ ਉਹ ਨਿਕਾਲੇ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੱਲਯੁਗੀ ਪਤਿਤ, ਦੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਇੱਕ ਅੱਛਾ ਪਰਚਾ ਬਣਾਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਵੀ ਛਪਾਇਆ ਸੀ - ਸਤਿਯੁਗੀ ਹੋ ਜਾਂ ਕੱਲਯੁਗੀ? ਪਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੱਥਰ ਸਮਝ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਨ ਗਿਆਨ ਰਤਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਤਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਇੰਨੇ ਬੋਲੇ ਜੋ ਸਮਝਣ ਇਥੇ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲਿਸਟ ਹੋ, ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 101 ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣ। ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਲਿਖੇ, ਸਾਰੀ ਲਿਸਟ ਨਿਕਾਲੇ। ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ਼ ਫੇਰ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ, ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਉਹ ਰਾਜ ਅਥਵਾ ਸੁੱਖਧਾਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਝਟ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹ ਸ੍ਰਰਗ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ, ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹਨ। ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ, ਸਾਂਇੰਸ ਦਾ ਘਮੰਡ, ਮੋਟਰਾਂ, ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸ਼ੈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਾਇਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਬਾਪ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਆਪਣਾ ਭੁਭਕਾ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕਿਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ ਹਨ। ਕੱਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ੇਸ਼ਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਿਵਲਾਇਜ਼ੇਸ਼ਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਾਰੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਨਿਵਿਕਾਰੀ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਾਥੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਫਲਾਣੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਰੀਏ - ਕੁਝ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ

ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਕਤ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਵਲਾਇਜ਼ਡ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜਰਾ ਵੀ ਚਲਾਇਮਾਨੀ ਨਾ ਆਵੇ, ਬਹੁਤ ਮੇਹਨਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਖਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਧੋਖਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਵਲਾਇਜ਼ਡ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏਗਾ। ਖੂਬ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ - ਕਿਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਧੋਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਿਆਂ ਹਨ? ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਚੱਖੇ ... ਅਰਥਾਤ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ, ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਜਕੱਲ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਵਿਕਾਰੀ ਜਮਾਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਨ੍ਹੇ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਹਨ, ਸਮਝੇ ਕਵੀਨ ਹੈ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਤੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਡਾ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਖੁੱਦ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਤਦ ਦੂਸਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਤਾਕਤ ਭਰੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਸਿਵਲ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ - ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਫ੍ਰੀਡਮ ਕਿਵੇਂ ਰਹੀ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੇਹਨਤ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਭੁੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਉਸ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਭੁੱਲ ਹੋਈ, ਫੈਰਨ ਨੇਟ ਕਰੇ। 10 - 20 ਭੁੱਲਾਂ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਭੁੱਲ ਬਣੇ। ਪਰੰਤੂ ਸੱਚ ਕੋਈ ਦਸਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹਨ। ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਪ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕਈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭੁੱਲ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਦਰ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਕੋਈ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ, ਕੋਈ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਬਦਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਹਨ ਅੱਖਾਂ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਆਈ ਸੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਸਰਾ ਕਿਹੜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵੇਗੇ, ਕਿਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਓਗੇ? ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਸੁੰਨ ਦੇ ਸੁੰਨ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸੁੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਤਾ ਚਲਦਾ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਸ, ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਵਾਂਗੇ। ਸੁੰਨ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਣੇ ਵਕਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ, ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਣ ਉਡਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਰਹੇ। ਪਰਹੇਜ਼ ਬਹੁਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਹੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਵੀ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ... ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਰਥ ਸਮੇਤ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਜਿਹੀ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਕਰੋੜ, ਪਦਮ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਂਇੰਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਉਹ ਉਥੇ ਵੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਉਥੇ ਵੀ ਜਾਣਗੇ। ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਲੋਕ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣਗੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇੱਕ ਕੱਡਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੰਬਜ਼ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਸੀ। ਸਮਝਾ ਇਸ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਫੇਰ ਹੋਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਗਏ। ਉਥੇ ਵੀ ਸਾਂਇੰਸ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਟਾਈਮ ਪਿਆ ਹੈ, ਸਿੱਖਕੇ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਮਿਲ ਗਈ ਫੇਰ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਨੈਕਰ - ਚਾਕਰ ਬਣਨਗੇ। ਉਥੇ ਸਭ ਸੁੱਖ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਫੇਰ ਹੋਵੇਗਾ ਉਥੇ ਕੋਈ ਰੋਗ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਅਪਰੰਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਉਥੇ ਅਪਰੰਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੁੱਖਹਰਤਾ, ਸੁੱਖਕਰਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਦੀ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਪੰਡਤਾਈ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਜਿਹੀ ਇੱਕ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਬੋਲਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ... ਇਹ ਇਸ ਵਕਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਕਸ਼ੀਰਸਗਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ ਹਨ ਤਾਂ ਤੀਰ ਲਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਅੱਖਾਂ ਸਿਵਲ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਤੀਰ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦਾ ਜੌਹਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ ਧਨ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਕਤ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ, ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਕੱਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਹੈ ਵੀ ਤਾਂ ਵੀ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਨਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਵੀ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਰਜੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਫੇਰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੈ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਨਾ ਸਮਾਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਵੀ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਿਤਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਸੁੱਖ ਹੈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ, ਬੀਮਾਰ ਹੋਇਆ, ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਸਭ ਲਿਖੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕੱਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ

ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤਾਂ ਹੋਕੇ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਹੈ ਨਾ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਬਾਪ ਵੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੀ - ਕੀ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਵੇਂ ਸੁੱਖ ਤੋਂ ਫੇਰ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ - ਧਨ ਦਿਤੇ ਧਨ ਨਾ ਖੁਟੇ। ਧਨ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਿਲੇਗਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ! ਦਿੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਥੋਂ। ਵਾਧਾ ਕਿਥੋਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਰੂਹ ਜਾਕੇ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਏਗੀ, ਕੋਈ ਰੂਹ ਪ੍ਰਜਾ ਪਦ ਪਾਏਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ:-

ੳ) ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਟ੍ਰਿਤੀ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਰਹੀ?

ਅ) ਅੱਖਾਂ ਸਿਵਲ ਰਹੀਆਂ?

ਸ) ਦੇਹ- ਅਭਿਮਾਨ ਕਾਰਨ ਕਿਹੜਾ ਪਾਪ ਹੋਇਆ?

2. ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਧਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫਿਰ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦਾ ਜੋਹਰ ਜ਼ਰੂਰ ਭਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਹਰ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੀਰੋ ਪਾਰਧਾਰੀ ਭਵ: ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀਰੋ ਪਾਰਧਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ, ਹਰ ਸਮੇਂ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ 5 ਮਿੰਟ ਸਧਾਰਣ ਹੋਇਆ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ 5 ਮਿੰਟ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਹਨ। 5 ਮਿੰਟ 5 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰਹੇ। ਸਦਾ ਦਾ ਰਾਜਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਟੈਸ਼ਨ ਵੀ ਸਦਾਕਾਲ ਦਾ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਹਰ ਕੰਮ ਸੰਭਵ ਹੈ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸੇ ਸਹਿਜ਼ਾਦੇ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਛੱਡ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਬੈਠੋ। ਬਾਪ ਫਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮਾਨਾ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਬੈਠੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹੋ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਹੂਬਹੂ ਜਿਵੇਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਸੱਚੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਓਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਖਾਂ ਮਿਲਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਇਸਨੂੰ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਜੇ ਜੰਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਹਨ, ਉਹ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਸਭ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਵੱਡੀ ਸਭਾ ਬੈਠੀ ਹੋ, ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਰਜ਼ਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਤਾਨ ਸੀ, ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਾ ਇੰਨੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ ਹੀ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਤਾਂ ਜਦ ਸਵੰਬਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾਮ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਇੰਨੇ ਕਹਾਂਗੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਸਵੰਬਰ ਦੇ ਬਾਦ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਹੁਣ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਛੱਡੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਇੰਨੇ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਦਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਹੇ ਬੱਚਿਓ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਹੋ, ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਹੈ - ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਪਾਵਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਅਡਾਪਟਿਡ ਚਿਲਕੂਨ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੇਟੀ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਪਰੰਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਨੰਬਰਵਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਧਰਮ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੇ ਪਹਾੜ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਹੋਰ ਵੀ ਡਿਗਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਤਨੇ ਬੰਬਜ਼ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਰੀਫਾਇਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਫੇਰ ਰਿਹਰਸਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਫੇਰ ਫਾਈਨਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਟਾਈਮ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ, ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ।

ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਭਾਸ਼ਣ ਆਦਿ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ - ਸਿਵਾਏ ਨਮਾ... ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਜੇ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਹੀ ਹੀਰੋ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਆਦਿ ਕੁੱਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੰਚਲਤਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੱਖਣ ਖਾਂਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਤਾਂ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਰ ਵੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ

ਬੜੀ ਗਲਾਨੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸ਼ਿਵ, ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਤਨਾ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਹੈ ਸਭ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਮਰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਇੱਕ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਪਰੰਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਪਰੰਪਾਰ ਸੁੱਖ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ, ਕੁਝ ਤੇ ਆਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅਕੂਰੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਦ ਤਾਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਤ੍ਰੀ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਰਾਤ੍ਰੀ ਨੂੰ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਤਿਥੀ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ। ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਭ ਮਹੂਰਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ 12 ਵਜੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਤ ਤਾਂ ਹੋਈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਵੇਰੇ 2-3 ਵਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਸਿਮਰਨ ਵੀ ਕਰ ਸਕੇ। ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ 12 ਵਜੇ ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ 12 ਵਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ ਗੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਹੀ ਸਾਰਾ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਢਾਈ ਵਜੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਦਾ ਹੈ। 3 - 4 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਠ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੇਲਾ ਨਿਕਾਲ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਵੇਲਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਾਲ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਿਮਾ ਦਸਨੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ। ਗੀਤ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਜਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਅਪਰੰਪਾਰ ਸੁੱਖ ਸਨ। ਹਾਲੇ ਵੀ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਫਲਾਣਾ ਸ੍ਰਰਗ ਗਿਆ। ਅਰੇ, ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਨਰਕ ਹੈ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਸਕਣ।

ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ 15 ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਟਾਈਮ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੇ ਦੁੱਖਹਰਤਾ ਸੁੱਖਕਰਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬੀ. ਕੇ. ਸਭ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਮੈਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਤੇ ਸ਼ਿਵਜੇਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਨਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਸ਼ਿਵਜੇਯੰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਐਪੀਸੋਡ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸ਼ੰਕਰ ਦੁਆਰਾ। ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹਨ - ਲੜਾਈ, ਮੌਤ, ਵਿਧਵਾਪਣਾ, ਜੀਵਨਘਾਤ ਕਰਨਾ...। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਸ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਥੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ - ਇਨ੍ਹਾਂਨੇ ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਜਨਮ ਪਾਇਆ? ਕਿਹੜੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਜੇ ਇਹ ਬਣੇ? ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਰਮ, ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੈਣ - ਦੇਣ ਵੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਗਾਈ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਹੈ ਹੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ਡ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਿਵਿਲਾਇਜ਼ਡ। ਇਥੇ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਥੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਹਿਸਟ੍ਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪਤਿਤ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦਾ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਦੇਵਤਾ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ ਫੇਰ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ - ਸ਼੍ਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੌਤ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਉਹ ਲੋਕ ਕਾਨਫਰੈਂਸ ਕਰਨ, ਸੰਗਠਨ ਕਰਨ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਯਦਾ - ਯਦਾ ਹੀ ਧਰਮਸਿਯ ... ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਖੁਦ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਉਹ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਪਰੰਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸਭ

ਤਰਫ਼ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਮੇਰਾ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਦਾ ਮੈਂ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਿਮੰਤ੍ਰਣ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਪਤਿਤ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਰਥ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਾਵਨ ਰਥ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਨ ਹੀ ਪਤਿਤ। ਪਾਵਨ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਲਡ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੋਗੇ? ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਓ, ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਇਹ ਹੈ। ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ। ਕਿਵੇਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪਿਤਾ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਵੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਮੁੱਖ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਕਲੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਹਨ, ਫੇਰ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਲਈ ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਹੋਡ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਗਤ ਅੰਬਾ। ਕਾਲੀ ਮਾਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਕਾਲੇ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਸਾਂਵਰਾ ਫੇਰ ਗੋਰਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਕੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬੋਲਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਫ਼ਿਸ਼ਿਅਲ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਚਲੇ ਜਾਓ, ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਇੰਵੇਂ - ਇੰਵੇਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਓ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਦੇ ਪਹਾੜ ਡਿਗਣੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਨੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਆਓ ਤਾਂ ਸਮਝਾਈਏ। 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ? 7 ਦਿਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਲਵੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁਨਿਯ ਆਤਮਾ ਬਣਾ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਦੀ ਗੁਪਤ ਗਤੀ ਜੋ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਈ ਹੈ, ਉਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੁਣ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਆਪਣਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ

ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਰਵ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਖੁਟ, ਅਖੰਡ ਮਾਹਦਾਨੀ ਭਵ: ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ " ਅਟਲ - ਅਖੰਡ " ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਅਖੰਡ ਮਾਹਦਾਨੀ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰੰਤਰ ਸਹਿਜ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਦਾਨੀ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਅਖੁਟ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦਾਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਦੇ ਦਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਜੋ ਸ੍ਰਵ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਉਹ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਦਾਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅੰਦਰ ਦੀ ਸਚਾਈ ਸਫਾਈ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਵਭਾਵ ਵਿੱਚ ਸਰਲਤਾ ਹੋਵੇ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਰਾਖੀ ਦਾ ਬੰਧਨ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦਾ ਪਰਵ (ਤਿਉਹਾਰ) ਹੈ, ਜੋ ਸੰਗਮ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਕੰਮ ਕਿਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ?

ਉੱਤਰ:- ਗਿਆਨ ਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਦਾ ਵੀ ਬਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੰਮ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣ। ਯੋਗ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸਮਝਾਓ ਤਾਂ ਅਖਬਾਰ ਵਾਲੇ ਆਪੇ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਛਾਪਣਗੇ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅੱਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਖੀ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਰਾਖੀ ਬਣਨ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜੇ ਚੀਜ਼ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਵ (ਤਿਉਹਾਰ) ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਅੱਜ ਤੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਪੱਤਰ ਲਿਖਵਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਸਭਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਰਾਖੀ ਬਣੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਰਾਖੀ ਪ੍ਰਵ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਫੇਰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਨਾਦਿ ਤਿਉਹਾਰ। ਉਹ ਵੀ ਕਦੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਤਿਉਹਾਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ। ਸਭ ਤਿਉਹਾਰ ਆਦਿ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਿਉਹਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਦੀਪਮਾਲਾ ਹੋਵੇਗੀ? ਨਹੀਂ। ਉਹ ਵੀ ਇਥੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜੇ ਇਥੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਮਨਾ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਸਭ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਹਨ। ਰਾਖੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਚਲੇ ਕਿ ਇਹ ਰਾਖੀ ਕਿਉਂ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਰਾਖੀ ਬੰਨਦੇ ਹੋ, ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਹੋ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਇਸ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਰਾਖੀ ਬੰਧਨ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਸਮਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਹਾਲੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਈਸਲੈਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਾਈਸਲੈਸ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਈਸਲੈਸ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਵਾਈਸਲੈਸ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਈਸਲੈਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਵਰਲਡ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਇੱਕ ਖੰਡ ਹੈ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨ੍ਰਿਵਿਕਾਰੀ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਮ, ਜਿਸਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰੇਜ਼ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਦਿਨ ਵਾਈਸਲੈਸ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਲਗਦੇ ਹਨ? ਸਮਾਂ ਤੇ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਉਤਸਵ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਉਤਸਵ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਦੇਣ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਲਗ ਰਹੇ ... ਇਹ ਮੇਲਾ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁੰਭ ਦਾ ਮੇਲਾ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੇਲਾ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ। ਸੰਗਮ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁੰਭ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਨਦੀਆਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਗੁਪਤ ਨਦੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਗੀਤਾ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾਚ - ਤਮਾਸ਼ਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਪੂਰਾ ਅਧਾਕਲਪ ਚਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਚਲਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਲਾਈਫ਼। ਫੇਰ ਦੋ ਯੁਗ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ, ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਦਵਾਪਰ - ਕੱਲਯੁਗ ਤੋਂ ਚਲੀ ਆਈ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ 21 ਜਨਮ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁਲੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਰਾਖੀ ਬੰਧਨ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕ ਰਾਖੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਉਹ ਹਨ ਕੁੱਝ ਵਨਸ਼ਾਵਲੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮੁੱਖ ਵਨਸ਼ਾਵਲੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਹੈ। ਦੁਬਨ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਦੁਬਨ (ਦਲਦਲ) ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਫਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦੇ ਦੁਬਨ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕਦਮ ਗਲੇ ਤੱਕ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਫੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਚਾਉਣ। ਜਦੋਂ ਬਾਕੀ ਚੋਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਫੜਨ ਲਈ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ

ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ। ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਇੱਕ - ਇੱਕ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬਦਨਾਮੀ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਘਰ - ਬਾਰ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭੈਣ - ਭਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿੰਨੀ ਫੈਲ ਗਈ ਹੈ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਧੂਮ ਮੱਚ ਗਈ। ਹੁਣ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਖਬਾਰਾਂ ਹੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਕੀ ਕਰੀਏ ਜੇ ਸਮਝਣ। ਰਾਖੀ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਲੀਤੀ ਹੈ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਰਾਖੀ ਬਣੀ ਹੈ।

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਗਦੀ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਰੋਨੇਸ਼ਨ ਕਦੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਨੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਦਾ ਜਨਮ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਕਾਰੋਨੇਸ਼ਨ ਕਿੱਥੇ? ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਕਾਰੋਨੇਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੜਾ ਭਭਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ। ਸੰਗਮ ਦੀ ਜੇ ਗੱਲ ਹੈ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਇੱਥੇ ਹੋਣ ਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੀਪਮਾਲਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਜੇਤ ਜਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਫੇਰ ਕਾਰੋਨੇਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਦੀਪਮਾਲਾ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਜੇਤ ਨਹੀਂ ਜਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੋਚ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸੋਚ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਹੋਈ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਫੇਰ ਨਾਮ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਪੈਸਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੈਸੇ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੇਵੋਗੇ। ਪੈਸਾ ਦੇਣਾ ਵੀ ਰਿਸ਼ਵਤ ਹੈ। ਬੇਕਾਇਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਰਿਸ਼ਵਤ ਬਿਨਾਂ ਤਾਂ ਕੰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਵੋ, ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਣ ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਦੀ। ਯੋਗਬਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਸਕੋ। ਭੁੱ - ਭੁੱ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਬਲ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਰਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਯੋਗ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਗੁਪਤ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਕਿਤੇ ਵੀ ਬੈਠ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਿਰਫ ਇਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਾਧਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯਾਦ ਦੇਵੇਂ ਸਹਿਜ ਹਨ। ਸਿਰਫ 7 ਦਿਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਲਿਆ, ਬਸ। ਜਾਸਤੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਹ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਮੁੱਖ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਵੀ ਬੜੀ ਸੂਖਮ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਭਾਵੇਂ ਬਾਹਰ ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਓ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਾਮ ਦਾ ਵੀ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਅਵਗੁਣ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਨਾ ਬਣੋ। ਭਾਵੇਂ ਔਰਤ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਵੇਖੋ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਪਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੂਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਾਸ ਵਿਦ ਔਨਰ ਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ। ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਛੋਟੀ - ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਤੋਂ ਤੇਜੇਮਏ - ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਗਪੜੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਰੂਪ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਵਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ, ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਰੀਯਲਾਇਜ਼ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ - ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਕੇ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਫੇਰ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਖੀ ਤੋਂ ਬਾਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਨਮ ਅਸ਼ਟਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੈ ਦੁਸ਼ਹਿਰਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੁਸ਼ਹਿਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਦੁਸ਼ਹਿਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਨਿਕਾਲੇਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਬਿੰਦੂ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਬਿੰਦੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੈ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ। ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਨਮ ਬਾਏ ਜਨਮ ਨਵਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਆਕੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ 21 ਜਨਮ ਕੋਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਰਹੇਗਾ। ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਜਾਕੇ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਸ, ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਵਾਰਿਸ ਬਣਿਆ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਬਸ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਹੁਣ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਅਖਬਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਈਏ। ਤਿਮਰਤੀ ਵੀ ਦੇਣਾ ਪਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਰਾਖੀ ਬਨਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਤਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਘੱਟ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਬਾਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਕਿਸਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਏ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਨੇ? ਸਭਤੋਂ ਤਿੱਖੀ ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਕੁਮਾਰਕਾ ਹੈ, ਜਨਕ ਹੈ, ਮਨੋਹਰ ਹੈ, ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਿਠਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਰਾਖੀ ਦਾ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪਾਈਏ। ਉਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਮਨਿਸਟਰ ਆਦਿ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਰਾਖੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਲੇਕਿਨ ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। 63 ਜਨਮ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਜ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਜੋ ਪਾਪ ਹਨ ਉਹ ਉਤਰ ਜਾਣ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪਾਸ ਵਿਧ ਐਨਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਵਗੁਣ ਅੰਦਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਵੇਖ, ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਯੋਗਬਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਮਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣਾ ਹਰ ਕੰਮ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਦਿਵਿਯ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵੰਡਣ ਵਾਲੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਭਵ: ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਭਾਵੇਂ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਗੁਣਦਾਨ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਦਿਵਿਯ ਗੁਣ ਸਭਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੈ, ਇਸ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨੂੰ ਖੂਬ ਵੰਡੋ, ਜਿਵੇਂ ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਟੋਲੀ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇੰਨੇ ਦਿਵਿਯ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ ਖਵਾਓ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਸਹਿਜ ਸਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਯੋਗ ਰੂਪੀ ਕਵਚ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

*****